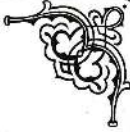
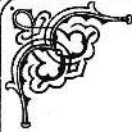

பக்த இலுமன் கதை

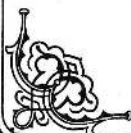
புத்ரா சோமகாந்தன்

பக்த அக்யமன் கதை

ஆக்கம்:
பத்மா சோமகாந்தன்

வெளியீடு:
இலங்கை சின்மய மிஷன்
21/1, டி கிரெட்சர் பிளேஸ்,
கொழும்பு -4,
இலங்கை.

Title : BAKTHA ANUMAN KATHAI

Subject : Children Literature

Author : Ms. Padma Somakandhan

Copy Rights : Author & CMSL

Date of Publication : 8th April, 2001

No. of Copies : 1,000

**Print : Unie Arts (Pvt) Ltd.
48 B, Bloemendhal Road,
Colombo 13.**

**Publishers : Chinmaya Mission of Sri Lanka
21/1, De Kretser Place
Colombo 4, Sri Lanka.
T.P : 586618
Fax : 074-519530
E-Mail : cmsl@sol.lk.
Internet : www.bhaktahanuman.org.**

Price : Rs. 80/=

வாழ்த்துரை

மனிதனுக்கு வாழ்க்கையில் முன்னேற ஒரு இலட்சிய மனிதன் தேவை. இராமயணத்திலே எந்தவிதமான குற்றம் குறையுமில்லாமல் விளங்குகின்ற ஒரு இலட்சியத்தலைவர் அனுமனே. இந்தக் கதாபாத்திரத்தில் அறிவு, பக்தி, வீரம், விவேகம், சொல்வன்மை, தொண்டு இவைகளை முழுமையாகக் காணமுடிகிறது. எனவே இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு தலைவனைப் பற்றி முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்வது மக்களுக்கு அவசியமான ஒன்றே. அதுவும் இந்தக் கம்பியூட்டர் யுகத்தில் இன்றைய குழந்தைகள் இளைஞர்களுக்கு அவசியமான ஒன்றே.

அந்த தலைவனைப் பற்றி சிறுவர்களுக்கும் புரியும் படியாக எளிய நடையிலே 'பக்த அனுமன்' என்கிற புத்தகத்தை எழுதிய திருமதி பத்மாசோமகாந்தன் அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துகள். இப்புத்தகத்தை எல்லோரும் படித்துப் புரிந்து கொண்டு அனுமனைப் போலத் தொண்டு செய்வோமாக!

- கவாமி ஸ்ரீ தவரானந்தா

ஸ்ரீ பக்த அனுமன் ஆலயம்
ரம்பொடை

முகவுரை

வடமொழியில் வால்மீகி, ராமகாதை சமைத்தான். துளசிதாசனும் இந்தியின் பிரிவான 'அவதி'யில் அதைப் பாடினான். தேமதுரத் தமிழ் கொண்டு கம்பனும் அக்கதைக்குப் புகழ் சேர்த்தான்.

எல்லோரும் சொன்ன காருத்தன் காதையின் பொட்டிட்ட பகுதியென புகழ் பெற்ற சுந்தர காண்டத்தின் சாறு பிழிந்து, 'பேர் எழில் வீர' என்று ஸ்ரீ ராமன் வீழித்த, அஞ்சனை மைந்தனின், வாயு புத்திரனின், வானர வீரனின் கதையை பத்மா சோமகாந்தன் அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார். அவர் இலங்கையின் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். அவரின் இலக்கிய முயற்சிகள் பல தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் வாசகர்களின் பாராட்டைப் பெற்றவை. குருதேவர் சின்மயானந்தர் மீது மிகுந்த பற்றுக் கொண்டு அவரின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றவர். குருதேவர் சின்மயானந்தர் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை சிறுவர் கூட எளிதில் அறிந்து கொள்ளும் வண்ணம் தமிழில் முதன்முதலில் எழுதி அளித்தவர்.

இப்போது அவர் எழுதியுள்ள "பக்த அனுமன் கதை" என்னும் இந் நூலைப் பாலரும் படிக்கலாம் ; படித்தோரும் படிக்கலாம்.

வெவண்டன் மலையில் கோயில் கொண்டுள்ள, வெற்றியே எந்நாளும் தரும் வேந்தனின் கதை இது. பகட்டுக்கன்றி, நெஞ்சில் பெருகிய பக்தியின் வெளிப்பாட்டினால் பிறந்த புத்தகம் இது. சீதாபிராட்டிக்கு உயிர் தந்த உத்தமனின் உன்னத வரலாறு இது. இதனை தாமும் துய்த்து, மண்ணுலகில் என் போல்வார் தெவிட்டாதுண்ண வழங்கியுள்ள வளனுக்கு வரம்பும் உண்டோ!

வெவண்டன் மலையுறை ஆஞ்சநேயப் பெருமானின் கும்பாபிஷேக தினத்தன்று, அருள் மிகு பக்த அனுமனின் கதையை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியும் பெருமதமும் அடைகின்றோம்.

தெ. ஈஸ்வரன்
தலைவர்

இலங்கை சின்மய மிஷன்
21/1, டி. கிரெட்சர் பிளேஸ்,
கொழும்பு - 4.

என்னுரை

மனிதன், வானரத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியே என்பது அறிஞர் முடிவு. பேராற்றல்களைக் கொண்டுவளங்கிய அனுமன், வானரமாகப் பிறந்து, தனது அர்ப்பணிப்பான தொண்டுகளால் உயர்ந்து, தெய்வ நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படுகிறார்.

அனுமனின் கதையையும் சாதனைகளையும் சிறார்கள் கூடப் படித்தறிய வேண்டுமென்பதற்காக “தினகரன் வார மஞ்சரி” யில் சுமார் நாற்பது வாரங்கள் தொடர்ந்து எழுதினேன். அதனைப் பாராட்டி, வளர்ந்தவர்கள் மட்டுமல்ல - அநேக பாடசாலை மாணவர்களும் என்னை ஊக்கம் ஊட்டினர்.

வாராவாரம் இதனைத் தொடர்ந்து படித்து வந்த சுவாமி ஸ்ரீதரானந்தாஜி அவர்கள், அவ்வப்போது தொலைபேசி மூலமாகத் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்து என்னை உற்சாகப்படுத்தியதுடன் இதனை நரலாக வெளியிடுமாறு ஆலோசனையும் வழங்கினார்.

இந்நூலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கிய சுவாமிஜி அவர்களுக்கும், முன்னுரை எழுதியுள்ள இலங்கை சின்மய மிஷன் தலைவர் திரு தெ. சர்வரன் அவர்களுக்கும், இதனை வாராவாரம் சிறந்த முறையில் தொடர்ந்து வெளியிட்டுத் தவிய ‘தினகரன்’ ஆசிரிய பீடத்தைச் சேர்ந்த திருமதி ஆனந்தி பாலசிங்கம், திரு. அருள் சத்தியநாதன் ஆகியோருக்கும் அட்டைப்படம் வரைந்துத் தவிய ஒலியர் சாமி அவர்களுக்கும், சிறந்த முறையில் இந்நூலினை அச்சிட்டுள்ள யூனி ஆர்ட்ஸ் நிறுவனத்துக்கும் எனது மனமார்த்த நன்றி.

ரம்பொடை ஸ்ரீ பக்த அனுமன் ஆலய கும்பாபிஷேக தினத்தன்று இந்நூல் வெளிவருவது எனக்குக் கிடைத்த பேறாகும்!

பத்மா சோமகாந்தன்

215 G 1/1, பார்க் றோட்
கொழும்பு - 5.

**இந்நூல் வெளிவர
அனுசரணை புரிந்தோர்**

**புஸ்பா ஜுவலர்ஸ்
67, கிரீன் வீதி, நீர்கொழும்பு.
T.P : 031 - 22404/33857
Fax : 031-34501**

**பாமா ஜுவலர்ஸ்
61, கிரீன் வீதி, நீர்கொழும்பு.
T.P : 031-22060**

பக்த அனுமன் கதை

நாம் வாழுகின்ற இன்றைய காலத்தைக் 'கலியுகம்' என்பர். கலியுகம் 1200 தேவ வருடங்களைக் கொண்டது. மனிதர்களாகிய எமது ஒரு வருடம் தேவர்களுக்கு ஒரு நாளாகும். எனவே எமது 365 வருடங்களே தேவர்களின் ஒரு வருடமாகும். கலியுகத்துக்கு முன்னர் மூன்று யுகங்கள் இருந்தன. முதலாவது கிருதயுகம். அது 4200 தேவ வருடங்களைக் கொண்டிருந்ததாம். அடுத்தது திரேதா யுகம். இது 3600 தேவ வருடங்களுக்கும், அதற்கடுத்தது வாபரயுகம் 2400 தேவ வருடங்களுக்கும் கொண்டிருந்தனவாம்.

திரேதா யுகத்திலே கேசரி என்று ஒரு சிவபக்தன் இருந்தான். அவனுக்குக் குழந்தைகள் இல்லை.

வாழ்க்கையில் குழந்தைகள் எத்தனை அற்புதமானவை! ஒவ்வொரு பெற்றோருக்கும் மகிழ்ச்சியூட்டுபவை குழந்தைகளே. 'கலகல' வென்ற அவர்களின் சிரிப்பும், மழலைப் பேச்சுக்களும், குறும்புகளும் எல்லோரையுமே கவர்வன. பூப்போன்ற அழகிய இனிய குழந்தைகளோடு ஒடி ஆடி விளையாடுதல், பாடுதல், துள்ளுதல் மனதுக்குப் பெரிதும் மகிழ்வூட்டுவன. குழந்தைகளுடன் கழியும் பொழுது தென்றலாக இருக்கும். அதில் தெய்வீகம் பேசும். பிற

குழந்தைகளே இத்தனை இன்பம் தந்தால், சொந்தக் குழந்தைகள் எனில் பெற்றோர் எவ்வளவு ஆனந்தங் கொள்ளுவர்! பெருமை எய்துவர்.

தனக்கு ஒரு குழந்தை இல்லையே என்று மிகவும் துக்கப் பட்டான் கேசரி. அதற்காக அவனுடைய மனம் ஏங்கி அழுதது.

குழந்தை வேண்டும் என்பதற்காகச் சிவபெருமானை நினைத்து வழிபட்டான். காட்டுக்குச் சென்று கடவுளிடம் வரம் வேண்டித் தவம் செய்தான்.

காட்டிலே மரங்கள் அர்ந்திருக்கும் மிருகங்கள், பறவைகள் மற்றும் பிராணிகள் வாழும் காட்டிலே காய், கனி, கிழங்கு என்பன நிறையக் கிடைக்கும். அவன் அவற்றையே உண்டான். கடவுளை நினைத்துத் தியானம் செய்தான்.

நாட்கள் கழிந்தன.

கடவுள் அவனுக்குக் காட்சி தரவில்லை. கேசரி மிகவும் துக்கப் பட்டான். துக்கம் காரணமாக அவன் காய், கனி, கிழங்கு ஆகியவற்றை உண்பதையே கைவிட்டான். அப்போதும் கடவுள் காட்சி தரவில்லை.

பின் மரஞ்செடி கொடிகளிலிருந்து தாமாகவே விழும் பழங்களை மட்டுமே உண்டான். பின் அதையும் விட்டு விட்டான். காய்ந்துபோன இலை, புல்,

சருகுகளை உண்டான். இன்னும் கடவுள் தோன்றவில்லை. அவற்றையும் வெறுத்து ஊ ஹும் பலன் இல்லை. விட்டான். கடவுளை நினைத்த படியே இருந்தான். பின் தண்ணீரை மாத்திரம் காலையிலும் மாலையிலும் குடித்தான்.

இத்தனை கடுமையான தவம் இருந்தும் கடவுள் அவன் முன் தோன்றவில்லை. அவன் துயரம் பெருகியது.

அவனது விருப்பம் நிறைவேறவில்லை என்பதனால் இன்னும் கடுமையாகத் தவம் செய்யத் துணிந்தான். கேசரி தண்ணீர் அருந்துவதையும் கைவிட்டான். வெறும் காற்றையே உணவாகக் கொண்டான். சிவனையே நினைத்து உருகினான்.

சிவபெருமான் முழுமுதற் கடவுள். கேசரியின் கடுமையான தவம் அவர் மனதைத் தொட்டது. அவர் அவன் மீது கருணை கொண்டார். தனது கய உருவத்தில் கேசரியின் கண்முன் தோன்றிக் காட்சி கொடுத்தார்.

சிவனைக் கண்டதும் கேசரி மிக மிக மகிழ்ந்தான். மனம் பூரித்தான். சந்தோஷ மிகுதியால் துள்ளிக் குதித்தான்.

சிவபெருமான், கேசரியைப் பார்த்து, "பக்தனே! என்னை எண்ணிக் கடுந்தவம் புரிந்தாய்! மெச்சினேன். உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்? சொல்" என்றார்.

கேசரியின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவிபோல் பொங்கியது.

"ஈசனே! எனக்குக் குழந்தை இல்லை. குழந்தை கிடைக்க நீ அருள்

செய்ய வேண்டும். மரணமில்லாத, யாராலும் வெல்லமுடியாத, வலிமை உடையவனாக இருக்கக் கூடிய குழந்தை வேண்டும்" எனப் பணிந்து வணங்கினான்.

ஈசன் யோசித்தார்.

குழந்தைப்பேறு கிடைப்பதாயின் முற்பிறவியிலே நல்ல காரியங்கள் அதாவது பிறர் மீது இரக்கங் கொண்டு உதவி செய்தல், அன்பு காட்டல், பிறரது துயரைப் போக்குதல் போன்ற புண்ணியங்கள் செய்திருக்க வேண்டும். அவை இல்லாததால் உனக்குப் புத்திர பாக்கியமே இல்லை. என்றாலும் இப்போது என் மீது பக்தி கொண்டு கடுந்தவம் செய்தாய், அதனால் ஒரு வரம் தருகிறேன். விரைவில் உனக் கொரு பெண் குழந்தை பிறக்கும். அவள் வயிற்றிலே நீ கேட்டவாறு மரணமற்ற, யாராலுமே வெல்லமுடியாத மிக்க வலிமையுடைய குழந்தை உனக்குப் பேரனாகப் பிறப்பான்! அவனையடைந்து நீ மகிழ்வாய் என வரங்கொடுத்து மறைந்தருளினார்.

கேசரி மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தான். இறைவனைத் தொழுது நன்றி கூறினான்.

கடவுளின் கட்டளைப்படி அவனுக்கு ஓர் பெண் குழந்தை பிறந்தான். அவன் ஆனந்தம் மிகுதியால் மனம் பூரிப்பு அடைந்தான்.

குழந்தை 'கொழு கொழு' என்றிருந்தது. அஞ்சனை என அக் குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தான். அஞ்சனையை மிக

அன்புடனும் அருமை யாகவும் வளர்த்து வந்தான். அஞ்சனை கிசுகிசுவென்று பெய்வனாக வளர்ந்தான். அழகு அவன் மீது கோலம் இட்டது இளமையும் அழகும் பொலிந்து விளங்கும் பெண்ணானான்.

பூஞ்சோலைகளில் ஆடிப் பாடித் திரிந்தான். ஒரு நாள் அஞ்சனை ஒரு மாமரச் சோலையில் துள்ளிக் குதித்து விளையாடுவதை ஒரு வானர வீரன் கண்டான். அவர் மேல் ஆசை கொண்டான். அவனை மணஞ் செய்து மனைவி யாக்கிக்கொள்ள விரும்பினான். வானர வீரனும் அழகு மிக்கவன். கம்பீரமான தோற்றம் கொண்டவன். புஜபலம் மிககவன் தனது விரும்பத்தை அஞ்சனையின் தந்தை கேசரியிடம் தெரிவித்தான்.

கேசரிக்கும் அவனது தோற்றம் பராக்கிரமம் யாவும் மனதிற்குப் பிடித்தது. அவன் மீது விருப்பம் ஏற்பட்டது. தனது மகளின் விருப்பத்தையும் அறிய விழைந்தான்.

அஞ்சனையும் அவனை மணக்கச் சம்மதம் தெரிவித்தான்.

அவர்களின் திருமணம் சிறப்பாக நடந்தது.

வானர வீரனும் அஞ்சனையும் இனிதே இல்லறம் நடாத்தினர். இறைவனை வணங்கினர். வறியோர்க்கும் நலிந் தோர்க்கும் உதவினர். மண வாழ்க்கை சிறப்பாகக் கழிந்தது.

நாட்கள் பல சென்றன.

தமக்குக் குழந்தைப்பேறு இன்னும் இல்லையே என்ற கவலை அவர்களை வாட்டியது.

அஞ்சனை மனம் சோர்ந்தாள். உற்சாகமாக இருந்த அவர்கள் இல்லற வாழ்வில் துக்கம் தலை தூக்கிற்று.

குழந்தை இல்லையே என்ற கவலையால் கண்கள் கலங்கினர். கடவுளை மிகவும் வேண்டி அஞ்சனை வணங்கினாள். தன் தந்தைக்குச் சிவபெருமான், 'சிறந்த பேரன் பிறப்பான்' என வரம் கொடுத்திருந்தாரே! அந்த வரமும் பலிக்கவில்லையே! பொய்யாகி விட்டதே, ஏன் தவறியது என எண்ணி எண்ணி ஏங்கினாள்.

அவர்களது துயரைத் தர்ம தேவதை அறிந்தது.

இவர்கள் படும் துயரைப்போக்கி, உதவ ஆர்வம் கொண்டது.

குறத்தி வடிவம் எடுத்து வந்த தர்மதேவதை அஞ்சனையின் அரண் மனைக்குச் சென்றது.

அழகுமிக்க அஞ்சனை வீட்டு வாசலில் துன்பம் நிறைந்திருக்க வாடிப் போயிருந்தாள்.

அயலிலே அவளது தோழிகள் அஞ்சனையின் கவலையைப் போக்க ஆடியும் பாடியும் விளையாடிக் களித்தனர். கதைகள் பேசி மனதை மகிழ்விக்க முயற்சித்தனர். ஆனால் அவளோ எதிலும் மனதை மாற்றுவதாக இல்லை. வாடிய முகத்தோடு சோர்வு மிகப் பெற்றவளாகவே காணப்பட்டாள்.

"குறியும் சொல்வோமே, குறியும் சொல்வோமே, மன அறிவும் சொல்வோமே," என்ற இனிய பாடல் காற்றில் மிதந்து வந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து குறத்தி வடிவில் வந்த தர்மதேவதை அரண்மனையுள் நுழைந்தது.

குறத்தியைக் கண்ட தோழிகள் மகிழ்ந்தனர். அஞ்சனையும் தன் வருங்காலம் அறிவதில் ஆர்வம் கொண்டாள். குறிசொல்ல வந்த குறத்தியிடம் தன் கரங்களை நீட்டினாள்.

குறத்தியாக வந்த தர்ம தேவதைக்கு அஞ்சனையின் கரங்களின் தெய்வீகத் தன்மை விளங்கியது. அவற்றைப் பிடித்துத் தன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டது.

“உன் பூப்போன்ற கரங்கள் பிறந்த இடத்திற்கும் நீ திருமணம் செய்து புகும் இடத்திற்கும் பெருமையைத் தரவல்லது. உனக்கு சிவனின் அம்சம் பொருந்திய வீரமும் தீரமும் மிக்க மகன் விரைவில் பிறக்கப் போகிறான். அதனால் உங்கள் வம்சத்தின் புகழ் உலகெல்லாம் பரவப்போகிறது. அதற்காக நீ வேங்கட மலைக்குச் சென்று சிவபெருமானை நினைத்துத் தியானம் செய்யவேண்டும்” என்று குறத்தியாக வேடம் பூண்டுவந்த தர்ம தேவதை கூறியது.

அஞ்சனை மகிழ்ந்தாள்.

இச்சந்தோஷச் செய்தியைச் சொன்ன குறத்திக்குப் பல பரிகுகள் கொடுத்தாள். தோழிகளுடன் குதூகலித்துக் கொண்டாடினாள். குறத்தி சொன்ன செய்தியைக் கணவனிடம் கூறி மகிழ்ந்தாள்.

கணவனிடம் வாழ்த்துப் பெற்றுக் கொண்டு தியானம் செய்து கடவுளைத் துதிக்க வேங்கட மலைக்குச் சென்றாள். கங்கையிலே நீராடினாள்.

கண், காது, மூக்கு, வாய், தொடுகை என்ற ஐம்புலன்களையும் அடக்கித் தவம் செய்தாள். காற்றையே உணவாகக் கொண்டாள். மழை, காற்று, வெயில், பனி என்று எதனையும் அவள் பொருட்படுத்தவில்லை. கண்களை மூடியபடி கடவுளை நினைத்தாள் கடுமையான தவத்தில் மூழ்கினாள்.

இறைவன் மீது அஞ்சனைக்கு உள்ள பக்தியும் வைராக்கியமும் வாயு பகவானைக் கவர்ந்தது. அவன் தானே அவளுக்கு உதவிசெய்ய முன்வந்தான்.

அவள் மீது இரக்கம் கொண்டான் அவள் உண்பதற்கு என தினமும் நன்கு பழுத்த பழம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து அவள் கைகளில் போட்டான்.

அதும் பகவானின் அருளேயென மனதில் எண்ணினாள். அஞ்சனை அப் பழங்களை உண்டுவந்தாள்.

அந்த வனத்திலே வானரங்கள் நிறைய வாழ்ந்தன. அவை பெரிய மரங்களில் ஆணும் பெண்ணுமாகக் கூடிக்களித்தன.

ஈசனும் தன் தேவி உமை அம்மையுடன் அம்மந்திகளைப் போல உருவம் பெற்றார். அவைகளைப் போலக் கூடிக்களித்தார். அவ்வேளை ஈசனிடம் வெளிப்பட்ட ஒளியை வாயுதேவன் பணிவோடு ஏந்திவந்து தியானத்தில் இருந்த அஞ்சனையின் கரங்களில் இட்டான்.

அஞ்சனை வழமையாக விழுகின்ற கனியென நினைத்து அதனை உண்டாள். அதனால் கருவுற்றாள்.

கணவனுக்குத் தெரியாமல் தனது கருப்பையில் கரு வளர்கிறதே என அஞ்சனை அஞ்சினாள். மனம் சோர்ந்தது.

அப்போது வானத்திலிருந்து ஒரு “அசரீரி” ஒலித்தது. அசரீரி என்பது கண்ணுக்குத் தெரியாது காதிலே விழுகின்ற ஒலியாகும்.

“அஞ்சனா! அச்சமுறாதே. உன் கருவில் உருவாகி இருப்பது சிவ பெருமானுடைய கரு. அதனால் உனக்கு சிவ அம்சம் கொண்ட சுந்தரன் பிறப்பான். அவன் வாயு பகவானுடைய தொடர்பால் மிகுந்த பலசாலியாகவும் வாயுமைப் போல் அந்தரத்தில் சுஞ்சரிக்கும் வல்லமை கொண்டவனாகவும் பெருமையுறுவான்; வாயு புத்திரன் என அழைக்கப்படுவான். சூரிய குலத் தலைவனான இராமனின் திருவடி தாங்கும் பெருமை பெறுவான். சிறிய திருவடி என்னும் ஸ்ரீ ராம பக்த ஹனுமான் எனவும் மூவுலகத்தோராலும் போற்றிப் புகழப்படுவான்” என அசரீரி ஒலித்தது.

அசரீரி கேட்ட அஞ்சனை அளப்பரிய மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

அரண்மனையில் பெரியோர், கற்றோர், அறிஞர் என எல்லோருமே மகிழ்ந்து அவளை வரவேற்றனர். அவளது கணவனும் அளவில்லா மகிழ்வடைந்தான். இருவரும் அறம் பல செய்தனர். குழந்தை பிறக்கும் நாளை ஆவலோடு எதிரிபார்த்திருந்தாள். அஞ்சனை.

மார்கழி மாதம்.

மதி நிறைந்த அமாவாசைத் திதியிலே மூலநட்சத்திரம் கூடிய

கபதினத்திலே அன்புக்கும் சேவைக்கும் பணிவுக்கும் வீரத்திற்கும் பக்திக்கும் பிற்காலத்தில் உதாரண புருஷனாக விளங்கப் போகின்ற அக்குழந்தை அலதரித்தது.

வானோர் பூமழை பொழிந்தனர். இன்னிசை பரவியது. துந்துபிகள் முழங்கின.

மந்தமாருதம் வீசியது.

தேவமாதர் ஆடினர்; பண்ணிசைத்துப் பாடினர். வேதம் ஒலித்தது. அட்டதிக்கு யானைகள் வெற்றியை முழங்கின.

ஆலய மணிகள் ஒலித்தன; கோவில்களில் பூஜைகள் பெருகின.

தேவர்கள் சித்தர்கள் முனிவர்கள் யாவரும் உவகையில் மகிழ்ந்து பூரித்தனர்.

அஞ்சனையின் அருந்தவப் புதல்வன் என்பதால் அக் குழந்தையை “ஆஞ்சநேயர்” எனப் பெயர் சூட்டி அழைத்தனர்.

ஆஞ்சநேயக் குழந்தை பிறந்த உவகையால் ஆலயங்களிலும் அரண்மனையிலும் விழாக்கள் பெருகின.

ஏழைகளுக்குத் தான தருமங்களை வழங்கினர்.

குழந்தை ‘மொழு மொழு’ வென்று பேரொளியுடன் வளர்ந்தான்.

மரம் செடி கொடி மிக்க சோலையினுள் புகுந்து விளையாடுவான். காய் கனி கிழங்குகளைப் பறித்து உண்பான்; மரங்களிலும் மலைகளிலும் ஏறித்துள்ளிக் குதிப்பான், மரங்களுக்கு மரம் பாய்ந்து பாய்ந்து தாவுவான்.

குறும்பு செய்வதில் கறுசுறுப்பாக இருப்பான்.

அன்று சூரிய கிரகணம்!

கிரகணம் என்றால் சூரியனின் ஒளி மறைபடும்; சில மணி நேரம் ஒளி பூமியில் விழாது.

கிரகணத்தின் போது ராகு, கேது என்ற கிரகங்கள் சூரியனை மறைத்து விடுவதாகப் புராணங்களில் கூறப்படுகிறது.

அன்று சூரியன் சிவந்த கனியாக வானத்தில் காட்சி அழித்தான்.

இந்திரனின் கட்டளைப்படி ராகு சூரியனைக் கவ்வ ஓடிச் சென்றான்.

அதே வேளை அந்தச் சிவத்துப் பழுத்த கனியை இன்னொருவன் உண்டுவிடப் போகிறானே என்ற போட்டியில் தரையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஆஞ்சநேயர் அக் கனியைப் பறித்துத் தான் உண்ணு வதற்காக விண்ணிற்கு விரைந்தான். அவ்வேளை ராகு எதிர்ப்படவே இராகு வின்மேல் ஆஞ்சநேயன் பாய்ந்தான்.

இராகு பயந்து நடுநடுங்கினான்; இந்திரனிடம் ஓடிச்சென்றான். தேவர்களின் அரசனான இந்திரனும் சினங் கொண்டான். தனது வச்சிர ஆயுதத்தை ஆஞ்சநேயன்மீது சுழைத்துன்வீசினான்.

இந்திரன் வீசிய வச்சிர ஆயுதம் ஆஞ்சநேயனின் தாடையில் பட்டதும் அவன் துவண்டான். தாக்கமுற்ற ஆஞ்சநேயன் அறிவு மயங்கித் தரையில் வீழ்ந்தான்.

இதனை வாயு பகவான் அவதானித்தான். ஆத்திரம் கொண்டான். அவனுக்கு உடம்பெல்லாம் கோபம் கொப்பளித்தது. மகனை ஆதரவோடு வாரி அணைத்தான்; அள்ளி எடுத்துக் கொண்டு மலைக்குகை ஒன்றினுள் சென்றுவிட்டான். மகனின் நிலை அவனைப் பெருங் கவலைக்குள் ஆழ்த்தியது. தன் கடமைகளைக் கைவிட்டான்.

வாயுபகவான் கடமையைச் செய்யவில்லை என்றால் என்ன நடக்கும்? காற்று வீசவில்லை. மரங்கள் அசையவில்லை. உயிரினங்கள் மூச்சு விட முடியாமல் தவித்தன. நிலைமை நீடித்தால் மரணமே கதியாகும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது.

பிரமன் படைத்தற் கடவுள்.

காற்று இல்லாமல் ஏற்படக் கூடிய ஆபத்து கொடுமையானது. இதனைப் பிரமன் உணர்ந்தான். வாயு தேவனிடம் வந்தான்.

பிரமன் வாயு மைந்தனாகிய மாருதியின் நிலையைக் கண்டு மனம் மிக வருந்தினான். தன் மலர்க் கரங்களால் வாயு மைந்தனான மாருதியைத் தடவினான்.

மலர்ந்து விரிந்த மலர்போல மாருதி கண்விழித்து எழுந்தான்.

வாயு பகவான் மைந்தனின் மலர்ச்சி கண்டு சினம் தணிந்தான்; உவகை கொண்டான்.

வெளியே வந்து உலாவி உயிரினங்களுக்கு உதவுமாறு பிரமதேவன் வாயுவைக் கேட்டான்.

பிரமனின் சொற்படி வாயு தேவனும் குகையினின்றும் வெளியே வந்தான். எல்லா இடங்களிலும் உலாவிக் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கினான்.

எங்கும் தென்றல் வீசியது.

மந்த மாருதம் தழுவினது.

உயிரினம் யாவும் உணர்வு பெற்றன; உயிர்த்தெழும்பின. உவகை பூத்தது.

தேவர்களும் நாகர்களும் வாயு தேவனைப் போற்றினர்.

“திருமாவின் இராமாவதாரத்தின் போது அரிய பெரிய பராக்கிரமங்களை யெல்லாம் ஆஞ்சநேயன் புரிவான்” என மலரவன் கூறி வாழ்த்துக்களையும் வரங்களையும் வாயு புத்திரனுக்கு அருளினார்.

“வஜ்ராயுதத்தால் தாடை தாக்குண்டதால் “ஹனுமான்” என்ற திருநாமம் உனக்கு ஏற்படுவதோடு எவராவது இந்திராஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தாலும் அது உன் மீது பலனற்றுப் போகும்” என இந்திரன் கூறினான். இன்னும் பல வரங்களையும் இந்திரன் நல்கினான்.

வருண பகவான் நீரினால் எந்த ஆபத்தும் ஏற்படாது எனவும், வருணாஸ்திரத்தால் யாரும் அவனைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதெனவும், சொன்னார். மேலும் பல வரங்களையும் வருண தேவன் அளித்தான்.

தாமே குருவாக இருந்து சகல சாஸ்திரங்களையும் அனுமானுக்குப் போதனை செய்வதாகச் சூரிய பகவான் வாக்களித்தான். தனது சூரியப் பிரகாச

ஒளியின் ஒரு பகுதியையும் அவனுக்குக் கொடையாகவும் கொடுத்தான்.

‘நீ மரணமும் முதுமையும் அடையாமல் என்றென்றும் வீரதீரத்துடனும் புஜபலத்துடனும் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வாய்” என யமதருமன் வரம் கொடுத்து வாழ்த்தினான்.

இப்படியாகத் தேவாதி தேவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவனுக்குத் தமது சக்தி பொதிந்த வரங்களையும் வாழ்த்துக் களையும் அள்ளி அள்ளிச் சொரிந்தனர்.

அனுமனும் பேரருளும் பெரும் பாக்கியங்களும் அடையப் பெற்றான்.

அஞ்சனை மகனைத் தேடினான். பல மணித் தியாலங்களாகியும் குழந்தையைக் காணவில்லையே என அஞ்சனை தவித்தான். கவலையுற்றான். வாயுதேவன் நடந்த சம்பவங்களை அஞ்சனைக்கு விளக்கிக் கூறினான். அனுமனின் தாடையைப் பார்த்த அன்னை திடுக்குற்றாள். மகனை அன்போடு கட்டியனைத்துத்தடவி முத்தமாரி பொழிந்தாள்.

பராக்கிரமம் மிகுந்த அனுமன் மலைகளின் உச்சியிலும் மலைச் சாரல்களிலும் ஓடித்திரிந்தான். துள்ளியும் பாய்ந்தும் விளையாடினான்.

அவனுடைய பலத்திற்கும் வீரத்திற்கும் பெரு விருட்சங்களே வெறும் புல்போலாகின. வான் முட்ட வளர்ந்த விருட்சங்களையெல்லாம் வெகு

சாதாரணமாகப் புரட்டி வீசுவான். மலைகளைப் பிடுங்கிப் பந்தாடுவான்.

இவனுடைய இந்தக் கோர விளையாட்டுக்கள் காட்டிலே அமைதியாகக் கடவுள் தியானத்தில் ஈடுபட்டிருந்த முனிவர்களின் அமைதியைக் கெடுத்தது. அவர்களது தவத்திற்கு அனுமனின் விளையாட்டுக்களும் வேடிக்கைகளும் இடையூறாக அமைந்தன.

வேண்டுமென்று முனிவர்களின் தவத்தைக் கெடுக்கும் நோக்கத்தில் அவன் ஈடுபடவில்லை. இவை இடையூறாக அமையுமென அவன் உணர்வதில்லை. அவர்களைத் துன்புறுத்த வேண்டுமென்று இப்படி அனுமன் செய்வதில்லை. இது அவனுக்கு ஒரு விளையாட்டாக அமைந்தது.

இதனைத் தாங்க முடியாத முனிவர்கள் அனுமனின் விபரீதமற்ற செயல்களை மனதில் கொண்டு, “அவன் தனது வலிமையைத் தானே உணர முடியாமற் போகக் கடவது” என அவனுக்குச் சாபமிட்டனர்.

எனவே அனுமனுக்குத் தனது பராக்கிரமத்தைப் பற்றிப் பிறர் எடுத்துக் கூறினாலேயொழியத் தானாக உணர்ந்து கொள்ளும் தன்மை இல்லாமல் போனது.

தன்னுடைய பராக்கிரமத்தையும் பலத்தையும் அவன் தானே உணரா விடினும் ஏனையோர் அறிந்து வியந்தனர்.

ஆஞ்சநேயனின் தந்தையும் அருமைத் தாயார் அஞ்சனையும் தம் தெய்வீகக் குழந்தையை மனதார வழிபட்டனர், வாழ்த்தினர். வாஞ்சையோடு கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்தனர்.

குழந்தை வெறுமனே உடம்பு வளர்ந்தால் மட்டும் போதுமா? கல்வி அறிவும் வளர வேண்டுமல்லவா?

தமது குழந்தை வித்தை கற்பதற்கு ஆரம்பமாகும் பருவத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர் பெற்றோர்.

உரிய பருவம் அடைந்ததும் உபநயனம் என்னும் பிரம்ம உபதேசம் செய்து பூநூல் தரிக்கும் சடங்கினைச் செய்தனர். பூநூல் வைபவம் வெகு கோலாகலமாக நடைபெற்றது.

குருவின் உபதேசம் இன்றி எந்த வித்தையும் கைவராது. எத்தனை வல்லமைகளையும் வரங்களையும் அனுமன் பெற்று விளங்கினாலும் குருவாக ஒருவரிடம் பாடம் கேட்பது, வித்தை கற்பது மிக அவசியம் என்பதைப் பெற்றோர் உணர்ந்து கொண்டனர். அதற்கேற்ப அண்ட சராசரங்களையும் அளந்து உலாவரும் சூரிய பகவானையே அனுமன் தன் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டான். அவரிடமே வேத சாஸ்திரங்களையும் ஏனைய வித்தைகளையும் கற்றுத் தெளிவுபெறத் தொடங்கினான்.

சூரிய தேவனும் குருவாக இருந்து கசல கலைகளையும் அனுமனுக்குக் கற்பிக்க முன்வந்தான். எனினும் அனுமனைப் பார்த்து, “அனுமனே நான் உனக்குக் குருவாக

இருந்து சாஸ்திரங்களைப் போதிப்பது என்பது எனக்கு மகிழ்வான விஷயம் தான், ஆனால் சகல உலகங்களையும் வலம் வந்து கொண்டிருக்கும் என்னிடம் இருந்து நீ பாடங்களைக் கிரகித்துக் கற்பது மிகக் கஷ்டமான காரியமே” என்றான்.

அனுமன் சூரிய பகவானின் முன் பணிந்து, அவனை நோக்கி “குருதேவா! நீங்களே என்னை ஆசீர்வதித்து இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களையும், ஆறு சாஸ்திரங்களையும், அறுபத்தி நான்கு கலைஞர் அங்களையும் எனக்குக் கற்பித்தருளுங்கள்” என வணங்கிப் பிரார்த்தித்து வேண்டினான்.

அனுமனுடைய பணிவிலும், அவன் வித்தையில் காண்பிக்கும் ஆர்வத்தினையும் அபதானித்த சூரிய பகவான் மனம் மகிழ்ந்தான்.

கடைசியில் சூரியன் உதயமாகும் மலையின் மீது ஒரு காலும் சூரியன் மறையும் மலை மீது ஒரு காலும் வைத்துக்கொண்டு சூரிய பகவானுக்கு முன் அவனைப் பார்த்த வண்ணம் பின்னோக்கிச் சென்று கொண்டபடியே வித்தை கற்பது என முடிவெடுத்தான் அனுமன்.

லெகு கிரமமாக அனுஷ்டானங்களைக் கைக் கொண்டான்.

மனம் ஒன்றித் தியானத்தை மேற்கொண்டான். மன அடக்கம், ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை மேற்கொண்டு வித்தைகளையும் நன்கு கற்றான்.

தான் அவாவுற்றபடி சூரிய தேவனிடம் சகல வித்தைகளையும் கற்றுத் தெளிவதற்காக வானத்தை முட்டும் வகையில் பிரமாண்ட உருவமான விஸ்வ ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டான்.

இதைக் கண்ணுற்ற வானுலக அமரர்கள் அக மகிழ்ந்தனர்; மலர்மாரி பொழிந்தனர்.

சூரிய பகவானிடம் உபதேசம் பெற்ற அனுமன் வேதங்களில் வல்லவனான். சாஸ்திரங்களின் எல்லையைத் தொட்டான்.

கற்பதற்கு இனி எதுவும் இல்லை என்ற அளவிற்கு சகல கலைகளையும் கற்று அற்புத மேதையானான்.

அனுமனின் அதிதீவிரமான ஆற்றலைக் கண்ட ஆதவன் அகம் மகிழ்ந்தான். அனுமனைப் போற்றினான். பாராட்டினான். புகழ்ந்தான். அளவிலாக் கல்வி அத்தனையும் கற்ற நிகரில்லா உத்தமன் என குரு பகவான் வியந்து பாராட்டினான். ஆசி நல்கினான். அருள் புரிந்தான். கற்ற வித்தைகளால் மேன் மேலும் சக்தி பெற்றான் அனுமன். அறிவு வளர்ச்சியோடு உடல் வலுவும் சேர்ந்து வாலிபப் பருவத்தின் எல்லையைத் தொட்டான்.

கிஷ்கிந்தாபுரி என்பது ஓர் ஊர்.

அதனைச் சுக்கிரீவன் என்று ஒரு வானர அரசன் ஆண்டு வந்தான். சுக்கிரீவன் ரிஷன் என்பவனுடைய

மைந்தன். ரிஷன் பிரம்மாவின் கண்ணிலிருந்து தோன்றியவன். ரிஷன் என்பவனுக்கு இரு மைந்தர்கள். ஒருவன் வாலி, மற்றையவன் சுக்கிரீவன். இரு மைந்தர்களும் வான் வலியும் தோள் வலியும் மிக்கவர்கள்.

ஒரு நாள் சூரிய பகவான் தன் தூதன் ஒருவனை அனுமனிடம் அனுப்பினார். அனுமனை இந்தச் சுக்கிரீவனிடம் சேர்ப்பித்து விடுமாறு சூரிய பகவான் அத் தூதுவனுக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தான்.

சூரிய பகவானின் விருப்பப் படியே அனுமன் தன் தந்தை தாயாருடன் கிஷ்கிந்தா புரியை ஆண்டுவரும் சுக்கிரீவனிடம் சென்றான்.

சுக்கிரீவன் இவர்களை அன்புடனும் மகிழ்வுடனும் வரவேற்று உபசரித்தான். சில நாட்களால் அனுமனின் அன்னையும் தந்தையும் ஊர் திரும்பினர். அனுமன் சுக்கிரீவனுடன் கிஷ்கிந்தையிலேயே தங்கியிருந்தான்.

அங்கே ஆஞ்சநேயன் எந் நேரமும் பகவான் தியானத்திலேயே மூழ்கியிருப்பான். உலக இன்பங்களை மறந்து சிவலிங்க வழிபாட்டிலேயே ஈடுபட்டிருந்தான். இவனுடைய செயல்கள், பழக்க வழக்கங்கள் இவற்றினால் இவனை எல்லோரும் உத்தமபுருஷனாகவே மதித்தனர்.

வாலி தாரை என்ற பெண்ணை மணஞ் செய்தான். தம்பி சுக்கிரீவனுடன் ருமை என்பவளைத் தனது வாழ்க்கைத் துணைவி ஆக்கினான்.

வாலி யாராலும் மதிக்கப்படும் பெரும் வீரன். அவனது சிறப்பும் பெருமையும் எல்லா உலகங்களிலும் பரவியிருந்தன.

ஒரு நாள் வாலி கடற்கரை வீதியொன்றிலே உலா வந்து கொண்டிருந்தான். அவ்வழியே வந்த இராவணன் என்ற இலங்கை அரசன் வாலியைக் கண்டு விட்டான். இராவணனும் வாலியைப் போன்ற பராக்கிரமம் மிக்க வீரன்.

வாலியின் வீரத்தைப் பற்றி இராவணன் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தான். அதனால் நேர் நின்று வாலியை எதிர்க்க அவன் விரும்பவில்லை.

வாலி கடற்கரையில் நின்று சூரியனை வழிபட்டான். கையில் கடல் நீரை அள்ளினான். அதில் இராவணன் ஊழ் வெளிப்பட்டது. தன் பெருமையைச் சாதித்த பெருமிதம் இராவணனுக்கு, உடனே இராவணின் சூழ்ச்சியை அவன் உணர்ந்து கொண்டான். அவனுக்குக் கோபம் கொப்பளித்தது.

இராவணனை எப்படியும் அடக்க வேண்டும் என அவாவற்றான். தன் வாலின் வலிமையால் இராவணனைச் சுற்றி வளைத்தான். 'கொர கொர' வென வாலோடு அவனைத் தரையில் இழுத்துத் தள்ளிக் கொண்டு தன் அரண்மனைக்குக் கொண்டு சென்றான்.

வாலியின் மகன் அங்கதன். அவன் சிறு குழந்தையாகத் தொட்டிலிலே படுத்திருந்தான்.

தொட்டிலில் படுத்திருக்கும் குழந்தை அங்கதன் விளையாடுவதற்காகத் தான் இழுத்துவந்த இராவணனைத் தொட்டிலிலே கட்டி வைத்தான். குழந்தைவிளையாடவே கொணர்ந்த பத்துத் தலைப் பூச்சி என்று கூறி இராவணன் எள்ளி நகையாடிச் சிரித்தான். இராவணனை வெட்கத்தால் தலைகுனிந்தான். அவன் கோபம் மேலிட்டாலும் வாலியின் வீரத்தைப் புகழ்ந்தான். தன்னைப் போக விடும்படி வாலியிடம் கெஞ்சினான்.

வாலி இராவணனை மன்னித்து அவன் இருப்பிடம் செல்ல அனுமதித்தான்.

அக்காலத்திலே, அரசர்கள் மத்தியிலே உடல் வீரமே உன்னத இலட்சியமாகப் போற்றப்பட்டது.

ஒருவன் ஒரு வீரச் செயலைச் செய்தால் அவ்வீரத்தைப் பெரும் கீர்த்தியாக மதிப்பதும், அவனோடு சமர் செய்து அவனைத் தோற்கடித்து மடக்கப்பலர் காத்திருப்பதும், அவனை வெற்றி கொள்ளப் பலர் முனைந்து ஈடுபடுவதுவும் இயல்பு. அக்காலத்தில் உடல் வலிமையே வெகுவாக வியந்து போற்றப்பட்டது. வாலி இராவணனைக் கட்டிஇழுத்த வீரச் செயலால் வாலியின் புகழ் உலகம் எங்கும் பரவியது.

இராட்சதர் என்றொரு இனம். அவர்கள் வெகு பயங்கரமானவர்கள். துந்துபி என்றொரு இராட்சதன்

இருந்தான். இந்தத் துந்துபி என்ற இராட்சதனை இமயவன் என்றொரு வீரன் தன்னிடம் வருமாறு அழைத்தான். அவனிடம் வாலி என்ற வீரனைக் கொண்டு வருமாறு பணித்தான்.

வாலி இந்திரனிடம் ஓர் அரிய வரம் பெற்றிருந்தான். அதாவது, 'வாலியோடு யார் போர் புரிகிறார்களோ, அந்த எதிராளியின் பலத்தில் பாதிப் பங்கு வாலியைப் போய்ச் சேரும்' என்பதுதான் அந்த வரம். இந்த வரத்தையும் பெற்று இருந்தமையால் வாலியின் பலம் மிக மிக வெற்றியை நோக்கியே இருந்தது.

இமயவன் கட்டளைப்படி துந்துபி என்ற இராட்சதன் யுத்த சன்னத்தனாகி வாலியோடு போரிட முன்வந்தான்.

மலை மீது மலை பாய்வது போல பயங்கரமாகப் பாய்ந்தான் போரிட்டான்.

வாலி இந்திரனிடம் பெற்றுக் கொண்ட அரிய வரத்தால், துந்துபியின் வீரத்தின் பாதி வாலியைச் சார்ந்தது. வாலி மிக உக்கிரமாகப் போரிட்டான்.

துந்துபியின் கொம்பைத் திருகினான். வாலி அவனை நிலத்தில் அடித்துக் கொன்றான். அவன் உடலை வீசி எறிந்தான்.

அந்த உடல், பல யோசனை தூரத்துக்கு அப்பாலே உள்ள ரிஷ்யமுக பர்வதம் என்ற மலையின் மீது போய் விழுந்தது. அவன் உடலிலிருந்து இரத்தம் பெருமளவில் சீறிப் பாய்ந்தது. அருகே அம்மலையில் தவம் செய்து கொண்டிருந்த முனிவர்களின் மீதும் அந்த இரத்தம் சிதறித் தெறித்தது.

தவத்திலிருந்த முனிவர்களின் தியானம் சிதறியது. குலைந்தது. அங்கிருந்த மதங்க முனிவர் என்பவர் மிகுந்த சினங்கொண்டார். ஞான திருஷ்டியால், அதாவது தவத்தின் வலிமையால் தாம் பெற்றுக் கொண்ட அறிவுப் பார்வையினால் யாவற்றையும் அறிந்து கொண்டார்.

வாலியின் மீது கடுங்கோபம் கொண்டார்.

“என் அரிய தவத்தைக் கெடுத்த வானரவீரனே இந்த ரிஷ்யமுக பர்வதத்தில் உன்னுடைய பாதம் பட்டவுடன் தலை சுக்கு நூறாக வெடித்துச் சிதறக்கடவது” எனச் சாபமிட்டார்.

வாலி அச்சத்தால் நடுங்கினான். தான் செய்த தவறை உணர்ந்து வருந்தினான்.

சோகத் தோடு அரண்மனைக்குத் திரும்பினான். துந்துபிக்கு மாயாவி என்றொரு தம்பி இருந்தான். அவன் அண்ணன் துந்துபியின் மரணத்தைக் கேள்வியுற்றான்.

மாயா சக்தியில் வல்லவனான மாயாவி வாலியைத் தேடி அரண்மனைக்கு வந்தான். சிங்கம் போலக் கர்ச்சித்தான். அந்த ஒலியில் அவன் கோபம் பீறிட்டது. “என் அண்ணாவைக் கொன்ற வாலியே, வா என்னுடன் போருக்கு” என அழைத்தான்.

மலையும் மலையும் மோதுவது போல மாயாவியும் வாலியும் போரிட்டனர். பயங்கரமான யுத்தம் வெடித்தது. வாலிக்கு உதவியாகத் தம்பி சுக்கிரீவனும்

போரில் இணைந்து கொண்டான். வாலி தம்பியை விலகச் சொன்னான்.

‘மாயாவியைத் தனித்து நின்றே கொல்லுவேன். சண்டையில் வெல்லுவேன்’ என்று சபதமிட்டான் வாலி.

ஒரு குகைக்குள் மாயாவியை இழுத்துச் சென்றான். அதனுள்ளே கடும்போர் நடந்தது. இக்கடும் சமர் சிலநாட்கள் தொடர்ந்தன.

சுக்கிரீவன் அண்ணனுக்காகக் குகைவாயிலில் காவலிருந்தான்.

குகைக்கு வெளியே இரத்தம் ஆறாகப் பெருகியது ‘குடி குடி’ வென்று வந்துகொண்டிருந்த இரத்தத்தைக் கண்டதும் சுக்கிரீவன் துணுக்குற்றான்.

குகையிலுள்ளே மரண ஒலம் ஒலித்தது.

சுக்கிரீவன், “அண்ணா, அண்ணா” என அண்ணன் வாலியை அழைத்தான்.

பதில் இல்லை, அண்ணா உள்ளே இறந்து விட்டான் எனத் தம்பி முடிவெடுத்துக் கொண்டான்.

கண்ணீர் விட்டான். கதறினான். சகோதரபாசம் உள்ளத்தை மிகவும் வருத்தியது.

அண்ணாவைக் கொன்றவனைப் பழிவாங்க வேண்டும் என அவன் மனம் அவாவியது. அவனைக் குகைக்கு உள்ளேயே வைத்துக் கொல்லத் திட்டமிட்டான்.

ஒரு பெரிய பாராங்கல்லை உருட்டி, பகைவன் வெளியே வராதபடி குகையின் வாயிலை அடைத்து விட்டான். வாலியின் பிரிவையிட்டுப்

பெருந்துயரம் அடைந்தான். அவனது ஆத்மசாந்திக்காக இறைவனைப் பிரார்த்தித்தான்.

வாலியின் துயரமான முடிவை அவனுடைய மனைவி தாரைக்கும் ஏனைய மக்களுக்கும் கவலையோடு தெரிவித்தான். யாவரும் சோகத்தில் மூழ்கினர். கணவனை இழந்த தாரை உயிரை மாய்க்கத் துணிந்தாள். மக்கள் அவளைத் தேற்றினர். அவள் ஒருவாறு மனம் மாறினாள். இறைவனைப் பணிந்தாள்.

வாலியின் மரணம் எல்லோரையும் வாட்டியது. வானர வீரர்களும் தாரையும் சுக்கிரீவனையே அரசுபாரத்தை ஏற்கும் படி வேண்டினர் சுக்கிரீவன் அனுமனின் அபிப்பிராயத்தையும் யோசனையையும் அன்போடு வேண்டி நின்றான்.

அனுமன் அறிவில் வல்லவன்; ஆற்றலும் மிக்கவன். அவன் சுக்கிரீவனே கிஷ்கிந்தையை ஆளுதல் பொருத்தமென அறிவுரை கூறினான். அத்தோடு சுக்கிரீவனுக்கு அறவழி காட்டும் அமைச்சனாகவும் விளங்கினான். அனுமனின் ஆலோசனையோடு சுக்கிரீவனின் ஆட்சி சிறப்புற நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

குகையினுள்ளே வாலிக்கும் மாயாவிக்கும் போர் நடந்ததல்லவா? அப்போரிலே வாலிதான் மாயாவியைத் கொன்றொழித்தான். வாலி உயிர் தப்பியிருந்தான். மாயாவியே உயிர் இழந்தான்.

குகை வாயில், பாறையால் அடைபட்டிருந்தமையால் வாலி வெளியேற முடியவில்லை. தன் புஜ பலத்தால் அப்பாறையைச் சுக்கு நூறாக்கினான் வாலி.

பாறையை நொருக்கியபின் குகைக்கு வெளியே வந்து பார்த்தான். தம்பியைக் காண வில்லை. பலவாறு மனம் குழம்பினான். அவசர அவசரமாக அரண்மனைக்கு வந்தான். அவைக்குள் புகுந்தான்.

அங்கே அவன் கண்ட காட்சி....! அவனைத் திடுக்கிடச்செய்தது!

வீரர்கள் புலகுழ அரண்மனையில் அரச கொலு வீற்றிருக்கும் தம்பியைப் பார்த்தான்.

தலை சுற்றியது. என்ன அற்புத்தமான ஆசையும் எண்ணங்களும் மனம் கொதித்தது.

“அட துரோகி! சுக்கிரீவா!! நீ என் தம்பியா?” எனப் பற்களை நெரு நெருவெனக் கடித்து உக்கிரக் கோபத்துடன் ஆர்ப்பரித்தான்.

வாலியைத் திடீரென அங்கு கண்ட அனைவரும் திடுக்கிட்டனர். திகைத்தனர்.

வாலி தன்னைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டான் என்பதைக் கணநேரத்தில் சுக்கிரீவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

உயிரோடு அண்ணனைக் கண்டதும் அளப்பிலா உவகை கொண்டான்.

இருக்கையை விட்டுச் சடாரென எழுந்து ஒடோடிப் போய் அண்ணனின் கால்களில் வீழ்ந்தான். பணிந்து மன்னிப்புக் கோரினான்.

தம்பி சதிகாரன், தன்னை ஏமாற்றியேவிட்டான். அரச பதவிக்காகச் சதி செய்து விட்டானென்று வாலி முற்றுமுழுதாக எண்ணிக் கொண்டான். எப்படியும் அவனை அடித்துக் கொல்ல வேண்டுமென்ற நோக்குடன் தம்பி மீது பாய்ந்தான். பாவம்! சுக்கிரீவன் எத்தனையோ சொல்லியும் வாலி கேட்பதாக இல்லை.

போர்! போர்! போரே கூர்மை பெற்றது.

இந்த இக்கட்டான நேரத்தில் அனுமன் சுக்கிரீனுக்கு ஒரு ஆலோசனையை கூறினான்.

“சுக்கிரீவனை இக்கொடுமையான கஷ்டத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதற்கு ஒரேயொரு வழியுண்டு. ரிஷிமுகப் பர்வதத்துள் சுக்கிரீவன் நுழைந்து கொள்வதுதான் புத்தியானது. அங்கே வாலி நுழைய முடியாது என்றான்.

அனுமனின் ஆலோசனையை வீரர்கள் யாவரும் வரவேற்றனர்.

முக்கியமான உடைமைகளை எடுத்துக் கொண்டு, சுக்கிரீவன், அனுமன் இன்னும் சில வீரர்களும் சேர்ந்து கொண்டு ரிஷிமுக பர்வதத்திற்குச் சென்றனர். அங்கே சுதந்திரமாக அச்சமின்றி வாழத் தொடங்கினர்.

வாலியின் கோபம் அடங்குவதாக இல்லை.

அவன் சுக்கிரீவனின் மனைவி ருமையையும், அவர்களைச் சார்ந்தோர்களுக்கும், சில வீரர்களையும் சிறையில் இட்டான்.

தனதுஎண்ணப்படி இராச்சியத்தை மாற்றி அமைத்தான். தானே மீண்டும் அரச பதவியை ஏற்று ஆட்சி செய்யத் தொடங்கினான்.

ரிஷிமுக பர்வதம் என்பது ஒரு மலை. அதன் அருகே பம்பாஸரஸ் என்ற புண்ணிய நதி ஓடுகிறது. தன்மையும் பசுமையும் மிக்க ஆற்றங்கரையின் சோலைகளிலே மரத்தினால் வீடுகள் அமைத்தனர். அவற்றிலே சுக்கிரீவனும் அனுமனும் ஏனைய வீரர்களும் வாழ்ந்தனர்.

குழல் அமைதியாகவும் சாந்தம் நிலவுவதாகவும் இருந்த போதிலும் அவர்களுடைய மனதிலே அமைதியில்லை. ‘வாலியை எப்படி வெல்வது?’

இந்த எண்ணமே அவர்கள் உள்ளத்தில் அமைதி இன்மையை வளர்த்தது.

ஒரு நாள்.

ஒரு மலைக்குன்றின் உச்சியிலே அனுமனும் சுக்கிரீவனும் அமர்ந்திருந்தனர்.

திடீரென வழமைக்கு எதிரான மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன!

கதிரவனின் கிரணங்கள் தண்மையாயின; இனிய தென்றல் வீசியது; குயில்கள் பாடின; மயில்கள் தோகை விரித்தாடின. முயல்களும் மான்களும் துள்ளி விளையாடின!

பட்ட மரங்கள் தளிர்த்தன! இனிய கீதம் எங்கும் பரவியது. ஆஞ்சநேயர் உடம்பிலும் ஒரு அற்புதச் சிலிர்ப்பு; பூரிப்பு.

வானம் பன்னீராக மழையைத் தெளித்து மகிழ்ந்தது. அசாதாரண இனிமையும் சுகமும் உலா வந்தன. எங்கும் எதிலும் ஒரு பரவசம்!

சிறிய தொலை தூரத்திலே இரு அழகிய இளைஞர்கள். முனிவர்கள் போன்ற தோற்றம். அம்பு வில்லுகளுடன் நடைபயின்றனர்.

குன்றின் மீதிருந்த சுக்கிரீவன் இந்த அழகிய முனிவர்களைக் கண்டான். பயந்து நடுங்கினான். தன்னோடு கூட இருந்த ஆஞ்சநேயருக்கு இவர்களை, “அதோ! இரு முனிவர்கள்; புனிதர்கள். எம்மை நோக்கி வருகிறார்களோ?” எனக் கூறிக் காண்பித்தான். அந்த இருவரையும் தூரத்தே கண்ட போதே அனுமனுக்குப் பக்தி பெருகியது.

உள்ளம் அன்பால் உறைந்தது. உடம்பில் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம் பொங்கியது.

அனுமன் தன்னை மறந்தான். இறைவனுக்கு முன்னால் நிற்கும் குரு பக்தனாக உருகிப் போய் நின்றான். கண்கள் இமைக்க மறந்தான்.

சுக்கிரீவனோ தன் அண்ணா வாலி அனுப்பிய ஒற்றர்கள் தான் இவர்களோ எனச் சந்தேகித்தான். பகைமை உணர்வு மேலெழுந்தது.

சுக்கிரீவனின் மன நிலையை அனுமன் உணர்ந்து கொண்டான். அவனது அச்சத்தைப் போக்கத் துணிந்தான். அமைச்சனின் கடமையை மனதில் கொண்டு, அந்தணர் வடிவில் தம்மை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் அவ்விளைஞர்களைச் சந்தித்து வரக்

கிளம்பினான். உடம்பிலே சொல்லில் அடங்காத உற்சாகம். மனதிலே ஒரு தெய்வீகப் பரபரப்பு!

வாயு வேகத்தில் அவர்களை அடைந்தான்.

அவர்களின் அருள் விழிப் பார்வையும் அமுத நோக்கும் அனுமனை மேன்மேலும் பரவசமுட்டின.

தன் இரு கரங்களையும் சிரமேற் குவித்தான். அவர்கள் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான்.

பக்தியும் பணிவும் பொலிய, “தெய்வீகத் தோற்றத்தீர்! நீங்கள் யார்? இங்கு எழுந்தருளிய காரணத்தை நான் அறியலாமா?” என வாய் பொத்தி வணங்கி, அன்போடு பணிந்து கேட்டான்.

தசரத புத்திரர்களின் முகங்களில் புன்னகை மலர்ந்தது.

“எங்களைப் பற்றி அறிய அவாவும் நீ யார்? உனது விபரங்களை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாமா?” என வினவினான் இலட்சுமணன்.

ஆஞ்சநேயன் மகிழ்ச்சியோடு வாலி, சுக்கிரீவன் பற்றிய யுத்தத்தை விபரமாக எடுத்துரைத்தான்.

தான் சுக்கிரீவனோடு ரிஷிமுக பர்வதத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வரலாற்றையும் சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறினான்.

இராமருடைய குறிப்பறிந்து லட்சுமணனும் தமது சரித்திரத்தை விபரமாக எடுத்துரைத்தான்.

“நாம் இருவரும் அயோத் திமன்னன் தசரதனின் புத்திரர்கள், இவர் என் அண்ணன் இராமர். நான்

அவர் தம்பி இலட்சுமணன். தந்தையார் கட்டளைப்படி சீதாதேவியுடன் வணவாசம் புரிய வந்தோம்.

தண்ட காரண்ய வனத்தில் பல காலம் வசித்தோம். யாரோ ஒரு அரக்கன் தன் மாயையினால் ஜானகி தேவியைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான்.

நாம் தேவியைத் தேடிப் புறப்பட்டோம்.

வழியிலே ஜடாபுவைச் சந்தித்தோம் அப்பறவை, தேவி தென் திசைப் பக்கமாக எடுத்துச் செல்வதைக் கண்டதாகச் சொன்னது. எனவே இவ்வழியாக வந்தோம். கபந்தன் என்றோர் அரக்கன் எதிர்ப்பட்டான். இராம பாணத்தால் மோட்சம் எய்திய கபந்தன், எம்மிடம் சுக்கிரீவனை அணுகி உதவி பெறும்படி கூறினான். நாம் சுக்கிரீவனைத் தேடியே இப்பக்கம் வருகிறோம் என்று இலட்சுமணன் விபரமாக எடுத்துக் கூறினான்.

கருணை ததும்பும் இராம இலட்சுமணருடைய வதனங்களைக் கண் இமைக்காது நோக்கினான் ஆஞ்சநேயன். தன் சிரம்மீது இருகூரங்களையும் கூப்பித் தொழுது வணங்கினான்.

வாலியின் அராஜகம், சுக்கிரீவனின் அரசு துறப்பு யாவற்றையும் தசரத புத்திரர்கள் அனுமன் மூலம் நன்கு விளங்கிக் கொண்டனர்.

அனுமனும் அவர்களது திருப் பாதங்களைத் திரும்பத் திரும்ப வணங்கி மகிழ்ந்தான். அவர்களை ரிஷிமுக பர்வதத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான்.

அங்கு ஓரிடத்தில் இருவரையும் எழுந்தருள் செய்தான். சுக்கிரீவனிடம் நடந்தவற்றை விளக்கமாகக் கூறினான்.

தசரத புத்திரர்களைச் சுக்கிரீவன் தரிசிப்பதற்காக அவனை இராம இலக்குமணர் இருக்கும் இடத்திற்கு அழைத்து வந்தான்.

பம்பாசரஸ் நதி

அந்த நதிக்கரையின் மருங்கே பச்சைப் பசேலென்ற புற்கள்! செடிகொடிகள்! மொட்டுகளும் மலர்களும் நிரம்பிய சோலை! அன்றலர்ந்த மலர்களின் மணம் இளைய ரம்மியத்தை அள்ளி வீசியது.

அருகே வானத்தை முட்டி இடிக்கும் விருட்சங்கள், அவற்றின் நிழலிலே சூரியனும் சந்திரனும் போன்ற ஒளிப் பிரகாசத்துடன் இராமரும் இலட்சுமணரும் வீற்றிருந்தனர்.

அனுமன் அழைத்து வர சுக்கிரீவன் அங்கே வந்தான்.

அவ்விருவருடைய பாத கமலங்களில் தம் சிரசுகளைப் பதித்துப் பணிந்து வணங்கினர்; அருளாசி பெற்றனர்.

இராமர், முகம் மலர்ந்து, “சுக்கிரீவா! நீயும் எம்மோடு பிறந்தவருள் ஒருவன் ஆனாய்” எனப் பாசத்தோடு அன்பு தவழக் கூறினார். தம் நட்பை உறுதிப்படுத்த அக்கினியைச் சாட்சியாக வைத்தனர்.

“அக்கினி சாட்சி” என்பது பண்டைய தர்ம சம்பிரதாயப்படி, கட்டைகளைக் கொண்டு தீமூட்டி வளர்ப்பர், அத்தீயை மும்முறை வலம் வருவர். அந்த அக்கினி பகவானுக்கு முன்னாலே தாம் எவ்வித தவறும் இன்றி எதிர்காலம்வரை சிறந்த நண்பர்களாகவே இருப்போம் எனச் சபதம் செய்தலாகும். இந்த விதிப்படி இவர்கள் அக்கினியைச் சாட்சியாக வைத்து உற்ற நண்பர்கள் ஆயினர்.

சுக்கிரீவன், இராம இலக்கு மணரிடம் தனக்கும் தனது தமையன் வாலிக்கும் ஏற்பட்ட பிரிவு பற்றி விளக்கமாக எடுத்துக் கூறினான். எப்படியும் வாலியை வதம் செய்து தனக்கு உதவவேண்டுமென்ப பணிந்து கேட்டுக்கொண்டான்.

கிஷ்கிந்தையின் அரசனாகச் சுக்கிரீவனை முடி சூட்டிவைப்பதாக ஸ்ரீ இராமரும் உறுதிமொழி கூறினார்.

பின்னர், அரசுக்கொருவன் சீதா தேவியைக் கவர்ந்து தென் திசை மார்க்கமாகப் பறந்து சென்றபோது ஜடாயு குறிப்பிட்டபடி வீசியெறிந்த ஆபரண முடிச்சை எடுத்து வருமாறு ஆஞ்சநேயரினிடம் ஆக்ஞாபித்தான்.

ஆஞ்சநேயன் விரைந்து சென்றான். அம்முடிச்சை எடுத்துவந்து ஸ்ரீ இராமபிரான் திருவடிமுன் பிரித்து வைத்தான்.

அம்முடிச்சு சீதாதேவி அணிந்திருந்த புடவையிலிருந்து கிழிக்கப்பட்ட துண்டினால் கட்டப்பட்டிருந்தது. அந்த ஆபரணங்கள் தன் தேவியினதே என

உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார் ஸ்ரீ இராமர்.

நகைகளைப் பார்த்ததும் அவற்றை அணிந்திருந்த சீதாதேவியே அவர் கண்முன் தோன்றினாள். அவர் உள்ளம் பிரிவால் உருகியது.

அண்ணனின் நிலை கண்ட தம்பியும் சோகத்தில் மூழ்கினாள்.

சுக்கிரீவன், ஸ்ரீ இராம பிரானிடம் தனக்கு அருள் புரியும்படியும், தான் அரசு பதவியேற்றதும் தனக்குக் கிடைக்கும் படைப் பலத்துடன் எப்படியும் சீதா தேவியைக் கண்டு பிடித்துக் கொண்டு வருவேன் எனவும் இரங்கிக் கூறினான்.

சுக்கிரீவனுடைய வேண்டு கோளிற்குச் செவிசாய்த்த ஸ்ரீ இராமர், உற்சாகமும் நம்பிக்கையும் மனதில் தளிர்விட, தனது பாணம் அதர்மத்தை அழிக்கவே பயன்படும் என்றும் தான் வாலியைக் கொன்று அரசைச் சுக்கிரீவனிடம் தருவதாகவும் உறுதி அளித்தார்.

ஸ்ரீ இராம பிரானின் பராக்கிரமம், அதியற்புதமான ஆற்றல், என்பவற்றை உணரும் சக்தியற்றவன் சுக்கிரீவன். அதனால் அவரது வார்த்தைகளில் அதிகம் நம்பிக்கை கொள்ளாது சந்தேகித்தான்.

இந்த நிலையை அவதானித்த இலட்சுமணன் கோபத்தோடு, ‘எமது வீரத்தை உனக்கு எப்படிக் காண்பிக்க வேண்டுமென நீ எதிர்பார்க்கிறாய்?’ என்று சுக்கிரீவனைப் பார்த்து வினவினான்.

“தசரத குமாரரே! உங்கள் பராக்கிரமத்தில் எனக்குச் சந்தேக மென்பதில்லை. நீங்களோ பாலகர்கள்” வாலியோ சர்வ வல்லமையும் படைத்த மிகப் பொல்லாதவன்.....!” எனக் கூறிய சுக்கிரீவன், இவர்களுடைய வீரத்தைப் பரிசோதிக்க ஒரு சவாலைவிட்டுப் பார்ப்போமென எண்ணினான். வாலியின் பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்தும் கதையைத் தொடர்ந்து கூறினான்.

ஒரு தடவை ஒரு கொடிய சர்ப்பமொன்று வாலி வைத்திருந்த ஏழு பழங்களைத் திருடிச் சென்று தின்று விட்டது. வாலி மிகவும் ஆத்திரம் அடைந்தான். அம்மலைப்பாம்பின் முதுகிலே அப்பழங்களின் விதை முளை கொண்டு அவை பெரும் விருட்சங்களாக வளரட்டும் எனச் சாபமிட்டான். வாலியின் சாபப்படியே ஏழு விதைகளும் ஏழு பெரும் விருட்சங்களாக வானளாவ ஒங்கி வளர்ந்து நிற்கின்றன. இப்போது உங்களுக்கு இரு நிபந்தனைகள் கூறுகின்றேன்!

“ஒன்று: இந்த ஏழு மரங்களையும் ஒரே பாணத்தினால் ஊடுருவச் செய்யவேண்டும்.

இரண்டாவது: வாலியினால் முன்பு கொல்லப்பட்டு மலைபோல் கிடக்கும் துந்துபியின் எலும்புக் கூட்டை உங்கள் கால்களால் உதைக்கும் விசையில் அது பலகாத தூரத்திற்கு அப்பால் போய்விழக் கூடியதாகச் செய்யவேண்டும்” என்று பணிவோடு விண்ணப்பித்தான்.

ஸ்ரீ இராமர் அமைதியாக நிதானத்தோடு எழுந்தார்.

அவரது தெய்வத் திருவடியால் துந்துபியின் உடலைத் தட்ட அது உருண்டு சுருண்டு பல காத தூரத்திற்கு அப்பால் போய் விழுந்தது.

அப்படியே, அவரது வில்லில் இருந்து ‘லின்’ ணென்று புறப்பட்ட அம்பு ஏழு மரங்களையும் துளைத்து ஊடுருவிச் சென்றதோடு நில்லாமல் எதிரேயிருந்த பர்வதமலையையும் பிழந்து தூள் தூளாக்கிற்று. காற்று வேகத்தில் திரும்பிவந்து ஸ்ரீ இராமருடைய அம்பராத் துணிகளுள் வந்து தங்கியது. ஸ்ரீ இராமரிரானுடைய அழகு செளந்தர்யம், சாந்தம், வீரம், விவேகம் யாவற்றையும் கண்டுகளித்த ஆஞ்சநேயரும், ஏனைய வீரர்களும் ஸ்ரீராம்! ஸ்ரீராம்! எனக் குதூகலித்து எழுப்பிய கோஷம் வாணைப் பிழந்தது. சுக்கிரீவனும் மகிழ்ந்து கரகோஷ மிட்டான்.

மகிழ்ச்சியிலும் நம்பிக்கையிலும் மிதந்து நிற்கும் சுக்கிரீவனிடம் ஸ்ரீ இராமர், “நீ உன் அண்ணனான வாலியைப் போருக்கு அழை. நீங்கள் இருவரும் போரிடும் போது சமயம் பார்த்து, பாணத்தால் அவனைச் சம்ஹாரம் செய்வோம்” எனக் கூறினார்.

சுக்கிரீவனும் மனதில் மகிழ்ச்சி பொங்க, “பிரபோ! நான் அரசனானதும் எனது வானரப் படைகளை எட்டுத் திக்குகளும் அனுப்பி, தேடுதல் செய்து சீதாதேவியாரைக் கண்டு பிடித்துத் தேவாரீரிடம் சேர்ப்பிப்பேன். இது உறுதி” எனச் சத்தியம் செய்தான்.

சுக்கிரீவனின் அன்பையும் ஆதரவையும் ஸ்ரீ இராமர் பாராட்டி நல்லாசி நல்கினார்.

“ஸ்ரீராம் ஸ்ரீராம் ஸ்ரீராம்” என்ற ஜபம் வான் எங்கும் முழங்க யாவரும் கிஷ்கிந்தை நோக்கிச் சென்றனர்.

சுக்கிரீவனின் அமைச்சன் அனுமன். அவன் ஸ்ரீ இராமபிரானையும் தம்பி இலட்சுமணனையும் தம் தோளில் சுமந்து சென்றான்.

சுக்கிரீவன் தன் அண்ணன் வாலியுடன் போருக்கு ஆயத்தமானான். போரிட வருமாறு வாலிக்கு அழைப்பு விடுத்தான்.

பயந்து ஓடிப் பதுங்கி ஓளிந்த தம்பி, வீரப் பிரதாபத்துடன் தற்போது தன்னைப் போருக்கு அழைக்கின்றானே? என வாலி மனம் குழம்பி அளவிழந்த சினம் கொண்டான். சுக்கிரீவன் வாலியுடன் பொருதப் பயந்தான். மனம் நடுங்கியது எனினும் பக்கத்துணைக்கு ஸ்ரீ இராமபிரான் உள்ளார் என்ற எண்ணம் மனதிற்கு வலுவூட்டியது. துணிச்சலுடன் வாலி மீது பாய்ந்தான்.

இருவரிடையேயும் கடும்போர் மூண்டது. இருவரது உடம்புகளிலும் பலத்த காயங்கள், இரத்தப் பெருக்கு போரின் உக்கிரத்தை வெளிப்படுத்தியது. அண்ணனும் தம்பியுமான வாலியும் சுக்கிரீவனும் தோற்றத்தில் ஒத்திருந்தமையால் வாலி யார்? என்பதைச் சரியாகப் புரிந்து அம்பு எய்ய முடியாமல் ஸ்ரீ இராமர் தவித்தார்.

போர் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

வாலியின் பயங்கரத் தாக்குதலுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் சுக்கிரீவன் பின்வாங்கி ஓடினான். அவன் எதிர்பார்த்தபடி உதவி கிடைக்க வில்லையென மனம் வருந்தினான். சண்டையின்போது, இராமர் வாக்களித்த படி நடந்து கொள்ளவில்லையே! ஏன்? எனச் சந்தேகித்தான் மனம் சோர்ந்தான்.

சண்டையின்போது சகோதரர்கள் இருவரும் ஒத்த தோற்றமுடையவராயிருந்தமையால் இராமர், வாலி யார்? ண அடையாளம் காணமுடியாது தடுமாறியதை அறிந்தபின் மனம் அமைதியடைந்தான் சுக்கிரீவன்.

அடையாளம் காண்பதற்கு இலகுவாகச் சுக்கிரீவன் கழுத்தில் மலர்மாலை யொன்றை அணிந்து திரும்பவும் போருக்குச் சென்றான் சுக்கிரீவன். மலையும் மலையும் மோதுவதுபோல அண்ணன் வாலியும் தம்பி சுக்கிரீவனும் திரும்பவும் போரிட்டனர்.

“தம்பியோடு போர் புரிய வேண்டாம். மேலும் அவனுக்கு உதவுவதற்கு தசரத குமாரர்களும் வந்துள்ளனர். அவர்களிடம் வெற்றி பெறுவது இலேசான காரியமல்ல” எனக் கூறி வாலியின் மனைவி தாரை வாலியைப் போருக்குச் செல்ல வேண்டாமெனத் தடுத்தாள். புத்திமதி கூறினாள். வாலி எதையும் காதில் விழுத்தவில்லை.

“கேடு வரும் முன்னே மதி கெட்டு வரும்” என்பது பழமொழி.

நமக்குக் கஷ்டமோ தீமையோ வரும் போது நாம் அவற்றை விலத்தி நடப்பது தான் சாதுரியம். ஆனால் அவற்றை விலத்தி நடப்பதற்கு நமது புத்தியோ சித்தமோ கேட்காது. தீமை வருவதற்கு முன்பு அதை உணரவிடாமல் புத்தி செட்டுவிடும் எத்தனைதான் பெரியவர்கள், எம்மீது அன்புள்ளவர்கள் எமக்கு நல்லவற்றை எடுத்துக் கூறினாலும் அவை நம் மனதில் பதியாது. தைக்காது.

இந்த நிலையில்தான் வாலியும் இருந்தான். தாரையின் சொல்லை அவன் ஏற்கவில்லை. வீரத்தினால் துடிதுடிக்கும் தோள்களைச் சுமந்து போரிட்டான். போர்! போர்! போர்! உக்கிரமான போர் பொங்கி மூண்டது.

வாலியைக் கொல்வதற்காக மரங்களிடையே மறைந்து நின்றார் ஸ்ரீ இராமர். தன் கோதண்ட வில்லில் நாணை ஏற்றி வாலியை நோக்கி எய்தார்.

அக்கினிப் பிழம்பாக அதிவேகத்துடன் சென்ற பாணம் பேரிரைச் சலுடன் வாலியின் மார்பைத் துளைத்தது. வாலி சுருண்டு பூமித் தாயின் மடியில் சாய்ந்தான்.

வாலியை ஸ்ரீ இராமர் மறைந்து நின்றே தாக்கினார். இதற்காக இராமாயணக் காப்பியத்திலே அறிஞர்கள் இரண்டு காரணங்களைக் குறிப்பிடுவர்.

ஒன்று: வாலி போரிடும்போது அவனது எதிரியின் பலத்தில் பாதி வாலியைச் சேர்க்கூடியதான வரமொன்றை அவன் ஏற்கனவே பெற்றிருந்தான்.

அதனால் எதிரியின் பலம் குறைந்து விடும் என்பது.

இரண்டாவது: வாலி விலங்கினத்தைச் சேர்ந்தவன். நாட்டைக் காக்கும் அரச குடுபத்தைச் சார்ந்த மானிடரான ஸ்ரீராமர் காட்டிலே வேட்டைக்குச் செல்லும் போது மிருகங்களை மறைந்திருந்து தாக்கும் வழக்கமுண்டு. அப்படியே வாலியையும் தாக்கினார் என்பர். அம்பேறுண்டு உடல் வலி தாங்க முடியாமல்

“ஆ நீயா?”

உயிர் ஊசலாடும் நிலையில் தரையில் அடியுண்டு கிடந்த வாலி இராமரீரானைக் கண்டவுடன் வியப்போடு வினவினான். “நீ செய்தது தர்மமா?” அவனின் வாய் துன்பத் தோடு கேட்டது.

ஸ்ரீ இராமரின் அருட்பார்வை வாலியின் உடலை ஊடுருவியது. அதனால் வாலியின் அஞ்ஞான இருள் அகன்றது. மெய்ஞானம் கிட்டியது.

தன் மகன் அங்கதனையும் மனைவி தாரையையும் காப்பாற்றி உதவுமாறு வாலி ஸ்ரீ இராமரிடம் வேண்டினான். அங்கதனும் தாரையும் தாங்கொணாத் துயர் உற்றனர். வாலியின் மரணச் சடங்குகளை உரிய முறைப்படி ஆற்றினர்.

சக்கீரிவன் பட்டாபிஷேகம் செய்யப் பெற்றுக் கிஷ்கிந்தைக்கு அரசனானான்.

கார் காலம் கிட்டியது. எங்கும் மழையும் வெள்ளமும் இயல்பு வாழ்க்கையை மாற்றியது. அதனால் சீதையைத் தேடும்பணியும் தாமதமானது.

ஐயன், விஜயன் என இருவர். இவர்கள் வைகுண்டத்தில் வாயில் காப்போராகப் பணியாற்றினர்.

சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனத் குமாரர் என்ற நால்வரும் பகவானை எந்நேரமும் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர்கள்.

பரமபக்தர்களான இந்தச் சனகாதியர் நால்வரும் ஒரு முறை பகவானைத் தரிசிக்க வைகுண்டம் சென்றனர்.

அங்கே வாயில் காப்போராகக் கடமையிலிருந்த ஐயன், விஜயன் என்ற இருவரும் மேற்குறிப்பிட்ட சனகாதியர் நால்வரையும் உள்ளே செல்ல அனுமதிக்கவில்லை.

முனிவர்கள் கோபமுற்றனர். அதனால் சாபமிட்டனர்.

அந்தச் சாபம் பெற்ற இருவருமே தமது மறு பிறவியில் இராவணன், கும்பகர்ணன் என அழைக்கப்பட்டனர். இந்த இருவரோடு விபீஷணனும் சேர்ந்து பிரமனைக் குறித்து தவம் செய்தனர்.

ஆயிரம் ஆண்டுகள் தொடர்ந்து இவர்கள் தவம் செய்தும் பிரமன் இவர்களுக்குக் காட்சி கொடுக்கவில்லை.

அதனால் இராவணன் கடுங் கோபம் கொண்டான். தனது தலையை அறுத்தான். ஹோம குண்டத்தில் அதையிட்டான். அவன் யோக பலம்

மிக்கவன். அதனால் அறுக்கப்பட்ட அவனது தலை வளர்ந்தது.

இரண்டாவது முறையாகவும் இராவணன் ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவம் செய்தான். முன்னரைப் போலவே பிரமன் இம்முறையும் தோற்ற மளிக்கவில்லை.

திரும்பவும் முன்னரைப் போலவே தனது தலையை அறுத்தான். ஹோம குண்டத்தில் அதனை இட்டான். மறுபடியும் தலை வளர்ந்தது. இப்படியாகத் திரும்பவும் திரும்பவும் ஒன்பது முறை தன் தலையை அறுத்துக் ஹோமம் செய்தும். பிரமன் தோற்ற மளிக்கவில்லை.

பத்தாயிரம் ஆண்டும் வந்தது.

பத்தாவது முறையாகத் தலையை அறுக்க இராவணன் முற்பட்டான்.

என்ன அதிசயம்?

அப்போது பிரமன் அவன் முன்தோன்றினார். இராவணனுடைய துணிவை மெச்சினார். இம்முறையும் இராவணன் தலையை அறுக்க விடாமல் தடுத்தார்.

இராவணின் கடும் தவத்தால் மகிழ்ச்சியுற்ற பிரமன், இராவணனை அவன் விரும்பும் வரங்களைக் கேட்குமாறு பணித்தார்.

இராவணன் பிரமனிடம், தனக்கு அளவற்ற பராக்கிரமத்தைத் தருமாறு கேட்டான். தேவர்களும் மூவுலகும் தனக்கு அடிமையாகித் தனக்குக் கீழ் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கேட்டான். மானிடன் ஒருவானாலேயே தனக்கு மரணம் சம்பவிக்க வேண்டுமெனவும் கோரினான்.

ஒன்பது முறை தன் தலையை அறுத்துஹோமம்செய்த இராவணனுக்குப் பத்துத் தலைகளும் இருபது கரங்களும் விளங்க அருள் செய்தான் பிரமன். அத்தோடு அவன் விரும்பிய வரங்களை பெல்லாம் அனுக்கிரகித்து, தசக்கிரீவனை வாழ்த்தினான்.

கும்பகர்ணன் பிரமனிடம் தனக்கு இறப்பு வேண்டாம், தான் நித்தியம் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் என வரம் கேட்க முயன்றான். வாய் தடு மாற்றத்தால் 'நித்தியம்' என்பதைத் தவறி 'நித்திரை' வரம் வேண்டும் எனக் கேட்டு பெற்றுக் கொண்டான். அதனாலேயே அவன் பின்னர் எப்போதும் நித்திரையிலேயே மூழ்கிக் கிடக்கும் நிலை ஏற்பட்டது.

விபீஷணனோ எல்லோரிடமும் என்றும் அன்பும், நேசமும், பாசமும், நல்லெண்ணெயும் கொண்டு வாழ்வதையே விரும்பினான். எல்லோராலும் பாராட்டுப் பெறும் நிலை எய்த வேண்டுமெனக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டான்.

தான் நினைத்தபடி வரங்கள் பெற்றுக் கொண்டதும் இராவணன் பெரும்செருக்கடைந்தான்.

ஆணவம் பெருகியது. அதனால் தேவர்களையும் அநியாயமாகத் துன்புறுத்தினான்.

சூரியன் உஷ்ணமாக எரிக்கக் கூடாது. காற்று மென்மையாகவே வீச வேண்டும். என்று தன் எண்ணப் படி எல்லோரையும் ஆட்டிப்படைத்தான். பிறர் துன்பத்தைக் கண்டு இன்புற்றான். அவனோடு சேர்ந்த ஏனைய

அரக்கர்களும் பூலோகம் எங்கும் துன்பத்தையே ஏற்படுத்தினர்.

முனிவர்கள் தம் இஷ்டப்படியாகம் செய்ய முடியவில்லை. வானில் இருந்து யாக சாலைகளிலும், ஆசிரமங்களிலும் மது, மாமிசம், எலும்புகள், இரத்தம் என்பனவற்றை மழையாகப் பெய்யச் செய்தனர். எங்கும் ஒரே அசுத்தம், துர்நாற்றம் பரவியது.

அரக்கருடைய இத்தகைய ஈனச்செயல்கள் முனிவர்களுடைய பொறுமையைப் பெரிதும் சோதித்தன. அவர்கள் அமைதி இழந்தனர்.

சூக்கிரீவன் கிஷ்கிந்தையின் அரசனாக சகல போகங்களையும் பெருமையோடு மனைவியுடன் அனுபவித்து மகிழ்ச்சியில் மூழ்கி இருந்தான்.

ஸ்ரீ இராமர் சீதாபிராட்டியின் நினைவிலே திளைத்திருந்தார். அருகில் லக்ஷ்மணன் நின்று கொண்டிருந்தான். ஸ்ரீ இராமரின் அருள் பொழியும் வதனமும் கருணை ததும்பும் கம்பீரமான தோற்றமும் அனுமானுடைய நெஞ்சத்தைப் பெரிதும் நெகிழவைத்தது.

ஸ்ரீ இராமபிரானின் கனிவான சொற்கள் நெஞ்சிலே சாந்தியைத் தோற்றுவித்தது. இனந்தெரியாத பக்தி, பிரவாகமாகப் பெருகியது.

சதா சர்வகாலமும் இந்த உத்தமனுக்குச் சேவை செய்து வாழ

வேண்டுமென்ற ஓர் உந்துதல் உள்ளத்தில்
கிளர்ந்து எழுந்தது. இவ்வலகை மறந்த
நிலையில் 'ஓம் ஸ்ரீராம் ஜெயராம் ஸ்ரீராம்'
எனப் பக்திப் பரவசத்தோடு
மோனத்தவத்தில் மிதந்தான் அனுமன்.

தன் உயிரினும் உயிரான
தலைவனுக்குத் தன்னை முற்று
முழுதாக அர்ப்பணித்து எப்படித் தனது
சேவையைத் தொடங்குவேன் என்ற
ஏக்கம் அவனை ஆட்கொ
நிறத்தில் இன்னும் சில கோடி வீரர்கள்,
வெருப்பு நிறத்தில் இன்னும் அதிகமான
கோடி வீரர்களெனச் சாரிசாரியாக
வானர வீரர்கள் அணிதிரண்டனர்.

காடுகளிலும், பள்ளத் தாக்கு
களிலும் பனிமலைச் சிகரங்களிலும்
பசுமைபடர் சோலைகளிலும் கோடிக்
கணக்கான வானர வீரர்கள் அணி
அணியாக ஒன்று கூடினர்.

அனுமனுடைய தலைமையில்
அணிதிரண்ட வானர வீரர்களைப்
பெருமிதத்துடன் சுக்கிரீவன் ஸ்ரீ
இராமயிரானுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான்.
அவர்களின் அபரிமிதமான வீரத்தையும்
ஆற்றலையும் பராக்கிரமத்தையும் எடுத்துக்
கூறினான்.

நிலன் என்பவனைக் காண்பித்
தான்.

இமயமலையிலே ஒரு தடவை
மகேஸ்வரனுக்கான யாகம் ஒன்று
வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது.

அப்போது தரையில் சிந்திய
அந்த யாகத் திரவியங்களிலிருந்து பல
மரங்கள் தோன்றின. அம் மரங்களி
லிருந்து கிடைத்த காய், கனி, கிழங்கு,

வேர் வகைகளை உண்பவர்கள் நீண்ட
நாட்கள் மரணமின்றி வாழ்வர்.
அத்தோடு அவர்களுடைய பலமும் மிக
வலிமைமிக்க தாயிருக்கும். அது
மாத்திரமா? அவர்கள் பசியற்றுப் பல
காலம் வாழும் சக்தியும் பெற்றுள்ளனர்.

அந்த மகிமைபெற்ற மரங்களின்
பேறுகளை இவ்வீரர்கள் உண்ண
வைத்துக் கொணர்ந்துள்ளான் இவ்
வீரன் என ஒவ்வொரு அணியின்
வீரர்களையும் அவர்களது வரலாறு
களையும் பாரக்கிரமங்களையும் ஸ்ரீ
இராமருக்கு நம்பிக்கையூட்டும் வகையில்
பக்தியோடு எடுத்து விளக்கினான்.
சுக்கிரீவனின் அளவிலா அன்பையும்
பக்தியின் பெருமையையும் உணர்ந்த
ஸ்ரீ இராமர் அவனை ஆரத்தழவி
ஆனந்த முற்றார். இக்காட்சிகளை
ஏனைய வானவீரரும் கண்ணுற்றனர்;
ஆனந்தம் பொங்க ஆரவாரம் செய்து
மகிழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீ இராமனை வணங்கிய
அனுமன், அங்கதன் ஜம்பவான்,
அனங்கன் முதலாய வீரர்களுடன்
தேவியைத் தேடித் தென்திசை
நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

காற்றிலும் கடிதான வேகமுடன்
தென்திசை நோக்கி ஆஞ்சநேயர்
புறப்பட்டார். அப்போது, சுக்கிரீவன்,
'ஆஞ்சநேயா! வாயு தேவனின்
மைந்தனான உனது வீரம் செப்புதற்
கரியதே. காற்று, நீர், நெருப்பு
என்பவற்றிலும் மேலான வேகம்
மிக்கவன் நீ. உனது தேடல் என்றும்
வெற்றிகளையே குவிக்கும்! நீ விரைவில்

பறந்து சென்று வெற்றிகளைச் சுமந்து வா' என வாழ்த்தி அனுப்பினான். ஆஞ்சநேயரின் உள்ளமும் உடலும் உவகையால் பூரித்தது. மலர்ந்த வதனத்துடன் ஆஞ்சநேயர் ஸ்ரீ இராமபிரானைப் பார்த்தினை யாழியைக் கழற்றி "உன்னை, இராமனின் தூதன் என ஜானகி அடையாளம் காண்பதற்கு இதோ! இந்தக் கணை யாழியைக் காண்பி" என வாழ்த்திக் கணையாழியை அனுமனிதம் கையளித்தார்.

ஸ்ரீ இராமபிரான் கொடுத்த மோதிரத்தைத் தன் கண்களிலே பல தடவை ஒற்றிக் கொண்ட ஆஞ்சநேயர் ஸ்ரீ இராமபிரானின் மலர்ப்பாதங்களில் வீழ்ந்து பக்தியோடு வணங்கினான்.

ஸ்ரீ இராமர் அனுமனைத் தன் அருகே அழைத்து, அவனை மிக நெருக்கமாக அணைத்தபடி, அவன் மட்டும் கேட்கும் வண்ணம் தனக்கும் தன் தேவி சீதா பிராட்டிக்குமிடையே தண்டகாருண்ய வனத்தில் நடந்த சில சுவையான சம்பவங்களை எடுத்துக் கூறினார்.

அனுமன் ஸ்ரீ இராம லக்ஷ்மணரை வலம் வந்து ஆசி பெற்று அவர்களுடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

சகல உலகங்களும் அதிரும் வண்ணம் "ஸ்ரீராம் ஜெயராம் ஸ்ரீராம்" என்னும் தாரக மந்திர முழக்கத்தோடு, வீரம் பொங்கத் தென் திசை நோக்கிப் புறப்பட்டான் ஸ்ரீ இராமபிரானின் தூதுவனாக அனுமன்.

ஆஞ்சநேயன் வீர சிங்கம் போல் தலைமை தாங்கிச் செல்ல அவனைத்

தொடர்ந்து ஏனைய வீரர்களும் அணி அணியாகச் சென்றனர். அடர்ந்த காடுகளை, வான்முட்டும் மலைகளைக் கடந்தனர். விந்திய மலைத் தொடரையும் தாவிச் கடந்தனர்.

அடர்ந்த விருட்சங்களும் பற்றை போன்ற செடி கொடிகளும் புதர்களும் நிறைந்த மலை உச்சி. அதன் நடுவே ஒரு குகை. அதனருகே ஒரு தடாகம். வீரர்கள் இவற்றைக் கண்டனர்.

அங்கே தெய்வீக சக்தி கொண்ட ஒரு மாது. அவள் கண்களை மூடித் தியானத்தில் மூழ்கியிருந்தாள். தெய்வீக ஒளி அவள் முகத்தில் அலை வீசியது. ஆஞ்சநேயரும் அவரது சகாக்களும் அங்கே சிறிது நேரம் தங்கி இளைப்பாறினர்.

அம்மாது தியானத்தில் இருந்து விழித்தாள். இவர்களைக் கண்டதும் ஆச்சரியம் அவளுடைய முகத்தில் பொங்கியது. ஆஞ்சநேயர் தாம் புறப்பட்டுள்ள நோக்கத்தை அம்மாதிடம் விளக்கிக்கூறினான். இவற்றை அவதானித்துக் கேட்ட அந்த மாது, அந்தக் குகையின் மாயா சக்தியையும் ஏனைய விருத்தாந்தங்களையும் அவர்களுக்கு விளக்கிக் கூறினாள். "மயன் என்பவன் ஓர் அரக்கன். அவன் இலங்கை வேந்தன் இராவணனின் மனைவி மண்டோதரியினுடைய சகோதரன். அவன் சகல சுகபோகங் களுடனும் இந்தக் குகையிலே வசித்து வருகிறான்.

இக்குகையின் வெளியே போனால் பெரும் சமுத்திரத்தைக்

காணலாம். அதன் நடுவே முத்துப் போல இலங்காபுரி என்ற எழில் கொஞ்சம் நகரம் உண்டு. இது ஒரு மாயக் குகை. இதனுள் புகுந்தீர்களாயின் வெளியேற முடியாது நீங்கள் அல்லலுறுவீர்கள். ஆகையால் நீங்கள் யாவரும் கண்களை மூடிக் கொள்ளுங்கள். உங்களை நானே வெளியே அழைத்துச் செல்லுவேன் என்றான்.

அம்மாதின் முகத்திலுள்ள கருணை, சாந்தம் என்பன யாவருக்கும் நம்பிக்கையையும் ஆர்வத்தையும் ஊட்டின. எனவே அம்மாதின் கட்டளைப்படி எல்லோரும் கண்களை மூடினர்.

அவள் தனது மாயா சக்தியால் யாவரையும் அக் குகையினின்றும் பெயர்த்து அழைத்து வந்து சமுத்திரக் கரையோரத்திலே விட்டாள்.

ஆஞ்சநேயனும் ஏனைய வீரர்களும் சமுத்திரக் கரையோரம் அலைபோல் ஆரவாரித்து ஆர்வம் மீதூர நின்றனர்.

பகலவனோ ஓய்வின்றி உதிப்பதும் மறைவதுமாக நாட்களை உருவாக்கிய படியே சென்றான்.

காலம் ஓடிக்கொண்டே யிருந்தது. இன்னும் தேவியைக் கண்டு பிடிக்காத ஏக்கம் எல்லோரையுமே வாட்டியது. வருத்தியது. நாட்கள் செல்லச் செல்ல தாம் எடுத்துக் கொண்ட நோக்கம்

நிறைவேற வில்லையே என்ற தவிப்புக் கூடியது.

தமது நோக்கம் - அதாவது சீதாதேவியைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் எண்ணம் நிறைவேறாவிடில் தாம் அனை வருமே இறந்து மடிய வேண்டும் என அவர்கள் உறுதி பூண்டனர். மடிவது என்ற செயல் மதியற்றது.

வெற்றி நமது குறிக்கோள்; வெற்றியே எமது முயற்சி; வெற்றியே எமது எண்ணம்; வெற்றியே எமது முடிவு; வெற்றியே எமது தியானம் என்ற உறுதியுடன் “ஸ்ரீராம், ஜெயராம் ஸ்ரீராம்” என்ற பக்தி பூர்வமான ஜபத்துடன் சாந்த சொருபியான ஆஞ்சநேயர் ஆக்ரோஷ மடைந்தார்.

வானர வீரர்கள் துயரம் மிகுந்தவராயினர்; அதனால் அழுவதும் அரற்றுவதும் அலறுவதும் புலம் புவதுமாகத் தங்கள் சோகத்தை வெளிப்படுத்தினர்.

சிலர் “ஆ, ஊ” என்று இரைந்தனர். “ஓ, ஓ” என்ற கூக்குரல் காடுமுழுவதும் இரைந்து பரவியது.

இவர்கள் இருந்த இடத்திற்கு அருகே மந்திரமலை இருந்தது. அங்கே சம்பாதி என்றொரு பறவை வாழ்ந்து வந்தது. சம்பாதி கழுகு இனத்தைச் தம்பி இருந்தான்.

வானர வீரர்கள் போட்ட இரைச்சலும் கூக்குரலும் கழுகு இனப் பறவையான சம்பாதிக்குக் கேட்டது.

சம்பாதியும் அதன் தம்பியான சடாயுவும் மிகவும் ஐக்கியமானார்கள்.

ஒரு தடவை இந்த இரு பறவைகளும் வானத்திலே பறந்து கொண்டு உல்லாசமாக உலாவினர். சந்தோஷ மிகுதியால் அவர்கள் உயர உயர அதி உயரமான தூரத்திற்குப் பறந்து சென்றனர். பறப்பின் வேகத்தில் அவை தம்மை அறியாமலே சூரியனை அண்மித்து விட்டனர்.

சூரியன் என்றால் கம்மாவா? நெருப்புக் கோளமல்லவா? எனவே சூரியனுடைய வெப்பம் தாளாமல் தவித்தனர். சம்பாதி தம்மீது அதிக சூடுபடாத வண்ணம் தன்னையும் தன் தம்பியையும் காப்பாற்றத் தலைப்பட்டான்.

தன் அழகிய பரந்த சிறகுகளைப் பட்டவென விரித்தான். தம்பியையும் சூரியனிலிருந்து சிறகுகளால் மறைத்தான். உஷ்ணம் அதிகமாயிருந்தது. அதனால் ஸெய்ம் தாளாமல் இறக்கைகள் கருகின.

இறக்கைகள் கருகவும் இரு பறவைகளும் வானத்தில் சஞ்சரிக்க முடியாது போயின. 'தொப்' பென இரண்டும் கீழே விழுந்தன. கீழே மகேந்திர மலை என்ற மலை இருந்தது. அதன் ஒரு பக்கத்தில் சடாயுவும் மறு பக்கத்தில் சம்பாதியுமாக விழுந்தனர். இரு பறவைகளும் வெவ்வேறு பகுதிகளில் விழுந்தமையால் இருவரும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிந்து விட்டனர்.

அண்ணனைக் காணாது சடாயுவும் தம்பியைப் பிரிந்து சம்பாதியும் தினமும் கவலைப்பட்டனர். கண் கலங்கினர்.

இத்தகைய துன்பத்தில் மூழ்கி இருக்கும் வேளையிலே. ஒரு நாள் வானத்திலே ஒரு காட்சி!

இலங்கை வேந்தன் இராவணன் இராமருடைய பத்தினியான சீதையைத் தூக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தான். இவர்கள் வான் வழியாகச் செல்வதைச் சடாயு அவதானித்தான்.

என்ன கொடுமை இது!

இராவணனோ இலங்கையின் வேந்தன். சீதையோ இராமருடைய தர்மபத்தினி. ஒருவன் மனைவியை இன்னொருவன் தூக்கிச் செல்வதா? சடாயுவின் மனம் குழம்பியது. உள்ளம் புழுங்கியது.

இது அதர்மமான செயல். இதனைத் தடுக்க வேண்டுமெனத் துணிந்தான்.

இராவணனிடமிருந்து சீதையை விடுவிக்கப் போராடினான். இராவணன் மாபெரும் வீரனல்லவா? அத்தோடு சீதையைக் கவர்ந்து செல்லும் ஆணவம் அவனுக்கு இன்னும் வலிமையை ஊட்டியது.

சடாயுவின் இறக்கைகள் இராவணனால் அடிபோடுவெப்பட்டன. அவன் நிலத்தில் வீழ்ந்தான். குற்றயிராய்க் கிடந்து துடித்தான். இராவணன் சீதையோடு பறந்து விட்டான்.

பர்ணசாலையில் சீதையைக் காணாது இராம லக்குமணர் விதிர் விதிர்த்தனர். எங்கும் தேடினர். கவலை மிக்கவராயினர். தேடித் தேடி அவைநது வரும் வழியில் சடாயுவைக் கண்டனர்.

ஸ்ரீஇராமலக்குமணரிடம் எல்லாவற்றையும் சடாயுவிபரமாகக் கூறினான். அந்த மனநிறைவோடு அவன் உயிர் பிரிந்தது.

சடாயுவின் தமையனான சம்பாதிக்கு ஒரு மகன். அவன் பெயர் சுபார்ச்வன். இந்த சுபார்ச்வன் தன் தந்தையான சம்பாதிக்கு இராவணன் சீதையைத் தூக்கிச் சென்ற செய்தியைச் சொன்னான். நிசாகரர் தவ வலிமை மிக்க ஒரு முனிவர். அவரின் ஆசீர்வாதத்தை சம்பாதி முன்பே பெற்றிருந்தான். நிசாகர முனிவர் சம்பாதிக்குக் கொடுத்த ஆசீர்வாதத்தின் பலனை அவன் கையோடு எய்தக் கூடியதாக ஏற்பட்டது.

இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்று விட்டான். அவன் போகும் இடம் கடல் நடுவே உள்ள இலங்காபுரி, அங்கேயே இராவணன் சீதையை வைத்திருப்பான். இந்த விபரங்களைச் சீதையைத் தேடிவரும் கிஷ்கிந்தை வீரர்களுக்கு, சம்பாதி எடுத்து விளக்கிச் சொன்னால், அதற்கு உபகாரமாக அதாவது பிரதி நன்றியாக சம்பாதி இழந்த சிறகுகளைத் திரும்பப் பெற முடியும்” என்று அந்த முனிவர் ஆசீர்வாதம் அளித்திருந்தார்.

சம்பாதி தனக்குத் தெரிந்த விபரங்களை கிஷ்கிந்தையிலிருந்து சீதையைத் தேடிவந்த வீரர்களுக்கு விபரமாக எடுத்துச் சொன்னான்.

என்ன அதிசயம்!

சம்பாதி விபரங்களைச் சொல்லி முடிக்கவும் ‘படபட’ வென அவனுடைய இறக்கைகள் ஸ்ரீ இராமருடைய

திருவருளினால் முளைத்து முன் இருந்ததைப் போல ஆகின. முனிவருடைய ஆசி பலித்ததைக் கண்ட வீரர்கள் மகிழ்ந்தனர். சம்பாதியும் மிக்க சந்தோஷம் கொண்டான்.

வீரர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தன் தம்பியாகிய சடாயுவுக்குச் செய்ய வேண்டிய மரணச் சடங்குகளைச் செய்து முடிக்கத் தொடங்கினான்.

சம்பாதி கூறியபடி சீதா தேவியாரின் இருப்பிடத்தை அறிந்து கொண்ட வானர வீரர்கள் மகிழ்ந்து ஆரவாரித்தனர்.

ஸ்ரீ இராமரிடம் பக்தியுண்டு மூழ்கியிருந்த ஆஞ்சநேயருக்கு ஜானகியார் இருக்குமிடத்தைக் கேள்வியுற்றதும் பெருமகிழ்ச்சி! உள்ளத்தில் பெரும் பூரிப்பு!

சமுத்திரத்தின் மத்தியில் இலங்காபுரி இருப்பதை அறிந்ததும் சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதே வீரர்களின் முடிவாக இருந்தது. மிக மிகக் கூடிய தூரத்திலுள்ள இலங்காபுரியை அடையச் சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதா? எப்படி முடியும்? அனுமான் யோசிக்கத் தொடங்கி விட்டான். வயது, அனுபவம், ஆற்றல் எனப் பலவகையாலும் முதிர்ந்தவரான ஜாம்பவான் என்ற வீரன் அனுமனின் பிரபாவத்தைப் பலவாறும் புகழ்ந்து வியந்தான். கடைசியில் சமுத்திரத்தைத் தாண்டிச் செல்வதாக முடிவு செய்யப்பட்டது.

“ஆஞ்சநேயர்” உனது வலிமையும் புகழும் சொல்லில்

வாணிக்குக் கூடியன அல்ல. உனது அன்னை அஞ்சனா தேவி கற்பில் சிறந்தவள். ஒழுக்கம் மிக்கவள். உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையுமே உனது தந்தைக்காகவும் உனக்காகவும் அர்பணித்தவள். தர்மவதி. உன் அப்பாவான வாயுவும் நேர்மையிற் சிறந்தவன். புகழ்மிக்கவன். உனக்கு உனது பெற்றோரின் சிறப்பு மட்டுமல்ல தேவர்கள் யாவரதும் ஆசியும் பேரருளும் பெற்றவன் நீ.

குழந்தைப் பராயத்தில் செம்பந்தாகத் திகழ்ந்த சூரியனைப் பிடிக்கத் தாவிய வீராதி வீரன் நீ! உன்னால் எத்தனை தூரத்தையும் தாண்டமுடியும். உன்னுடைய முயற்சியாலும் ஆற்றலாலுமே சீதாதேவியை நீ கண்டுவருவாய் என்பது நிச்சயம்” என ஆஞ்சநேயனின் புகழையும் பலத்தையும் பலவாறு எடுத்துக் கூறினான் ஜாம்பவான். முடியாததை ‘முடியும்’ எனச் சாதிப்பவனே ஆஞ்சநேயன்.

ஆஞ்சநேயனது மனதில் இவற்றைக் கேட்டதும் உற்சாகம் பொங்கியது. ஆர்வம் உந்தியது. பலம் பெருகியது. புயங்கள் திரண்டன. வலிமை கூடிற்று. புதிய சக்தி உடலெங்கும் பரவிப் பூரித்தது.

ஜாம்பவானை வணங்கி எழுந்த ஆஞ்சநேயன், “ஐயனே ! முனிவர் எனக்கு இட்ட முந்திய சாபத்தால்

எனது வலிமையை மறந்தே இருந்தேன். முனிவர் அருளியபடியே பிறர் எனது பராக்கிரமத்தையும் பழைய செய்தி களையும் எடுத்துச் சொல்ல, அவற்றைக் கேட்ட பின் என் மனம் புது சக்தி எய்துகிறது. இராமபிரானின் அருளும் எனது ஆற்றலும் அன்னை சீதா தேவியைக் கண்டுவர எனக்கு உறுதுணையாகட்டும்” என்று கூறி ஜாம்பவானைக் கட்டித் தழுவினான்.

வீரர்கள் கரகோஷமிட்டு ஆரவாரித்து மகிழ்ந்தனர். வீரர்கள் அளித்த உற்சாகத்தில் எப்படியும் நான் சீதையைக் கண்டு வருவேன் என்று சூளுரைத்த அனுமன் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து தாவி மகேந்திரமலையின் உச்சியில் காப்பித்தான்!

கிழக்குத் திசையை நோக்கினான். வாயு பகவானான தன் தந்தையை இரு கரம் கூப்பி வணங்கினான்.

தெற்கே திரும்பினான். தன் உடம்பை வானத்தில் தொடும்படியாகப் பெரிய உருவமாக்கினான். தன் உடம்பை இன்னும் மிகமிகப் பெரிய உருவமாக ஆகாயம் வரை உயர்ந்து விரிந்து வியாபித்து நிற்கும் விஸ்வருபத்தைக் எடுத்தான். வீரர்கள் விஸ்வருபத்தை கண்டு களித்தனர்; வியந்து ஆர்ப்பரித்தனர்.

ஆஞ்சநேயனின் பிரமாண்டமான பெரிய உருவம் மலையில் படிந்ததும் மலை நடுங்கியது. கற்கள் உடைந்து நொருங்கின. மரங்கள் நசிந்து பொடிப் பொடியாகின. மரங்களில் இருந்த

பூக்கள் அனுமானின் விஸ்வரூப
மேனியில் வீழ்ந்து அர்ச்சித்தன.
மலைக் குகைகளில் வாழ்ந்த கொடிய
விலங்குகள் கதறின. கர்ச்சித்து
அழுதன. பயந்து நடுநடுங்கிக்
குகைகளை விட்டு வெளியேறின.
அனுமன் வாலைச் சுழற்றவும் எங்கும்
புழுதி மண்டலமாகப் பரவியது.

எந்த ஒரு நல்ல காரியத்தைச்
செய்வதற்கு முன்பும், கடினமான பெரிய
செயல்களை ஆற்றுவதற்கு நமக்குத்
தன்னம்பிக்கை வேண்டும். எடுத்த
விடயத்தில் வெற்றிபெறுவேன் என்ற
திடமான உறுதி வேண்டும். இவை
இருந்தால் மட்டும் போதாது. பெற்றோர்,
குரு, ஆசிரியர், பெரியோர் என்ற
எல்லோருடைய ஆசீர்வாதமும்
வாழ்த்துக்களுமே நமது வெற்றிக்கு
வலிமை சேர்ப்பவை.

எனவே தனது பெற்றோரைத்
தாழ்ந்து வணங்கிய ஆஞ்சநேயர்
தனது குருவான சூரிய தேவனை
வணங்க கிழக்குத் திசை நோக்கினான்.
தன் குருவான சூரிய பகவானைப்
பக்தியோடு தியானித்தான். தனது
வெற்றிக்கு அருள் கூர்ந்து ஆசீர்
வதிக்குமாறு துதித்தான்.

அப்படியே பிரம்மா, விஷ்ணு,
இந்திரன் மற்றும் பூதகணங்கள்
யாவரையும் மனதில் தியானித்து
கைகூப்பி வணங்கித் தொழுதான்.
கிஷ்கிந்தையை நோக்கிக் கரங்களைச்
சிரமீது கூப்பி ஸ்ரீ இராமபிரானையும்
இளவல் இலக்குமணனையும், தான்
இலங்காபுரி செல்லவும், தான் எடுத்த

காரியம் சிறப்புடன் வெற்றியடையவும்
அருளுமாறு பிரார்த்தித்தான். ஸ்ரீ
இராமநாம ஜபத்தோடு கைகளை முன்
நீட்டியபடி ஆகாய மார்க்கமாக வாயு
வேகத்தில் பயணத்தைத் தொடங்கினான்.
ஆஞ்சநேயர் வாழ்க! மாருதி வாழ்க! வாயு
புத்திரன் வாழ்க! என எல்லா வீரர்களும்
வாழ்த்தொலி எழுப்பினர்.

ஆஞ்சநேயருடைய வீரம்,
பராக்கிரமம், துணிவு யாவற்றையும்
அவதானித்த தேவர்கள், முனிவர்கள்
யாவரும் திகைப்பில் ஆழ்ந்தனர்.
அவர்களை அறியாமலே அவர்களுடைய
உள்ளங்கள் ஆஞ்சநேயரை வாழ்த்தின.
போற்றின.

தேவர்கள் கற்பக மலர்களைச்
சொரிந்து ஆசீர்வதித்தனர். திக்கெட்டும்
வெற்றி முரசும் முழங்கியது, கடல்
ஆர்ப்பரித்தது.

நல்ல செயல் நடைபெற
இருப்பதால் திக்கெட்டும் வெற்றி முரசும்
முழங்கியது. கடல் ஆர்ப்பரித்தது.
சமுத்திரராஜன் ஆஞ்சநேயருக்கு
உதவி செய்யவிரும்பினான். சமுத்திர
ஆழத்தில் அமிழ்ந்து கிடந்த மலையை
சிறிது சிறிதாக உயர்த்தி நீர் மட்டத்தின்
மேலே வரச் செய்தான்.

ஆழ்ந்த சமுத்திரத்தின் மத்தியிலே
ஏதோ ஒன்று உயர்ந்தெழுந்து வருவதை
ஆஞ்சநேயர் அவதானித்தார்.

ஓகோ! எனது புனிதச் செயலுக்கும் ஒரு பகைவனா? என எண்ணினார்.

பர்வதமலைச் சிகரத்தின் மேல் தன் கைகளை முஷ்டியாக்கிப் பலமாக ஒரு அடி அடித்தார்.

பர்வதமலை அப்படியே பாதாள உலகத்தை நோக்கிப் பள்ளமாக இறங்கியது.

என்ன அதிசயம்!

வாயுபுத்திரன் முன்னே அழகிய பெண்ணொருத்தி இரு கரங்களையும் கூப்பித்தொழுது நின்றாள்.

“ஆஞ்சநேயா”

என்னை ஏன் அடித்தாய்? என்ற மீது கோபம் நீங்கு. என் பெயர் மைனா. எனக்குச் சிறகுகள் இருந்தன. நாம் விரும்பியபடி உலவ முடிந்தது. எம்மைக் கண்டு அஞ்சிய தவ சிரேஷ்டர்கள் நாம் கொடுமை செய்வதாக இந்திரனிடம் முறையிட்டனர். இந்திரன் தனது வஜ்ராயுதத்தால் எமது இறக்கைகளை வெட்டிவிட்டான். நான் மட்டும் வாயு பகவானால் தப்பினேன். அவன் என்னை இந்தச் சமுத்திரத்தின் அடியில் சேர்த்துவிட்டான். உனக்கு நான் எதிரியல்ல. சமுத்திரராஜனின் கட்டளைப்படி உன்னை உபசரிக்கவே நான் மேலெழுந்தேன். நீ சிறிது நேரம் இங்கே தங்கி, களைப்பு ஆறிச் செல்வாயா!” என அன்புடன் கேட்டுக் கொண்டது.

அதற்கு ஆஞ்சநேயர் தன் அன்பையும் நன்றியையும் தெரிவித்தார்.

மாலையாகு முன் இலங்கர்புரியை அடைய வேண்டியிருப்பதால், திரும்பி வரும் போது பார்க்கலாம் என்று கூறிய அனுமன் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

ஆஞ்சநேயர் அழகிய சுந்தர முகத்துடன் ஸ்ரீஇராம நாமத்தை ஜெபித்தபடி பயணித்துக் கொண்டே இருந்தார். இதனை அவதானித்த 14 உலகங்களும் அதிசயித்தன.

தேவர், சித்தர், கந்தர்வர், மகரிஷிகள் என்போர் ஒன்று சேர்ந்து இந்த அதிசயத்தைப் பெரிதும் வியந்தனர்.

இவர்கள் ஆஞ்சநேயனின் பலத்தைப் பரீட்சிக்க விரும்பினர்.

நாகங்களுக்குத் தாயான சுரசையைப் பயங்கர தோற்றமுடைய இராட்சசியாக உருவம் எடுக்கச் செய்தனர். இராட்சதத் தோற்ற மென்றால் மலை போன்ற மிகப் பெரிய உடம்பு! நீண்டு வளைந்து வெளியே தள்ளும் கோரப்பற்கள்! நெருப்புப் போன்ற கண்கள்! பெரிய வாய். இப்படியொரு பயங்கரமான தோற்றத்தை எடுத்துக் கொண்ட சுரசை. ஆஞ்சநேயருக்கு எதிரே வந்தாள்.

“ஏய் மாருதியே! நில்! நான் உன்னை விழுங்கப் போகிறேன்” எனக் கூறியபடி வாயைப் பிளந்தாள் சுரசை.

ஸ்ரீ இராமச்சந்திர மூர்த்தியின் கட்டளையை நிறைவேற்றச் செல்கிறேன் என்றார் ஆஞ்சநேயர்.

அதற்குச் சுரசை, “என்னைத் தாண்டிச் செல்ல எவரையும் அனுமதிக்க

மாட்டேன். இது நான் பெற்ற வரம். நீ அதனை மீறிச் செல்வதாயின் என் வாய்க்குள் புகுந்து செல்வாயாக” எனக் கூறி வாயை ஆவெனப் பிளந்து திறந்தான்.

இந்தக் கோர ரூபத்தைப் பார்த்துச் சிறிதும் அஞ்சாது தனது வலிமையால், கட்டை விரல் அளவில் உடம்பைச் சுருக்கிக் கொண்டார். கண் இமைக்கும் நேரத்துள் அந்தக் கோர வாயினுள் புகுந்து வெளியேறினார் ஆஞ்சநேயர்.

ஆஞ்சநேயரின் ஆற்றலைப் போற்றிய தேவர்கள் யாவரும் மகிழ்ந்து மலர்மாரி பொழிந்தனர்.

இப்படியே சிம்சிகை என்றொரு அரக்கி. சமுத்திரத்துள் வாழ்ந்து வந்தாள். அவளும் ஆஞ்சநேயரை விழுங்குவதற்குத் தன் கோரப் பற்களைக் காட்டி வாயைப் பிளந்தாள்.

மந்திரம், தந்திரம் யாவும் விளங்கிய ஆஞ்சநேயர் தன் உடலை முன்போலச் சுருக்கினார். பிளந்து கிடந்த அரக்கியின் வாயுள் புகுந்தார்.

அவள் உடலின் உட்பாகங்களைத் தன் நகங்களால் விராண்டிக் காயப் படுத்தி விட்டு வெளியேறினார் ஆஞ்சநேயர்.

சிம்சிகையின் உடல் பிளந்தது. அவள் வீழ்ந்து மடிந்தாள்.

திரிகூட பர்வதம். அதன் சிகரத்திலே கூடங்கள், கோபுரங்கள்; சுற்றிவரக் காடுகளும் மேடுகளும் பச்சைப் பசுமையான காட்சிகளோடு இலங்கைபுரியைக் கண்டார் ஆஞ்சநேயர்,

தன் உடலைச் சுருக்கிச் சிறிதாக்கிக் கொண்டார்.

சின்னஞ் சிறு உருவத்துடன் இலங்கைபுரியின் அழகைப் பார்த்துப் பரவசம் எய்தினார். அங்குள்ள ஒரு மலைமீது ஏறிநின்று கண் இமைக்காது பார்த்தார்.

ஆஞ்சநேயர் முதலில் கால் பதித்த அந்த மலை பல்லாயிரம் வருடங்களின் பின் இனம் காணப்பட்டு புகழும் கீர்த்தியும் பெற்று வருவதைப் பின்னர் கவனிப்போம்.

அழகு! எத்தனை அழகு! இலங்கைபுரியின் எழில் கொஞ்சும் தோற்றம் ஆஞ்சநேயரைக் கவர்ந்தது.

அந்தத் தீவின் எழில் மனதிற்கு பெரும் இதமளித்தது. இதன் இராஜதானிக்குள் எப்படி நுழைவது? பகலில் நுழைந்தால் யாராவது கண்டு கொண்டு தடுத்தி விட்டால் வந்த காரியமே கெட்டுப் போய் விடுமே!

இருள் பரவும் வரை பொறுத்து இருந்து பார்ப்போம் என்று எண்ணி மரங்கள் நிறைந்த சோலைக்குள் தன் உருவத்தைக் குறுக்கிச் சிறிதாக்கிக் கொண்டே காத்திருந்தார் ஆஞ்சநேயர்.

தன் கதிர்களை மடக்கிக் கொண்டு சூரியனும் மறைந்தான். மெல்லமெல்ல இருள் கவிந்தது. சந்திரன் உதயமானான்.

அந்த அழகிய நிலவின் ஒளியிலே இலங்காபுரியின் மாட மாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள் வானத்தைத் தொட்டு முத்தமிடும் கலசங்கள், அரக்க மங்கையர் உலாவரும் உப்பரிகைகள் போன்ற உயர்ந்த மாளிகைகளெல்லாம் 'பளபள' வென்று பளிங்கு போல் மினுங்கின. மெல்ல மெல்லவாக நகரின் ஆரவாரங்கள் குறைந்தன.

சோலையை விட்டு மலை உச்சிக்குப் பாய்ந்தார் ஆஞ்சநேயர். மலையின் உச்சியிலே மணி முடி கவிழ்த்தது போன்ற திருமிகு நகரம், அதனைச் சுற்றிப் பாரிய மதில். மலைப் பாம்பு போல பிரதான வாசல்களில் 'பளிச்' சென ஒளியிடும் வாள்களுடனும் மற்றும் பல ஆயுதங்களுடனும் காவற்காரர்கள்.

உள்ளே செல்ல எத்தனித்த ஆஞ்சநேயர் மெல்ல மெல்லப் பதுங்கிப் பதுங்கி வாயில்களைத் தவிர்த்துக் கொண்டு சென்றார். இருள் மண்டிக் கிடந்த மூலையொன்றை மதில் மீது பாய்வதற்கு வசதியென நினைத்துக் கொண்டு அதன் அருகே சென்றார். சிங்கத்தின் குரல் போல திடீரென ஒரு கர்ச்சிப்பு!

"யார் நீ? இங்கு ஏன் வந்தாய்? எப்படி உள்ளே நுழைந்தாய்?" என்று இடியிடிக்கும் குரலில் அதட்டிச் சத்தமிட்டபடி ஆயுதங் தாங்கிய இரும்புக் கரங்கள் பலவற்றோடும் கோரப் பற்களைக் காட்டிச் சத்தமிட்டான் ஒரு அரக்கி.

"நீ யார்? அதனை முதலில் சொல்லு" ஆஞ்சா நெஞ்சனான ஆஞ்சநேயர் அதிரடியாகக் கேட்டு உறுக்கினார்.

"நான் வல்லமை மிக்கவன். இந்நகரின் காவல் தெய்வம். என் பெயர் இலங்கினி. என்னை யாருமே இலகுவில் வெல்ல முடியாது" என பாறாங்கற்கள் உருண்டு சிதறுவது போல உறுமினான் அந்த அரக்கமாத்.

"இந்த அழகிய நகரும் அதன் கண் நிறைந்துள்ள மாளிகைகளும் என்னை மிகவும் கவர்ந்துள்ளன. அதைப் பார்த்து ரசித்து மகிழ ஆசையுற்றேன். அதற்காகவே இங்கு வந்தேன். நான் வாயுவின் புத்திரன்; ஆஞ்சநேயன். அனுமன் எனவும் அழைக்கப்படுபவன். நான் இந் நகரைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிவிடுவேன்" என ஆஞ்சநேயன் கூறி முடிப்பதற்குள் கோபங் கொண்ட இலங்கினி புஷ்டியும் பஜபலமும் மிக்க தன் இரும்புக் கரங்களால் ஆஞ்சநேயர் முகத்தில் பலமாக ஓர் அறை அறைந்தாள்.

ஆத்திரம் கொப்பளித்த ஆஞ்சநேயர் தன் கரங்களை முஷ்டியாக்கி மிக்க பலத்தோடு அவளுக்கு ஒரு குத்துக் குத்தவும் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு அரக்கி கீழே வீழ்ந்தாள்.

வீழ்ந்த அவள் சற்று நேரத்தில் சினம் தணிந்து எழுந்தாள். ஆஞ்சநேயரைத் தன் இரும்புக் கரங்களைக் கூப்பி வணங்கியபடி "ஐயனே! இலங்காபுரிக்கு அழிவுகாலம்

வந்து விட்டது....! எனக்கு இப்பொழுது தான் ஒரு விஷயம் நினைவுக்கு வருகிறது. பிரமதேவன் ஒரு தடவை என்னிடம் கூறி வைத்தது இப்போது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. "என்றைக்கு வானரம் ஒன்று உன்னை வெற்றி காண்கிறதோ அன்றிலிருந்து நீ காவல் காக்கும் இந்நகரத்தின் அழிவு காலம் தொடங்கிவிடும்" என்பதுதான் அந்தக் கூற்று.

அகனாள் நான் உன்னைத் தடுக்கவில்லை. நீ வந்த காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்பிப் போ; என்னை விட்டு விடு என்று கரங்கள் கூப்பித் தொழுது நின்றான்.

ஆஞ்சநேயருக்கு மகிழ்ச்சி பெருகியது. புதிய உத்வேகமும் உறுதியும் ஏற்பட ஸ்ரீ இராம பிரானைத் துதி செய்தபடி மதிற் கவர் மீது ஏறினார்.

இலங்காபுரியின் மண்ணிலே தனது வலது காலை ஊன்றி அடிகளைப் பதித்தார்.

அங்கே -

வேத ஒலிகள் காற்றில் மிதந்தன. வீணையின் இன்னிசை பரவசமூட்டியது. இசையின் இன்ப நாதம் அலை அலையாக எழுந்து எங்கும் எதிரொலித்தது! எங்கும் மகிழ்ச்சி ஆராவாரம்! எங்கும் குதூகலம்!

அரக்கியர் ஆடினர்! பாடினர்! சலங்கை நாதம் ஒலிக்க ஆடினர்.....

குழல் புதியதாக இன்பம் பயப்பதாக இருப்பினும் ஆஞ்சநேயர்

மனம் சீதாதேவியைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமே என்ற ஏக்கத்தில் தவித்தது.

சீதாதேவியைக் காண்பது, அந்த நல்ல செய்தியைச் சோர்வற்றிருக்கும் ஸ்ரீஇராம லக்ஷ்மணரிடம் தெரிவிப்பது, அந்த வெற்றியில் தாமனைவரும் களி கொள்ளும் போதே தமக்கு உண்மையான உள்ளத்து மகிழ்ச்சி ஒளிவிடும். இதனை வெகுவினையில் சாதிக்க வேண்டுமே! என்ற மன உறுதியோடு சீதை இருக்கும் இடத்தைத் தேடத் தொடங்கினார்.

சோலைகளையும் சாலைகளையும் கடந்து அரண்மனையுள் நுழைந்தார்.

எங்கும் ஆடலும் பாடலுமான காட்சிகளே!

அரக்கர் மத்தியில் அன்னையைத் தேடினார்.

'கம கம' வென்று சுகந்த மணம் நிறைந்த மலர்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்ற மஞ்சம். அதிலே சிவ சின்னங்களான திருநீறு, உருத்திராக்கம் அணிந்த தெய்வீகமான தோற்றப் பொலிவுடன் ஒரு வீரன். அவன்தான் இலங்கை வேந்தன் இராவணனின் தம்பி விபீடணன். அவன் தியானத்தில் மூழ்கி இருந்தான்.

இன்னொரு அதி அற்புதமான அழகிய மாளிகை! அம்மாளிகை முழுதும் நிரம்பி வழியும் மாமிச மலையோ என எண்ணத் தோன்றும் பாரிய உடலுடன் ஒரு வீரமலை ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தான். அவன் உறக்கத்தில் காற்றை

உள்ளிழுத்து வெளியே விடும் சத்தமும் அக்காற்றும் பெரும் புயல் வீசுவது போலப் பலமாக இருந்தது. அவன் முன்னே நின்றால் அவன் உள்ளே இழுக்கும் மூச்சுடன் சேர்ந்து தானும் அவன் நாசியுள் புகுந்துவிட நேருமோ என ஆஞ்சநேயர் சற்றுத் தயங்கினார்.

இவனே இராவணனின் மூத்த தம்பி கும்பகர்ணன்.

இதனை அடுத்து இன்னோர் எழில் கொஞ்சும் அழகு மாளிகை; அரண்மனை; அது நவரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்டது. இசைக்கருவிகள் நடன மாதரின் உருவங்கள் அழகாக வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன.

பவளம் பதித்த மஞ்சத்திலே பட்டு மெத்தையிலே மணிகள், மாலைகள், பொன்னணிகள், ஆரணங்கள் என பலவகை அணிகள் உடலை அலங்கரிக்க மலைத் தோற்றத்தில் பருத்த உடலோடு உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்தான் இராவணன்.

பொன்னும் மணியும் மின்ன, வைரமும் முத்தும் ஒளிவிட அற்புதமான அலங்காரங்கள்! அழகிய மலர்கள் இனிய நறுமணங்கமழும் மஞ்சத்திலே இராவணனுடைய மனைவி மண்டோதரி படுத்திருந்தாள்.

மஞ்சத்திலே ஒரு பெண் உருவைக் கண்டதும், ஓகோ! இந்தப் பெண்தான் எமது சீதாதேவியாரோ என ஒரு கணம் அனுமன் யோசித்தான்.

“சே! எத்தனை மடமை! இப் பெருந்தோற்றங் கொண்டவர் அரக்கர்

இனப் பெண்ணல்லவா? அன்னையின் செளந்தர்யத்தையும் தெய்வீகப் பொலிவையும் இவளோடு எண்ண முடியுமா? ஸ்ரீ இராமபிரானைப் பிரிந்திருக்கும் அன்னை எப்படி இவ்வாறு தன்னை மறந்து ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மூழ்குவார்?” எனத் தனது எண்ணத்தில் எழுந்த தவறைத் தனது எண்ணங் களாலே கடிந்து கொண்டார் ஆஞ்சநேயர். மனம் சலியாது இன்னும் தேடுதலைத் தொடர்ந்தார்.

இருள் இறுகியது.

ஆஞ்சநேயர் ஓயவில்லை. ஆறவில்லை. சீதாதேவி இருக்குமிடம் எங்கே? எங்கே? எனத் தேடித் தேடி அலைந்தார். ஒரு வேளை இலங்கைக்கு வெளியே கொண்டு போய் மறைத்து வைத்திருக்கக் கூடுமோ? அவருடைய மூளை பலவாறு யோசித்தது.

முயற்சி! இடையறாத முயற்சி! அதுவே வெற்றிதரும் என்பதில் திடம் கொண்டு நம்பிக்கையோடு அருகே இருந்த வனம் ஒன்றுள் நுழைந்தார்.

இந்த அசோக வனத்திலுள்ள மரங்களின் கிளைகளில் தாவிப் பாய்ந்தார். வண்டுகள் ரீங்காரமிட்டன. அவற்றையும் மீறிக்கொண்டு விசித்திரமான குறட்டை ஒலி காதுகளைக் குடைந்தது.

ஒவ்வொரு மரமாகத் தாவித் தாவி மரக்கிளைகளிலே உட்கார்ந்து கொண்டார்.

விழிகள் “எங்கே சீதை? எங்கே சீதை?” எனத் துருவித் துருவித் தேடியபடியே சுழன்றன.

பருத்துச் சடைத்துக் கிடந்த அந்த அசோக மரத்தின் அடியிலே.....!

என்ன அதிசயம்!

ஆஞ்சநேயர் அமர்ந்திருந்த மரத்திற்கு எதிரேயிருந்த மரத்தின் அடியிலே, சோகத்தின் உருவொன்று சோர்ந்து போய் இருப்பதைக் கண்டு கொண்டார்.

தான் இருந்த மரக்கிளைகளினுள்ளே தன்னை மறைத்துக் கொண்டார். தன் விழிகளைச் சுற்றிக் கீழே அவதானித்தார்.

விரிந்த கூந்தல்; நீர் முட்டும் விழிகள்; வாடிச் சோர்ந்து மெலிந்த உடல், அவரைச் சுற்றி மலைக் குன்றுகள் போன்ற பல அரக்கியர். அந்த வேதனை முட்டிய வேளையிலும் சாந்தமும் தெய்வீகமும் பிரகாசிக்கும் வதனம்! அவர்தான் சீதாதேவியாக இருக்க வேண்டுமென ஊகித்தார் ஆஞ்சநேயர். சூழ் இருந்த அரக்கியர் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் கிடந்தனர். குறட்டை ஒலி எங்கும் பரவியது. அந்தப் பெண்ணின் வாய் ஏதோ அரற்றியபடியே இருந்தது.

என் நாயகன் ஸ்ரீ இராம பிராணை நான் எப்போது காண்பேன்? எப்போது என் ஐயனைச் சென்று அடைவேன்? எனத் துன்பம் தோய்ந்த குரலில் அவர் ஜெபிப்பது போலிருந்தது. அடிக்கடி ஏக்கப் பெருமூச்சும் வெளிப்பட்டது.

இதனை அவதானித்த ஆஞ்சநேயர் “இவரல்லவோ கற்புக்கரசி! குணப் பண்பின் செல்வி” எனப் பெருமைப் பட்டார். சாந்தமும் தெய்வீகமும் மிக்க அன்னையின் தோற்றத்தைக் கண்டு அவரே சீதா தேவியென உறுதிப் படுத்திக் கொண்டார்.

அவரைப் பார்த்ததும் ஆஞ்சநேயருக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி பொங்கியது. அவரின் ஆனந்தத்திற்கோ எல்லையில்லை.

கண்கள் பனித்தன. கரங்கள் கூம்பின.

மகிழ்ச்சியும் பக்தியும் பிரவகிக்க அன்னை அறியாமலே அவரைப் பன்முறை தூரநின்றே வணங்கினார். அன்னையைக் கண்ணுற்றமையால் ஸ்ரீ இராமபிரானின் மனக் குழப்பமும், தனது நோக்கத்தின் முடிவும் வெகு விரைவில் தீர்ந்து விடும் என்ற நம்பிக்கை அவ்வீரனின் உடலுக்கு இன்னும் வலுவை ஏற்றியது.

இன்னிசை முழங்கியது. ஆடை அணி அலங்காரங்கள் தரித்த அரக்கியர்கள் புடைசூழ, பொன்னும் மணியும் பொலிய சோட சோபனங்களுடன் அங்கு வந்தான் இராவணன்.

“ஜானகி” எனச் செருக்கோடும் பெருமிதத்தோடும் அழைத்தான். அவன் மனம் தீய எண்ணத்தில் மூழ்கியிருந்தது.

“உன் அழகு என்னைக் கொள்ளை கொள்கிறது. என்னை மணந்தால் நீ இன்பமாக வாழலாம். மூவுலகும் நடுங்கும் படியான

படைகளையும் பலத்தையும் கொண்ட எனது அரசு, செல்வம், கீர்த்தி, பெருமை எல்லாம் உனதே ஆகும். எனது இச்சைக்கு நீ இசைவு தா.....” மனம் மயங்கிய இராவணன் கூற்றை முடிப்பதற்கு முன்பே, சீதாதேவி சினமும் அருவருப்பும் கொண்டு ஆத்திர மடைந்தார்.

“தீயவனே! எனது நாயகனின் ஆற்றலால் உனது வம்சமே அழியப் போகின்றது. வல்லமை மிக்க என் நாயகனின் பாதங்களில் வீழ்ந்து மன்னிப்புக்கேள்! என்னை அவரிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிடு. இல்லையேல் உன் ஆட்சியும் ஆயுளும் அழிந்துவிடும். நீ சாதாரண தரையில் வளரும் புல்லுக்குச் சமம். தர்மவானான எனது நாயகனின் பகையைத் தேடாதே. கடுமையாக உன்னை எச்சரிக்கின்றேன்” என அக்கினிப் பிழம்பாக வார்த்தைகளைக் கொட்டினார். நிதானத்தை இழந்து அழிவின் விளிம்பில் நிற்கும் இராவணன் உண்மையை உணரும் நிலையில் இல்லை.

திரும்பவும் ஸ்ரீ இராமரை இழித்தும் பழித்தும் கூறியதுடன், தனது வீரம், படைப்பலம், புகழ், செல்வச் செழிப்பு என்பவற்றைப் புகழ்ந்து பேசிக் கொண்டேயிருந்தான்.

“இத்தனை நாட்களும் உன்னைத் திரும்பியே பாராத இராமனா உன்னைத் தேடி வரப் போகிறான். அவன் வரவேமாட்டான். அவனை நீ அறவே மறந்துவிடு. இந்த அருமையான

காலத்தை வீணாக்காதே! என்னிடமே வந்துவிடு” எனத் தூர்வார்த்தைகளை வீசினான்.

சீதை தன் இரு கரங்களாலும் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு இராவணனின் வார்த்தைகளைக் கேட்கச் சகிக்காதவளாகத் துடித்தாள்; பதறினாள்; சினந்தாள். கோபத்தின் உச்ச நிலையில் ‘காமுகா! என் முன் நிற்காதே. எங்காவது தொலைந்து போய்விடு’ எனக் கட்டும் வார்த்தைகளால் உரத்துக் கத்தினாள். மரத்தில் மறைந்திருக்கும் ஆஞ்சநேயர்யாவற்றையும் அலாதானித்தபடி இருந்தார். அன்னை ஜானகி ஜனகனின் புகழ்மிக்க மகள்; தர்ம வானான தசரதனின் தெய்வீகப் புதல்வனான ஸ்ரீ இராமபிரானின் துணைவி; பெருமை மிக்க குணத்தையும் குலத்தையும் சேர்ந்த கற்புக்கரசி; இத்தகைய பெருமைகளையும் சிறப்புகளையும் கொண்ட சீதாதேவிக்கு சூழ்ந்த அவலமான கஷ்டநிலையோ.....!

ஆஞ்சநேயரால் சீதை அவஸ்தைப்படும் கொடுமையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவருடைய நிலைமையை நன்கு உணர்ந்துகொண்ட போதிலும் அவரோடு எப்படிப் பேசி ஆறுதல்படுத்துவது? எவ்வாறு தொடர்பு கொள்வது? தான் யார்? எதற்காக இங்கு வந்துள்ளேன்? என்பவற்றை எப்படித் தெரிவிப்பது? எனப் பலவாறாக யோசிக்கலானார்.

அன்னை சீதாதேவி நெருப்பில் இடப்பட்ட மெழுகு போல துன்பத்தில்

நலிவதையும், சோகத்தில் மூழ்கி அழுந்துவதையும் நேரிடையாகப் பார்த்து நெடுமூச்செறிந்தார். இராவணனைத் துண்டுதுண்டாக வெட்டித் துவம்சம் செய்யவேண்டும் போல அவருக்குக் கோபம் தலை தூக்கியது. உடனே தான் அப்படி நடந்து கொண்டால் தான் வந்த நோக்கம். . . ? ஸ்ரீ இராமபிரானின் திட்டம் யாவும் தவிடு பொடியாகிவிடுமே என எண்ணி ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டார்.

அறிவு மழுங்கி மதிமயங்கி நின்ற இராவணன் சீதையை யோசித்து இரண்டு மாதத்துள் முடிவு கூறும்படி அவகாசம் கொடுத்துவிட்டு, தனது அரண்மனையை நோக்கிச் சென்று விட்டான்.

புயலும் இடி முழக்கமும் ஓய்ந்தது போலிருந்தது. எனினும் சீதாதேவிக்குக் காவலாக இருந்த கூரிய பற்களும் கோர ரூபமும் கொண்ட அரக்கியர் குகை போன்ற தங்களது வாய்களைப் பிளக்கத் தொடங்கி விட்டனர்.

இ ல ங் கை வே ந் த ன் இராவணனின் இசைத்திறமை, பராக்கிரமம், கபிட்சம் மிக்க வாழ்க்கை முதலியவற்றை அலங்காரமாக எடுத்துக் கூறினர். மன்னனின் ஆசைக்கு மறுப்புச் சொல்வதா? மன்னன் மனம்தோக ஏகவதா? என்றெல்லாம் கேள்விகள் எழுப்பினர். தீய வார்த்தைகளால், கொடுஞ் சொற்களால் தேவியை ஏசினர்; திட்டினர்.

அந்தக் கொடிய சூழ்நிலையில் பாவைவனத்தில் பகந்தரை போல, இராவணனின் தம்பியாகிய விபீஷணனின் மகள் திரிசடையும் அந்த அசோக வனத்தில் அன்னையுடன் இருந்தாள். அவள் சீதாபிராட்டி மீது மிக்க கருணையும் இரக்கமும் கொண்டவள். அன்னையை அன்போடு ஆதரித்தாள். பிறப்பில் அவள் அரக்கியாயினும் உணர்வில் அவள் உன்னதம் மிக்கவளாக அன்னையின் துயர் நீங்க நன்மொழி கூறுபவளாக இருந்தாள். கொடிய வார்த்தை அம்புகளால் அன்னையைச் சுடும் அரக்கியரை ஏசி அனுப்பினாள். திரிசடை தன் மீது காண்பிக்கும் அன்பையும் பக்தியையும் கண்ட அன்னை சிறிது ஆறுதல் பெற்றார்.

ஸ்ரீ இராமபிரானின் நினைவிலேயே மனம் அழிந்து கொண்டிருந்தது. திடீரென அன்னையின் இடக்கண் துடித்தது. கண்களைக் கசக்கித் துடைத்துவிட்டார். திரும்பவும் திரும்பவும் அதே இடக்கண் துடித்தது.

அன்பொழுகத் தன்னை அரவணைக்கும் திரிசடையிடம் தன் இடது கண் துடிப்பதைப் பற்றி சீதை கூறினார்.

திரிசடை மனம் மிக மகிழ்வுற்று, "அன்னையே! அது நல்ல சகுணம். பெண்களுக்கு இடது கண் துடிப்பது நல்லன ஏற்படுவதற்கான அறிகுறியே! ஆகையால் உனது துன்பங்கள் எல்லாம்

விரைவில் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் மறைந்துவிடப் போகின்றன. துயருறாதே! மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள்” என ஆறுதல் வார்த்தை கூறித் தேறுதல் அடையச் செய்தான்.

அத்தோடு திரிசடை தான் கண்ட கனவு ஒன்றையும் விபரித்தான். அக்கனவின் அறிகுறிப்படி நல்ல நிமித்தங்கள், நன்மைகள், சிறப்பான காரியங்கள் பல நடைபெறப்போகின்றன என்றும் ஸ்ரீ இராமர் வந்து சீதையை விடுவித்து அழைத்துச் செல்வார் என்றும் ஆருடம் கூறினான்.

என்னதான் சொல்லிச் சீதை ஆறுதல் பெற முயன்றாலும் அவருடைய மனம் வெந்து ஆழமாகப் புண்பட்டுப் போய் அமைதியை இழந்து அவதியுற்றுக் கிடந்தது. இரண்டு மாதங்கள் தவணை போட்டிருக்கின்றான், இராவணன்.

இதற்குள் ஸ்ரீ இராமபிரான் வந்து என்னை மீட்காது விட்டால்.....! என்ற அச்சம் சீதையைப் பீடித்தது. அவ்வாறான ஒரு நிலையை கற்பனை பண்ணிக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லைச் சீதையால்.

“மூவுலகங்களும் போற்றும் சக்தியும் பராக்கிரமும் கொண்ட மகாப்பிரபு இத்தனை காலமும், ஏன் என்னை வந்து காப்பாற்றவில்லை.” என மனதில் எண்ணி சீதை குழம்பினாள். மனம் சோர்ந்தது; மூளை குழம்பியது; கைகள் நடுங்கின.

சூழ இருக்கும் அரக்கியரின் அதட்டல் பேச்சுகள். குத்தலான வார்த்தைகள் சீதையின் மனத்தை வதைத்தன.

இந்தக் கொடுமையை இன்னும் எத்தனை நாட்கள் தாங்குவது? ஸ்ரீ இராமபிரான் இதுவரை ஏன் என்னை வந்து மீட்கவில்லை.....? அலை அலையாக இதே கேள்விகள் அவளின் மனத்தை அரித்துக்கொண்டிருந்தன.

சோர்ந்து துவளும் சீதைக்கு திரிசடை சிறிது அறுதலாக இருந்தான்.

இவளும் இராவணனின் வாரிசு தானே! அரக்கியர் கூட்டம் தானே! இவளையும் எப்படி முற்று முழுதாக நம்புவது? என்று குழம்பிய சீதையின் மனம் மேலும் குழம்பியது.

ஸ்ரீ இராமர் தன்னைத் தேடிக் காண வராத ஏக்கத்தால் சீதை துவண்டு போனாள்.

“இத்தகையதொரு கொடுமையான நிலைமைக்கு நான் ஏன் ஆளாக வேண்டும்?” ஆழமாக, மிக மிக ஆழமாக அன்னை யோசித்தாள்.

துன்பங்கள் நிறைந்த இவ்வுயிர் இருப்பது அவசியமா?..... தன் உயிர் மீதே அவளுக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

உயிரை மாய்த்துவிட உறுதி கொண்டாள்.

அதற்குப் பொருத்தமான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

சோர்ந்த விழிகளிலே நீர் நிரம்பி வழிந்தது. இந்தத் துயரம் நிறைந்த காட்சியைக்காண விரும்பாதது போல

சூரியனும் உதயத்தைத் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டான். அப்போது பொழுது விடியும் சமயம்.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்த அரக்கியர் 'கார், பீர்' என விட்ட குறட்டை ஒலி பெரும் சத்தமாகப் பரவிக்கொண்டிருந்தது.

சீதை சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். அரக்கியர் யாவரும் நல்ல தூக்கத்தில் இருந்தனர். தன்னை யாருமே கவனிக்க மாட்டார்கள் என எண்ணிய அவர் தனது திட்டத்தைத் தொடங்கலாம் என நினைத்தாள்.

தன் உயிரை மாய்ப்பதற்காக அங்குள்ள மரத்தின் கிளையிலே தன் சேலையின் ஒரு பக்கத் தலைப்பை எறிந்தாள். சுருக்கைச் சரி செய்து கொண்டாள்.

இதனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஆஞ்சநேயர், அன்னை இன்னுயிரை இழக்கு முன், அச்செயலைத் தடுத்து நிறுத்த நினைத்தார். அவசர, அவசரமாகச் சீதை அமர்ந்திருந்த அசோகமரத்தின் கிளைக்குத் தாவினார்.

எப்படிச் சீதையை நெருங்குவது? பேச்சை எவ்வாறு ஆரம்பிப்பது? நேரமோ நெருங்குகிறதே! தான் ஸ்ரீ இராம பிரானின் தூதுவன் என்பதை அவரும் நம்ப வேண்டுமே? எனத் தவியாய்த் தவித்தார்.

'பரிசு' சென்று உள்ளத்திலே ஒரு உபாயம் உதித்தது.

முதலில் சீதையின் மனதைச் சாந்தமடையச் செய்ய வேண்டும். ஆஞ்சநேயர் மரத்தின் கீழ்க் கிளைக்கு

நகர்ந்தார். சீதையின் காதுகளுக்கு மட்டும் கேட்கும்படியாக ஸ்ரீ இராம நாமத்தை ஜபித்தார். அந்த இனிய ஓசையே சீதையின் செவிகளில் பாய்ந்து தேனாக இனித்தது. தொடர்ந்து அவர் ஸ்ரீ இராமபிரானின் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகச் சொல்லிக் கொண்டே யிருந்தார்.

தனது கணவரின் வாழ்க்கையில் நடந்த நிகழ்வுகள் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக் கூறுபவர் யார்? தன் மனதையே சாந்தப் படுத்தும் இந்தப் புண்ணியவான் யார்? என நாற்புறமும் பார்த்தார் சீதாபிராட்டியார். யாரையும் காணவில்லை. ஒரே திகைப்பாக இருந்தது. செவிகளுக்கும் தன் மனதுக்கும் உவகை யூட்டும் பரவசம் நிறைந்த செய்திகளை இங்கே எடுத்துரைத்த புண்ணிய புருஷன் யார்? நான் கேட்ட செய்திகளெல்லாம் வெறும் கனவா? அல்லது இராவணனின் மாயங்களில் இதுவும் ஒன்றா? என்ற சந்தேகம் எழுந்தது சீதைக்கு.

அப்போது ஆஞ்சநேயர், "இராமனின் பாதங்களையே தஞ்ச மெனப்பணிந்தெழும் அடியேன் நான். ஸ்ரீ இராமனின் பெருமையைக் கூற நான் தவம் செய்திருக்கவேண்டும். தாயே! உங்களைத் தேடியே நான் இங்கு வந்துள்ளேன். எனக்கு அருள் புரியுங்கள். என்னை ஆசீர்வதியுங்கள்" என்று தன் கரங்களைக் கூப்பி வணங்கியபடியே மரக் கிளையிலிருந்து இறங்கித் தரைக்கு வந்தார். சீதையின்

பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார்
ஆஞ்சநேயர்.

ஒரு சிறிய உருவம். எனது
தெய்வத்தின் தூதுவனாம்? மிக மிகத்
தூரமான ஆழமும் அலைகளும் மிக்க
கடலைக்கடந்து இலங்கை வந்திருப்பது
என்பது எப்படிச் சாத்தியமாகும்?
இதுவும் ஒருவேளை இராவணனின்
மாயா ஜாலமோ? அப்படி இருக்காது; ஸ்ரீ
இராமச்சந்திர பிரபுவின் வரலாற்றைச்
சரியாகக் கூறுவதால்,

அரக்கர் குலத்தோருக்கு
இவற்றை அறிந்து வைத்திருக்கும்
சாத்தியம் இல்லையே!

சீதை ஒரு கணம் திகைத்தாள்.

மௌனம் அவளை ஆட்
கொண்டது.

சீதையின் தயக்கத்தை
ஆஞ்சநேயர் அவதானித்தார்.

“தாயே அடியேன் மீது இன்னும்
சந்தேகமாகா?” என்றார்.

வானரமே! ஸ்ரீ இராமபிரானின்
நாமத்தைச் உச்சரிப்போர் கொடும்
பாவிகளாயினும் பாவங்களிலிருந்து
விடுபடுவர்; அத்தோடு அவருடைய
திருவருளுக்கும் பாத்திரமாவர்.

ஆனால் உன்னைப் பார்த்தால்
உருவில் நீ மிகச் சிறியவனாக

இருக்கிறாய். தூரம் மிகுந்த பெரும்
சமுத்திரத்தைத் தாண்டி வந்தேன்
என்கிறாய்.

இது நம்பக் கூடிய கதையாக
இல்லையே! அல்லாமலும் மாயங்கள்
நிறைந்த இந்த எல்லையில் எந்த
அரக்கனின் விளையாட்டோ இது?
என்றும் கேட்டு வைத்தார்.

உடனே ஆஞ்சநேயர், மீண்டும்
சீதையை வணங்கினார். உங்கள் ஐயம்
நியாயமானதே! அதனைத் தெளிவாக்க
வேண்டியதே எனது கடமை.

இதோ எனது உண்மைத்
தோற்றத்தை நீங்கள் பார்க்கலாம்
என்று கூறியவாறு கண்களை
மூடினார்; கரங்களைக் கூப்பினார்.

மனம் ஒருமித்த நிலையில் “ஓம்
ஸ்ரீராம் ஹரே இராமா; ஓம்! ஸ்ரீராம் ஹரே
இராமா” என ஜபம் செய்யத்
தொடங்கினார்.

மளமளவென்று அவர் உருவம்
வளர்ந்தது. மண்ணிலிருந்து விண்ணைத்
தொடும் விஸ்வரூபமாக கம்பீரமாக நெடி
துயர்ந்து பேருருவம் கொண்டார்.
அந்நிலையிலும் சீதையைக் கரங்
கூப்பித் தொழுதார்.

சீதாதேவி சிந்தை குளிர்ந்தார்.
மகிழ்ச்சிபொங்க மாருதியை வாழ்த்தினார்!

வானிலிருந்து மலர்கள்
பொழிந்தன!

‘அன்னையே என் பேருருவைக்
கண்டால் அரக்கர் போர்த்தொடுப்பர்.
அதனால் தான் சாதாரண வானரத்தைப்
போன்ற உருவில் இங்கு நுழைந்து
ள்ளேன்’ எனக் கூறித் தன் உருவை

பழைய படி சிறியதாக மாற்றிக் கொண்டார்.

“என் கணவரின் கட்டளையின் பேரில் இங்கு வந்துள்ள நீங்கள் யார்? எங்கே எப்படி என் நாயகரைச் சந்தித்தீர்கள்? உண்மையைக் கூறுங்கள்! பெண்ணென்று எண்ணி என்னை ஏமாற்றத் துணிய வேண்டாம். நான் சாதாரணமானவன். நான் நினைத்தால் இந்த இலங்கையையும் அழித்து விடுவேன்” என்றார் சீதா பிராட்டி.

இராவணன் உங்களை இங்கு கொணர்ந்திருப்பதே இலங்கையின் அழிவுக்குத்தான் எனக் கூறிய ஆஞ்சநேயர், ஸ்ரீ இராமபிரான் பிராட்டியிடம் அடையாளமாகக் கொடுக்கும்படி தந்த கணையாழியைக் கையளித்தார்.

அதனைப் பெற்றுக் கொண்ட அன்னையின் முகம் மகிழ்வால் மலர்ந்தது. அன்போடு அக் கணையாழியை கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டார். கண்ணீர் பொழிந்தார். நெஞ்சோடு அணைத்து மகிழ்ந்தார். அக்கணையாழி தங்கள் திருமண வைபவத்தை நினைவூட்டுவதாக ஆனந்தித்தார். மணவிழாவின் போது சீதை அக்கணையாழியை தன் பிரபுவின் திருவிரலிலே அணிவித்ததையும், அதனை இப்போது பார்க்கும் போது அப்பெருமானையே பார்ப்பது போன்ற பரவசம் எய்துவதையும் மகிழ்ச்சி ததும்பப் பல தடவைகள் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்ந்தார்.

‘எனக்கு நீங்கள் கணையாழியை மட்டும் தரவில்லை. எனது உயிரையல்லவா அளித்தீர்கள்! எனப் பலவாறு அனுமனைப் பாராட்டிப் பெருமிதம் கொண்டார்.

‘திரிசடை கண்ட கனவும் கூறிய மொழிகளும் வெறும் ஆறுதல் வார்த்தைகளல்ல! எனது துன்பம் வெகுவிரைவில் நீங்கிவிடும் என்றான். அதற்கான அறிகுறிகள் இப்போதே தெரிகின்றன’ எனத் திரிசடையின் அன்பை எண்ணி மகிழ்ந்தான்.

அன்னையின் அரிய மொழிகளையும் மனதின் சாந்தியையும் பார்த்துப் பரவசமாகிய ஆஞ்சநேயர், சீதாதேவிக்கும் ஸ்ரீ இராமபிரானுக்கும் இடையில் நடந்த சில சம்பவங்களை சீதாபிராட்டியிடம் தெரிவிக்குமாறு தன்னிடம் ஸ்ரீ இராமர் கூறியனுப்பியதாகவும் சொல்லி அவற்றை விபரித்தார்.

திருமணம் நடைபெற்று முடிந்த மறுநாள்!

மலர் மஞ்சத்திலே மணமகனான ஸ்ரீ இராமபிரான் படுத்திருந்தார்.

அருகேயிருந்த சீதையிடம் தன் கால்களைப் பிடித்து விடுமாறு இராமபிரான் கூறினார்.

புதுமணப் பெண்ணான சீதை தான் அணிந்திருந்த வளையல்களை மழமழவென்று கழற்றி வைத்தார்.

வெறும் கரங்களோடு பாதங்களைப் பிடித்துவிட்டார்.

‘கைகளை அலங்கரித்த வளையங்கள் எங்கே? அவற்றை ஏன்

கழற்றி வைத்து விட்டாய்? என இராமபிரான் கேட்டார்.

அதற்குச் சீதை முன்பு வேள்வி முடிந்து வரும் வேளை தாங்கள் கௌதம முனிவருடைய ஆசிரமத்தைக் கிடந்து வந்தீர்கள். அவ்வாச்சிரமத்திலே கடந்த கல் உங்கள் திருவடி தீண்டியதால் பெண்ணாக மாறியதாகப் பெருமையுடன் கூறுவர். எனது கைவளையல்களிலும் பற்பல கற்கள் பதிக்கப்பட்டுள்ளன.

நான் வளையல்கள் அணிந்தபடி உங்கள் பாதங்களைப் பிடித்துவிடும் போது அவை தங்கள் திருப் பாதங்களைத் தீண்ட கற்கள் எல்லாமே பெண்களாக உருவம்மாறி விட்டால் நான் என்ன செய்வது? என்று கேட்டார் சீதை.

இந் நிகழ்ச்சியை ஸ்ரீ இராமர் ஆஞ்சநேயரிடம் கூறி அதனைச் சீதாதேவிக்கு ஞாபகப்படுத்துமாறு சொல்லியிருந்தாராம்!

மிதிலையிலும் பஞ்சவடியிலும் முன்பு நடைபெற்ற சம்பவங்களை ஆஞ்சநேயர் கூறினார். சீதாதேவி அதைக் கேட்டதும் தன்னை மறந்தார். மகிழ்ச்சியில் மூழ்கினார். அந்த நினைவுகள் இன்பமாக இனித்தன. அவற்றைத் திரும்பத் திரும்ப

நினைத்துப் பார்ப்பதில் பெரும் மகிழ்ச்சி கொண்டார். இச் செய்திகளைக் கூறிய ஆஞ்சநேயர் மீது சீதைக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அவர் மீது மரியாதையும் ஏற்பட்டது. சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த தனக்கு ஆறுதல் தந்த ஆஞ்சநேயரைப் பற்றிய விபரங்களை யெல்லாம் அவரிடம் நேரிலே கேட்டறிந்து கொண்டார் சீதை. ஆஞ்சநேயர் சீதாதேவியின் துன்பம் முழுவதையுமே நீக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார்.

“அன்னையே! என் முதுகில் அமருங்கள் தங்கள் கணவனான ஸ்ரீ இராமபிரான் முன்னிலையில் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன்” என்று பணிந்து வேண்டினார். அதற்குச் சீதை “இராமர் இந்த அரக்கர் குலத்தை அழித்து ஒழிக்கட்டும். அதன் பின் என்னைச் சிறை மீட்கட்டும் அதுவே தர்மம்” எனக் கூறி மறுத்தார். தேவியார் தாம் வைத்திருந்த சூடாமணி என்ற ஆபரணத்தைத் தனது நினைவாக இராமரிடம் கொடுக்கும் படி ஆஞ்சநேயரிடம் ஒப்படைத்தார். சூடாமணியைப் பெற்ற ஆஞ்சநேயர் பக்தியோடு தன் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். பத்திரமாக வைத்துக் கொண்டார். பின்னர் சீதை இராமரிடம் சொல்லும்படி சில நிகழ்ச்சிகளைச் சொன்னார்.

சித்திரகூட மலையிலே சீதையும் இராமரும் ஒரு ஆசிரமத்தில் வாழ்ந்தனர். ஒரு நாள் நடந்து செல்லும் போது தேவியின் காலிலே ‘சுரீரென்’ முள் ஒன்று குத்திவிட்டது. முள்ளைக்

காலிருந்து எடுத்த இராமர் இத்தகைய கஷ்டங்கள் ஏற்படும் என்றுதானே என்னுடன் காட்டிற்கு வரவேண்டாம் என்று கூறினேன் என்று சீதையிடம் கூறினார்.

பரதன் இங்கு வரும்போது அவனுடன் நீயும் அயோத்திக்குச் சென்றுவிடு என்றும் சொன்னார். இதைக் கேட்ட சீதை துடிதுடித்துப் போனாள்.

ஒரு நாள் இராமன் சீதையின் மடியிலே தலைவைத்துப் படுத்திருந்தார். இந்திரனின் மகன் ஜயந்தன் காகமாக உருவெடுத்து அங்கு வந்தான். சீதாதேவியின் மார்பில் கொத்தினான். இரத்தம் பாய்ந்தது.

சீதை இராமபிரானின் தூக்கம் கெடக்கூடாதே என நோவையும் தாங்கியபடி இருந்தாள். உடம்பில் இரத்தம் படவே ஸ்ரீ இராமர் திடுக்கிட்ட கண் விழித்தார். விஷயத்தை அறிந்தார். கோபத்துடன் ஜயந்தன் மீது பிரம்ம அஸ்திரத்தை ஏவினார். ஜயந்தன் ஒடித்தப்ப முடியாமல் தோற்றான். ஸ்ரீ இராமரின் பாதங்களில் வீழ்ந்தான். மன்னிக்கும் படி வேண்டினான். இராமபாணம் வீண் போகக் கூடாது என்பதால் அவனுடைய ஒரு கண்ணை மட்டும் பறித்தது. இச்சம்பவங்களை தான் சொன்னதாக இராமரிடம் கூறினால் நீங்கள் என்னைச் சந்தித்ததை இராமர் நம்புவார் என்றார் சீதை.

பின்னர் விரைவில் வந்து தன்னை விடுவித்து அழைத்துச்

செல்லுமாறு தெரிவிக்கும்படி கூறி ஆஞ்சநேயரை ஆசீர்வதித்தார். ஆஞ்சநேயரும் சீதையை வணங்கினார். அவர் மனதில் ஒரு எண்ணம் உதித்தது. அசோக வனத்தை அழிக்க முற்பட்டார். சீதா தேவியார் இருக்கும் இடத்தை விட்டுவிட்டு ஏனைய இடங்களை யெல்லாம் அழித்தார். மரங்களைப் பெயர்த்து வீசினார். சோலைகள், நீர் நிலைகள், அலங்காரச் சிற்பங்கள், சுட்டடங்கள் யாவும் பொடிப்பொடியாகின. மயில்கள், பறவைகள், மானினம் யாவும் ஒடி ஒளிந்தன.

அரக்கரும் அஞ்சினர். இலங்கை வேந்தன் இராவணனிடம் ஒடோடிச் சென்றனர். செய்தியைக் கூறினர். “என்ன! ஒரு வானரம் அழியாப் புகழ்பெற்ற இவ்வரசனின் அசோக வனத்துள் புகுந்து அட்டகாசம் செய்கிறதா? கட்டி இழுத்து வாருங்கள் அந்தக் குரங்கை என உத்தரவிட்டார் அரசர்.

அரசனின் ஆணையை நிறைவேற்ற மந்திரி குமாரனான ஜம்புமாலி தேரேறி அசோக வனம் சென்றான். ஆஞ்சநேயர் மீது அஸ்திரங்களைத் தொடுத்தான். ஆஞ்சநேயர் பெரும் விருட்சங்களைப் பெயர்த்தும், இரும்புச் சட்டங்களைப் பெயர்த்தும் சுழற்றி வீசி அடித்து நொருக்கினார்.

ஜம்புமாலியால் நீண்ட நேரம் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. ஈற்றில் அவன் மரணத்தைத் தழுவினான். இதைக்கேட்டு இராவணன் வெகுண்டான்.

ஆத்திரம் கொப்பளிக்க, இன்னும் ஏழு மந்திரி குமாரர்களை, குரங்கைக் கட்டியிழுத்து வரும்படி ஏவினான். அவர்களும் பெரும் படைபுடன் அசோக வனத்துள் புகுந்தனர்.

அவர்கள் வந்துசேரு முன் ஆஞ்சநேயர் அங்குள்ள பூங்காக்கள், அழகிய மண்டபங்கள் யாவற்றையுமே பொடியாகத் தகர்த்து அழித்து விட்டார். மந்திரிகுமாரர்களும் தம் அஸ்திரங்களை வீசிச் சண்டையிட்டனர். ஆஞ்சநேயர் வானத்தில் எழுந்து அங்கும் இங்குமாக சீறிப் பாய்ந்தார். கர்ஜனை புரிந்தார்.

இந்த அற்புத சக்தியைக் கண்ட மந்திரி குமாரர்கள் ஓடி ஒழிய முற்பட்டனர். அவர்களைத் தடுத்த ஆஞ்சநேயர் மறுகணமே அவர்களைக் கொன்றார்.

இதனைக் கேள்வியுற்ற இலங்கை வேந்தன் கோபத்தால் கொதித்தான்.

‘இந்த வானரத்தை அடக்கி ஒடுக்குகிறேன் பார்!’ எனச் சீறி எழுந்தான். ஐந்து பேர் கொண்ட பஞ்ச வீரரை ஆஞ்சநேயரைக் கட்டி இழுத்து வர அனுப்பினான். பஞ்ச வீரரும் தேர்ப் படை, யானைப் படை புடைகுழ அசோக வனம் சென்றனர். ஆஞ்சநேயரைச் சுற்றி நின்று சரங்களை மழை பொழிவது போலப் ‘கட கட’ வென்று வீசினர்.

அதிபலசாலியான ஆஞ்சநேயர் முன்னர் போலவே வானில் எழுந்து அந்தரத்தில் நின்றார்.

மரங்களையும் இரும்புச் சட்டங்கள் பாறைகளையும் வீசி ஐந்து வீரரையும் அழித்தொழித்தார், ஆஞ்சநேயர். ஆஞ்சநேயரின் அழிப்பினால் மனம் ஓடிந்தான் இராவணன். அவனது கடைசி மகன் அட்சயன் ஆஞ்சநேயரை இழுத்து வர ஆர்ப்பாட்டத்துடன் சென்றான்.

ஆஞ்சநேயரைக் கண்டதும் அவன் மனம் மாறியது. எல்லோரும் எண்ணுவது போல இவர் சாதாரண குரங்கல்ல. பெரும் வீரன் என அவன் எண்ணினான். கடும்போர் புரிந்தான். தன் புஜவலிமையால் படைக் கலங்களையும் அஸ்திரங்களையும் பொடியாக்கினார் ஆஞ்சநேயர்.

அட்சயன் ஆஞ்சநேயரின் ஆற்றல் கண்டு வியந்தான். மனம் நடுங்கினான். எனினும் போரிட்டான்.

ஆஞ்சநேயர் உக்கிரம் மிக்கவர் ஆனார். அட்சயன் தேர் மீது பாய்ந்து, அவனைத் தூக்கிச் சுழற்றி நிலத்தின் மீது அடித்துக் கொன்றார். தேரும் நொருங்கியது.

இச் செய்தியைக் கேட்ட இராவணன் சோகத்தால் மனம் கலங்கினான். வெட்கம் அவனைப் பிடுங்கியது.

தந்தையின் துயரை நீக்க மூத்த மகன் இந்திரஜித் முன் வந்தான். தந்தையின் ஆசி பெற்றான். படைகளுடன் அசோகவனம் சென்றான்.

ஆஞ்சநேயரை தன் வீரர்களோடு சேர்ந்து சுற்றி வளைத்துக் கொண்டான்.

வில், வேல் கொண்டு தாக்கத் தொடங்கினான். ஆஞ்சநேயர் புயல் போலப் போரிட்டார்.

அவருடைய அற்புத சக்தியைக் கண்ட இந்திரஜித் அதிர்ந்து போனான்.

கடைசியாக பிரம்ம அஸ்திரத்தை ஆஞ்சநேயர் மீது ஏவினான்.

‘ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை பிரம்ம அஸ்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட வேண்டும்’ என முன்பு பிரமன் கூறியது ஆஞ்சநேயருக்கு நினைவு வந்தது. அந்த அஸ்திரத்தால் அவருக்கு எவ்வித கஷ்டமும் ஏற்படாது என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

எனவே அதனை வரவேற்றார் வாயு புத்திரன்! இதனைக் கண்ணுற்ற வீரர் பெரும் ஆரவாரம் செய்தனர். பிரம்ம அஸ்திரத்தால் கட்டுண்ட ஆஞ்சநேயரை அரக்கர்கள் தேர்வடம் போன்ற பெரிய கயிற்றால் கட்டினர். கயிற்றால் கட்டவும் பிரம்ம அஸ்திரம் தானாகவே விடுபட்டது.

இந்திரஜித்து ஆஞ்சநேயரை இராவணனின் சபைக்கு இழுத்துச் சென்றான், அவனது வீரத்தை எல்லோரும் பாராட்டினர்; புகழ்ந்தனர்.

ஆஞ்சநேயரின் பலம்மிக்க தோற்றம் பகைவரின் இரத்தம் பட்டதால் சிவந்திருந்தது. முகத்தில் பளிச்சிடும் ஒளி வீசியது.

மூன்று உலகங்களையும் வெல்லக்கூடிய வீரம் கொண்டவன் இராவணன். ஆகவேதான் ஒரு

குரங்குடன் பேசுவது தனக்கு இழுக்கு எனக் கருதினான். அவன் முகத்திலே கோபமும் வெறுப்பும் அப்பிக்கொண்டன. மீசை துடித்தது. பிரகஸ்தன் என்பவனை அழைத்தான்.

‘யார் நீ? இங்கு ஏன் வந்தாய்? யார் உன்னை இங்கு அனுப்பி வைத்தனர் என்ற விபரங்களை குரங்கிடமிருந்து அறிந்து கூறுமாறு ஆணையிட்டான்.

இலங்கை வேந்தன் ஆஞ்சநேயருடன் நேரடியாகப் பேசாது விட்டாலும், ஆஞ்சநேயர், இராவணா! நான் சுக்கிரீவ மன்னனின் அமைச்சன் என் பெயர் அனுமன். நான் நல்ல நோக்கத்துடன் உன்னிடம் வந்துள்ளேன். நீ பெருமை மிக்கவன். புகழ் படைத்தவன். உன் சக்தியை மூன்று உலகமும் போற்றுகிறது. எனது மன்னன் சுக்கிரீவன் உனக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளான் அதனை உனக்குத் தெரிவிக்கவே வந்தேன்” என்றான்.

ஏனையோர் இருக்கைகளில் அமர்திருக்க, தான் மாத்திரம் நிற்பதை உணர்ந்த ஆஞ்சநேயர் தனது வாலை நீட்டி வட்ட வட்டமாகச் சுற்றி உயர்ந்த ஒரு இருப்பிடமாக்கி அதன் மீது ஏறி ஏனையோருக்குச் சமமாக அமர்ந்து கொண்டார்.

அவரதுசக்தியையும் திறமையையும் கண்ணுற்ற அரக்கர் வியப்புற்றனர்.

அசோக வனத்தை அழித்த தோடு அரச சபையிலும் சரியாசனம் அமைத்து அமர்ந்துள்ள குரங்கின்

செய்கை இராவணனைக் கோபத்தால் கொதிப்புறச் செய்தது.

“அடே குரங்கே! உனக்கு இத்தனை திமிரா? ஆணவமா?” என இடிபோல் முழங்கினான் இராவணன். மண்டபமே அதிர்ந்தது.

ஆஞ்சநேயர் கொஞ்சம் கூட அதிரவில்லை. மிகவும் சாதாரணமாக, “இலங்கேசுவரா! சகல சாஸ் திரங்களையும் கற்றறிந்தவன் நீ. அதர்மம் செய்யலாமா? சீதாதேவியை ஸ்ரீ இராமனிடம் ஒப்படைத்துவிடு. இல்லையேல் உன் குலமே நாசமாகிவிடும்.” என்பதை எனது மன்னன் சுக்கிரீவன் உன்னிடம் சொல்லும்படி என்னை அனுப்பி வைத்தான். அதற்காகவே வந்தேன்.

“மரணத்தைத் தவிர்க்கும் பல வரங்களைப் பெற்றவனே! ஆணவங் கொள்ளாதே! உன் இலங்காபுரியை என்னால் அழித்தொழிக்க முடியும். ஆனால் எம்பிரானே நேரில்வந்து உன்னை அழித்து ஒழிப்பதாகச் சபதம் கொண்டுள்ளார். அதனால் நான் உன்னையும் உன்னோடு சேர்ந்த வர்களையும் விட்டு ஓக்கிறேன்” என்று கூறினார். கோபம் கொண்ட இராவணன் “இந்தக் குரங்கை இழுத்துச் செல்லுங்கள்! துண்டு துண்டாக வெட்டி எறியுங்கள்” எனக் கர்ஜித்தான். கேவலம் ஒரு குரங்கு என் சபையில் ஏறி எனக்குப் புத்திசொல்வதா! என்று சத்தமிட்டான்.

வீரர்கள் வேல், வாள் ஆயுதங்களுடன் ஆஞ்சநேயரைச் சூழ்ந்தனர்.

நிலைமையை அவதானித்தபடி இருந்த இராவணன் தம்பி விபீடணன் எழுந்தான். சபையை நோக்கினான். “தூதுவனைக் கொல்லுவது தர்மம் அல்ல. உலகம் எம்மைப் பழி சொல்லும். நிறுத்துங்கள் இந்த முடிவை” என்றான்.

“என் மகனைக் கொன்ற குரங்கை விட்டு வைப்பதா? என்ன பேசுகிறாய் விபீடணா?”

என எரிந்து விழுந்தான் இராவணன்.

அசோக வனத்தை அழிப்பதும் என் மகனைக் கொல்லுவதுமா தூதுவன் செய்யும் செயல்கள்? இப்படிப்பட்ட குரங்கைச் கம்மா விடுவதா? என்று இராவணன் பட்டத்தான்.

அதற்கு ஆஞ்சநேயர், “நீ அனுப்பிய வீரர்கள் என்னைத் தாக்கினர். எனது பாதுகாப்புக்காக நான் அவ் வீரர்களைத் தாக்கினேன். அவர்கள் இறந்தனர். இது எனது தவறா?” எனத் துணிச்சலுடன் வினவினான்.

திருமடம்பிபீடணன், அண்ணா! தூதுவனைக் கொன்றால் நாம் பழிச் சொல்லுக்கு ஆளாவோம். இவனை உயிருடன் விட்டால், எம் பராக் கிரமத்தையும் வீரத்தையும் எமது எதிரிகளுக்குத் தெரிவிப்பான். அவர்கள் கோபம் கொண்டு எம்மைத் தாக்க வருவார்கள், அவர்களிடம் எமது வீரத்தைக் காட்டலாம்” எனப் பணிவாகவும் நயமாகவும் கூறினான்.

இராவணன் இதனை ஏற்றுக் கொண்டான்.

ஆனால் அங்கிருந்த அனைவரும் குரங்குக்கு தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும் என விரும்பினர்.

அப்படியே குரங்கை அவமானப் படுத்த அதன் வாலில் துணியைச் சுற்றினர். நெருப்பை வைத்தனர்.

தீகொழுந்துவிட்டு எரிந்தது. ஆஞ்சநேயரை வீதிகள் தோறும் இழுத்துச் சென்றனர். பார்த்தோர் கைகொட்டிச் சிரித்தனர். அனுமனின் வாலில் தீழுட்டப்பெற்றதைக் கேள்வியுற்ற சீதை, ஆஞ்சநேயருக்கு எவ்வித ஆபத்தும் ஏற்படுத்தக் கூடாது என அக்கினி தேவனைப் பிரார்த்தித்தாள். அதற்கிணங்க ஆஞ்சநேயருக்கு அனல் புனலாகியது. பெரிய உருவம் எடுத்து அவர் வானில் எழுந்து பறந்த போது, அவர் வாலின் தீ, அந்நகரைச் சுட்டெரித்தது.

* * *

10 கே ந திர பர் வ த த் தி ல் அவரின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்து நின்ற ஜாம்பவான், அங்கதன் முதலிய வீரர்கள் அனுமன் வருகையால் ஆர்ப்பரித்து மகிழ்ந்தனர். சீதையைக் கண்ட செய்தியைக் கூறிய போது, தாங்கள் சென்று சீதையைச் சிறைமீட்டு வந்து இராம பிரானிடம் ஒப்படைக்கப் போவதாகச் சூழரைத்தனர். ஆஞ்சநேயர் அவர்களை ஆறுதல் படுத்தினார்.

“அன்னையின் விருப்பம் அதுவல்ல. அவரது நாயகனே வந்து தன்னை விடுவிப்பதே அவர் விரும்புவது. அவர் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு வருமாறே ஹீ இராமர் கட்டளையிட்டார். எம்மைச் சிறை மீட்டு வருமாறு கேட்க வில்லையே!” என ஆஞ்சநேயர் விளக்கமாகக் கூறினார்.

வானர வீரர்கள் கிஷ்கிந்தை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். நீண்ட நேரம் பயணம் செய்தனர். பசியும் களைப்பும் ஏற்பட்டது.

அருகே ஒரு பழத்தோட்டம். பற்பல விதமான பழங்களைத் தரும் மரங்கள்! அவை ஒவ்வொன்றிலும் முற்றிப் பழுத்த கனிகள். வாலியின் தோட்டமான இவ்வனத்தைச் சுக்கிரீவனின் மாமன் ஆதிமுகன் காவல் செய்தான். வானளாவிய மரங்கள்! அதன் கிளைகளிலே பெரும் பெரும் தேனடைகள்! பழங்கள்! கனிகள் குலை குலையாகத் தொங்கின. ஆஞ்சநேயருடைய அனுமதியைப் பெற்று வீரர்கள் இம்மதுவனத்துள் புகுந்தனர்.

புனித காரியத்தை நிறைவேற்றிய மகிழ்ச்சி மனதிலே எழும்பிக் குதிக்கும் உற்சாகம்! கூடிக் கும்மாளம் இடும் குதூகலம்! பழங்களையும் தேனடைகளையும் புசித்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசை எல்லாம் ஒன்று திரண்டது. மரங்களில் ஏறிக் கனிகளைப் பறித்துத் தின்றனர். சிறிது சிறிதாகத் தேனீக்கள் சேர்த்துத் திரட்டிப் பாதுகாத்து வைத்த

தேனடைகளைப் பிய்த்தனர். தேனைப் பருகினர். ஒரே உல்லாசம். மகிழ்ச்சியில் களித்து மிதந்தனர்.

தோட்டத்தின் காவலனாக இருந்த ததிமுகன் வீரர்களை எதிர்த்தான். அடித்துக் கலைத்தான். வீரர்கள் கோபங்கொண்டனர். பதிலுக்கு காவலாளியைத் தாக்கினர். அங்கதனும் அவன் தாடையில் இடித்தான். இரத்தம் பீரிட்டது. இவர்களுடைய அட்டகாசத்தைச் சுக்கிரீவனிடம் சொல்லி முறையிடுவதற்காக அங்கு ஓடிச் சென்றான் ததிமுகன்.

வாயிலே இரத்தம் வழிய, வழிய ஓடி வந்த ததிமுகன், சுக்கிரீவனைக் கண்டான். அவன் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். தன்னைக் காப்பாற்றும் படி வேண்டினான்.

என்ன நடந்தது எனத் தன் மாமனான ததிமுகனிடம் கேட்டான் சுக்கிரீவன்.

வானர வீரர்கள் யாவரும் ததிமுகன்காவல் காக்கும் மதுவனத்தில் இருந்த காய் களி களையும் தேனடைகளையும் பறித்துத் தின்றதையே அவன் குறிப்பிட்டான், “அவர்களை மன்னித்து இங்கு விரைவில் அழைத்து வா” எனக் கட்டளையிட்டான் சுக்கிரீவன்.

சீதையைத் தேடிச் சென்றவர்கள் திரும்பி வராமல் ஒரு மாதம் அல்ல அதற்கு மேலும் நாட்கள் போய்விட்டன. தென் திசை தவிர ஏனைய பக்கங்களுக்குச் சென்றவர்கள்

சீதையைக் காண முடியவில்லை எனத் திரும்பிவிட்டனர். தெற்கே சென்ற அனுமனையும் வீரர்களையும் இன்னும் காணாமே என்ற எண்ணத்தில் ஸ்ரீ இராமர் கவலையோடு இருந்தார்.

ததிமுகனின் குறையாடு என்ன என சுக்கிரீவனிடம் அவர் கேட்டார்.

அதற்குச் சுக்கிரீவன் “சீதாதேவியைத் தேடச் சென்றவர்கள் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மகிழ்ச்சியில் எனது வனத்துள் சென்று உண்டு பருகி மகிழ்வதாக அறிகிறேன். எனது அனுமதியை அவர்கள் பெறாது வனத்துக்குள் சென்று விட்டனர் என்பதே ததிமுகனுடைய குறை. ஏதோ மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தோடு அவர்கள் வந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். நல்ல செய்தி தான் கொண்டு வருகிறார்கள் போலும்” எனச் சுக்கிரீவன் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டே இருந்தான்.

இராமர் வெகு ஆவலுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“கண்டேன் சீதையை!”
கண்டேன் சீதையை!” என்று ஆரவாரமாகக் கூறியபடியே ஸ்ரீ இராமர் முன் வந்து குதித்தார் அனுமன். அங்கதன் ஐம்பவான் முதலியோரும் வந்து சேர்ந்தனர்.

அனுமான் ஸ்ரீ இராமனை வணங்கினார்.

“அன்னையைக் கண்டேன்! கற்பின் செல்வியைக் கண்டேன்” என மகிழ்ச்சியுடன் ஆரவாரித்தார்.

பத்திரமாகக் கொண்டு வந்த அன்னை தந்த சூடாமணியை ஸ்ரீ இராமரிடம் கொடுத்தார். அதைப்பெற்ற இராமர் மகிழ்ச்சியில் பூரித்தார். கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார். பழைய நினைவுகள் அவரை வாட்டின. “தம்பீ! இலக்குமணா! இந்தா உன் அண்ணி அனுப்பிய சூடாமணி” எனக் கூறித் தம்பியிடம் கொடுத்தார். அவரும் அதனைக் கண்களில் ஒற்றி மகிழ்ந்த பின் தமையனாரிடம் ஒப்படைத்தார்.

இராமர் அனுமனை அன்போடு கட்டித் தழுவினார்.

“ஆஞ்சநேயா! எப்படி இருக்கிறார் என் தேவி விபரமாகக் கூறு” எனக் கேட்டார்.

“சுவாமி! அன்னை உங்கள் நினைவாகவே உள்ளார். இராவணன் அவரை நெருங்கவே முடியாது. அன்னை சோகமாகவே இருக்கிறார். இலங்கை நகருக்கு அழிவுகிட்டி விட்டது” என நிலைமையை விபரித்துக் கூறினார் ஆஞ்சநேயர்.

சுக்கிரீவன் தன் வீரர்கள் அன்னையைத் தேட உதவியமைக்காக அந்த வீரர்களைப் பாராட்டினான். பரிசுகள் கொடுத்தான்.

பலர் முன்னிலையில் யாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்ல ஆஞ்சநேயர் விரும்பவில்லை. எனவே தனிமையில் இராமரைச் சந்தித்து தான் செல்லும் போது தனக்கு ஏற்பட்ட தடைகள் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக் கூறினார். கடைசியாக அன்னை இராமரிடம் நினைவுபடுத்தச் சொன்ன இரண்டு சம்பவங்களையும் கூறினார்.

பழைய நிகழ்வுகளைக் கேட்டதும் அன்னை தன்னுடன் இல்லாத நிலையை இட்டுக் கவலை கொண்டார். கண்கள் கலங்கின. மனம் பழைய நினைவுகளில் திளைத்தது.

“எனது ஏக்கத்தைப் போக்கிய ஆஞ்சநேயா! நீ என் மனதில் அமைதி தந்தாய். உனக்கு எப்படி நான் பதில் உதவி செய்ய முடியும்?” என அன்போடும் கனிவோடும் கூறினார்.

ஆஞ்சநேயர் ஸ்ரீ இராமரின் நாமத்தைப் பலமுறை உச்சரித்தார். பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார். புதிய உணர்வும் உற்சாகமும் கொண்டார்.

“அடுத்து உங்கள் ஆனை என்ன? நான் உடனே நிறைவேற்றத் தயார்” என வீரத்தோடு மொழிந்தார்.

“ஆஞ்சநேயா! நீயும் என் உடன் பிறந்தவனே!” எனக் கட்டித் தழுவினார் ஸ்ரீ இராமர் “உன்னுடைய இடையறாத முயற்சியாலும், வீரத்தாலும் சீதை இருக்குமிடத்தைக் கண்டு கொண்டோம்” என நன்றியோடு பாராட்டினார்.

அருகே நின்ற சுக்கிரீவனை நோக்கி, “நாம் கடல் கடந்து இலங்கை சென்று அரக்கர்களை அழித்துச் சீதையைச் சிறை மீட்க வேண்டுமே!” என்றார்.

“இதற்காக நாம் ஏன் தயங்க வேண்டும். வீரர்கள் வேண்டுமா? போர் என்றதும் பொங்கியெழும் பலம் மிக்க தோள் வலி கொண்டவர்களல்லவா நம்மவர்கள்!” எனப் பெருமிதம் பொங்கக் கூறினான் சுக்கிரீவன்.

ஆஞ்சநேயர் கூற்றுப்படி
 “இராவணன் படை பலம் மிக்கவன்;
 வரம் பல பெற்றவன்; ஆற்றல் மிக்கவன்.
 அவனை வெல்வதற்கு...” என இராமர்
 கூறி முடிப்பதற்குள் நம் படையொன்றே
 போதும் என்றான் சுக்கிரீவன்.

“தங்களுடைய அருளும்,
 அங்கதன், ஜாம்பவான், ஜயந்தன்,
 தீவிதன், நீலன், பனஸன் போன்ற
 நிகரற்ற எம் வீரரும் வெற்றியை
 நிலைநாட்டியே தீருவர். நந் நாளைக்
 குறிப்பிடுங்கள்! உடனே போராடப்
 புறப்படுவோம்” என்றார் ஆஞ்சநேயர்
 தோள்களை நிமிர்த்தி ஆர்ப்பரித்தபடி.

எந்த நல்ல காரியத்தையும்
 சிறப்பாக நிறைவேற்ற வெற்றியைப்
 பெற நல்ல நேரம், காலம் பார்த்தே
 ஆரம்பிப்பது இந்துக்களுடைய மரபு.
 அந்த நல்ல வேளையைச் சுபமுகூர்த்தம்
 என்பர். ஸ்ரீ இராமபிரானும் தான் எடுத்த
 காரியத்தில் வெற்றிபெற வேண்டி நல்ல
 சுபமுகூர்த்தத்திலேயே இலங்கைபுரி
 நோக்கிச்சென்று போரிட ஆயத்தமானார்.

ஆமாம்! பங்குனி மாதம் உத்தர
 நட்சத்திரத்துடன் கூடிய சுபவேளையில்
 போரிட இலங்காபுரியை நோக்கிச்
 சேனை புறப்பட்டது.

வாத்தியங்கள் இசைத்தன;
 முரசுகளின் முழக்கம் ஒலித்தது;
 வீரகோஷங்கள் வாளைப் பிளந்தன.

ஆஞ்சநேயர் தோளில் ஸ்ரீ
 இராமர் எழுந்தருளினார். அங்கதன்
 தோள்களை இலட்சுமணன்
 இருக்கையாகக் கொண்டான்.

நீலன், கஜன், கவயன்,
 சுவாட்சன் என்ற பெரும் வீரர்களும்
 தத்தம் படைகளுக்குத் தலைமை
 தாங்கினர். வீரர்கள் வீரமும்
 உற்சாகமும் கரைபுரள மகிழ்ந்து
 துள்ளினர். வீரமுழக்கம் அதிரிட வீர
 நடை போட்டனர்.

வெற்றித் தோள்களை உயர்த்தி
 நிமிர்த்தினர். மகேந்திர மலையை வந்து
 அடைந்தனர். அங்கே தங்கிச் சில
 ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினர்.

‘கிடு கிடு’ வென ஐயனும்,
 தம்பியும், ஏனைய வீரர்களும் தங்கு
 வதற்காக வீரர்கள் முகாம்களை
 அமைத்தனர்.

கடலைக் கடந்து இலங்கைக்குச்
 செல்லவேண்டும். அதற்காக
 ஒழுங்குகளைக் கவனிக்க வேண்டும்.
 இது பற்றி ஆலோசித்தனர்.

திடீரென ஆகாயத்திலே கறுத்த
 முகில்கள் நெருங்கி வருவது போன்ற
 காட்சி!

ஆமாம் ஐந்து அரக்கர்கள்
 வானில் வட்டமிட்டனர். “ஓகோ!
 எம்மைப்பற்றி அறிந்து, இராவணனிடம்
 போய்ச் செய்தி தெரிவிப்பதற்கான
 கூலிப்படைகள்! அது தான்
 ஒற்றர்கள்! வரட்டும்! வரட்டும்!
 அடித்து நொருக்குவோம்” என்ற
 நோக்கோடு பாறாங்கற்களையும்
 பெரும் விருட்சங்களையும் பெயர்த்து
 எடுத்த வீரர்கள் ஒன்றாகக்
 குவித்தனர்.

வந்தவர்கள் ஒற்றர்களல்ல. இராவணனின் அதர்மச் செயல்களுக்கு ஒத்துழைக்காமையால், அவனால் அவமானப்படுத்தப்பட்டு, அவனை விட்டு நீங்கிவந்த விபீஷணன், அனலன், சம்பு, சம்பாதி பிரகசன் ஆகிய அரக்கவீரர்கள். இராமரிடம் சரணடைய வந்தவர்கள்.

விபீடணன் தன்னை அறிமுகப் படுத்திவிட்டுக் கூறினான்.

அண்ணனுக்குப் புத்தி சொல்ல விரும்பினேன். சீதையை இராமபிரானிடம் ஒப்படைத்து விடு. நீ செய்த பாவ காரியத்திற்கு மன்னிப்புக் கேள் எனப் பல தடவை கூறினேன். கெட்டுப் போகப்போகிறவன் கேடான எண்ணங்களையே நினைப்பான். நீ செய்வது கெடுதி எனக்கூறியும் இராவணன் கேட்கவில்லை.

பலர் முன்னே என்னை அவமானப்படுத்தினான். சரண் அடைய வந்துள்ளேன் என்று கூறினான் விபீடணன்.

சக்கிரீவன் இராமரை வணங்கி, விபீடணன் கூறியவற்றை அவரிடம் தெரிவித்தான். அத்தோடு தனது சொந்த அபிப்பிராயமாகப் பின்வருமாறு கூறினான்:

“இவர்கள் நம் பகைவரின் ஒற்றர்கள். எமது தகுதி, நோக்கம்,

செயல்கள், திட்டம் என்பனவற்றை அறிந்து அதாவது வேவு பார்த்துப் போகவும் வந்திருப்பார்கள். எமக்கு ஏதாவது கெடுதி செய்யவும் வந்திருக்கக்கூடும். இவர்களுக்கு ஒழுங்கான பாடம் படிப்பித்து தண்டித்து அனுப்புவது தான் தக்க செயல்” என்று கூறினான்.

சக்கிரீவன் கூறியவற்றைக் கேட்ட இராமர் ஏனைய படைத் தலைவர்களிடமும் இது பற்றிய எண்ணங்களைக் கேட்டார்.

பலரும், இவர்கள் பகைவர் பக்கத்திலுள்ளவர்கள். நம்மை வஞ்சிக்க, கொல்ல, உளவு அறிய வந்திருப்பார்கள் என்றே கூறி முடித்தனர்.

ஆனால் ஆஞ்சநேயர், ஸ்ரீ இராமரைத் தொழுது தனது கருத்தை வெளிப்படுத்தினார். விபீடணன் தன் அண்ணனிடம், உங்கள் வீரம், தர்மம், பெருந்தன்மையாவற்றையும் விளக்கிச் சொல்லியதை நான் நேரில் பார்த்தேன். கேட்டேன். அவன் உங்களிடம் சரண் அடைய வந்தமைக்கு அவனது தர்மமும் நேர்மையுமே காரணம். உளவு அறிய வருவதாயின் இப்படிப் பலரும் அறியப் பகிரங்கமாக வரவேண்டிய தில்லையே! இராவணனின் அநீதியை இவனால் பொறுக்க முடிய வில்லை. இலங்கையில் இவனுடைய மாளிகை ஒரு கோவில் போலவே இருந்தது. இவனுடைய மகள் திரிசடையே பிராட்டிக்கு உற்ற துணையாக உள்ளாள். இவனை எம்முடன் சேர்த்துக் கொள்வது தவறு ஆகாது என்றே எனக்குத்

தோன்றுகிறது” என்றார் வாயு புத்திரனின் எண்ணத்தை ஏற்றுக் கொண்ட இராமர் “அடைக்கலம் என்று வந்தவனை ஏற்றுக் கொள்வது தானே தர்மம்” என்றார்.

“உடன் பிறந்த சகோதரனுக்கே துரோகம் இழைப்பது போல எம்மை வந்து நாடியுள்ளான் விபீடணன். நாம் அவனைச் சேர்த்தால் நாளைக்கு எமக்கும் இப்படியே துரோகம் செய்ய மாட்டான் என எப்படி நம்புவது?” நியாயமாகவே கேட்டு வைத்தான் கக்கிரீவன்.

“வரப்போகும் யுத்தத்தில் இராவணன் அழிவது திண்ணம். விபீடணன் தானே அரசனாகலாம். அரியாசனம் ஏறலாம். பட்டாபிஷேகம் செய்யலாம் என்று எண்ணியும் எம் பக்கம் வந்திருக்கலாம்” என்ற கருத்தையும் அங்கு சிலர் முன் வைத்தனர்.

இராமர் எல்லோருடைய அபிப் பிராயங்களையும் கேட்டார். சிறிது நேரம் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தார்.

பின்னர் -

“சரணம் என்னைப் பாதுகாத்துக் கொள் என வந்தவனை, தஞ்சம் கேட்பவனை ஏற்றுக் கொள்வதே எமது முன்னோர்களுடைய தர்மம்.

அது தான் எமது குலதர்மம். எமது சத்திரிய குலத்தின் இயல்பும் அதுவே! எனவே விபீடணனை நாம் ஏற்றுத் தஞ்சம் கொடுப்போம்” என்றார். இம்மொழி கேட்டு யாவரும் மகிழ்ந்தனர்; மனம் தெளிந்தனர்.

விபீடணனையும் அவனுடன் வந்த சம்பு, சம்பாதி, அனலன், பிரகசன் என்ற ஐவரையும் அழைத்தனர். அவர்கள் இராமரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, சரணாகதி அடைந்தனர். விபீடணன் இராமரையும் இளைய பெருமானையும் தோத்திரம் செய்து வணங்கினான். இலங்கையில் அனுமன் செய்த வீரதீரங்களை எடுத்துக் கூறினான். பச்சைப் பச்சேல் என்ற பசுமையான இலங்கா புரியின் சில பகுதி தீயால் வெந்ததையும் விபரித்தான். ஆஞ்சநேயரின் வீரம் பாராட்டப்பட்டது. அவர் மகிழ்ச்சியில் மிதந்தார்.

விபீடணன் இராமருடன் சேர்ந்து விட்ட செய்தியை இராவணன் அறிந்தான்; கொதித்தான்; கோபம் கொண்டான். உடன் பிறந்தவன் துரோகம் செய்து விட்டானே! எனத் துக்கம் மிக்கவனானான்.

‘கூட கூட’ வென மலைகள் பாறைகள் உருள்வதும் ‘பட பட’ வென மரங்கள் முரிவதும் அணைகட்டு வதுமாகச் ‘சட சட’ வென்று வேலைகள் துரிதம் பெற்றன.

வீரர்கள் உற்சாகமுடனும் விடாமுயற்சியுடனும் இராமபிரானுடைய திட்டத்தைச் செயல்படுத்தினர். சேது பந்தன அணைக்கான வேலைகள் வெகு துரிதமாக நடைபெற்றன.

வானர வீரர்களின் வேலையையும் உற்சாகத்தையும் அருகே நின்ற அணில் ஒன்று அவதானித்தது. தானும் சிறு கற்களை உருட்டி வந்து நீருள் தள்ளியது. தனது வாலை நீருள் அமிழ்த்தி நனைத்த பின் மணலில் புரண்டது. வாலில் ஒட்டிக் கொண்ட மண் உலர்ந்த பின், கடலுள் அம் மண்ணை உதிர்த்துக் கொட்டியது. இப்படியாக அணிலும் தன்னால் முடிந்தளவு உதவ முன் வந்தது.

அதனைக் கவனித்த ஸ்ரீ இராமர் அதன் தொண்டினை மெச்சினார். அணிலின் முதுகில் தன் விரல்களால் தடவினார். அந்த வரிகளே அணிலின் முதுகில் மூன்று கோடுகளாக உள்ளன என்பார். நல்லவர்கள், பெரியவர்கள் நன்மையான செயலைத் தொடங்கினால் அதற்கு எல்லோருடைய துணையும் ஆதரவும் கிட்டும் என்பதனை இதிலிருந்து உணர முடியும்.

இப்படி எல்லோருடைய ஆர்வமும் முயற்சியும் ஒன்றிணைந்தன. சேது சமுத்திரத்தின் மத்தியில் பலருடைய முயற்சி, உழைப்பு, ஊக்கம், ஆர்வம் சகலமும் ஒன்று சேர்ந்தன. இறுக்கமும் பலமும் கொண்ட பாலம் சில நாட்களில் கட்டப்பட்டது.

பல மைல்கள் நீளமும் அதற்கேற்ற அகலத்தையும் கொண்ட பாலத்தைப் பொறுப்பேற்றுக் கட்டி முடித்த நளன் ஆஞ்சநேயர் மற்றும் வீரர்களை இராமர் புகழ்ந்தார்! பாராட்டினார்.

இராம இலட்சுமணர்களை ஆஞ்சநேயரும் அங்கதனும் தம் தோள்களில் சுமந்து பாலத்தைக் கடந்து, இலங்கைக் கரையை அடைந்தனர்.

இலங்காபுரியின் எழில் மிக்கத் தோற்றம், செல்வச் செழிப்பைக் காட்டும் கோபுரங்கள், மாட மாளிகைகள் யாவரையும் கவர்ந்தன.

தாம் அங்கு வந்த காரணத்தை யோசித்துத் தமது திட்டத்தைத் தொடங்கினர்.

ஆஞ்சநேயர் பாதுகாவலராக இருக்க இராம, இலக்குமணர் படைகளை முன்னின்று நடத்தினர். சவேல என்ற மலையிலே ஸ்ரீ இராமர் தனது படையுடன் வந்து தங்கி இருக்கும் செய்தி இராவணன் காதுக்கு எட்டியது. அவன் கடும் கோபம் கொண்டான். ஒற்றர்களைப் பகைவர்களுடைய நிலையை வேவு பார்ப்பதற்காக அதாவது அவருடைய படை, பலம், திட்டம், போருக்கான ஆயத்தம் போன்ற விபரங்களை அவர்கள் அறியாமலே தெரிந்து வரும் படிகாவலாட்களை அனுப்பினான். இராமரின் படைபலமாக இருப்பினும் இராவணன் போரிடவே விரும்பினான். தீய யோசனையும் போர் வெறியும் அவன் அறிவை மறைத்தன.

“இராமருடைய படை பலம் பெரியது. அவருடன் போரிட்டு வெற்றியைத் தழுவ முடியாது. நம் படைகளை இழப்பது நிச்சயம்.

அழிவுதான் நமது முடிவாக அமையும். சீதா தேவியைச் சிறை வைத்திருப்பது நியாயமல்ல. அவரை ஸ்ரீ இராமரிடமே சேர்ப்பித்துவிட வேண்டும்” என்று பலரும் இராவணனுக்குப் பல தடவைகள் இடித்து இடித்துக் கூறினர்.

அவன் வேங்கை போல வெறி கொண்டு சீறினான். தன்னை யாராலும் வெல்ல முடியாது என்ற இறுமாப்பிலும் ஆணவத்திலும் கொக்கரித்தான்.

“கொட்டட்டும் முரசங்கள்! போர்! போர்” என அட்டகாசமாகக் கட்டளையிட்டான். வீரர்களைப் போருக்குத் தயார் செய்யும்படி தளபதிகளுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

நகரின் நாலா பக்கங்களுக்கும் கடுமையான காவல் போட்டான்.

பல இலட்சக்கணக்கான வீரர்கள் அணி திரண்டனர். சுவேல பர்வதத்தை நோக்கிப் படை நகர ஆயத்தமானது.

இலங்காபுரியின் கோபுரத்திலே இறுமாப்புடன் இராவணன் நிற்பதைக் கக்கிரீவன் பார்த்தான். கோபம் கொப்பளித்தது. பாய்ந்து வந்து இராவணனின் மணிமகுடத்திலிருந்த மணிகளைத் தட்டி விளையாடித் திரும்பினான்.

இராமர், சுக்கிரீவனுடைய இச் செயலைக் கடிந்து கொண்டார்.

அவர் இன்னும் சிறிது நேரம் யோசித்தார். பெரியவர்கள் தம்

பகைவருக்கு எதிராக ஒரு காரியத்தைச் செய்யுமுன் பல தடவைகள் யோசிப்பார்கள். அவ்விதமே இராமரும் இராவணனுக்கு எதிராகப் போரிட முன் பல தடவைகள் ஆலோசனை செய்தார். அமைதியாகவும் ஆறுதலாகவும் திட்டங்களைப் போட்டார். திரும்பவும் அங்கதனை இராவணனிடம் தூது அனுப்பினார்.

இராவணனுடைய அரச சபைக்கு அங்கதன் தூதனாகச் சென்றான்.

“ஏ! வானரமே! நீ புதியவனாக இருக்கிறாய்? நீ யார்?” என கோடை இடியாகக் கொக்கரித்தான் இலங்கை வேந்தன்.

“நான் குழந்தையாகத் தொட்டிலில் ஆடும் போது, பத்துத் தலைகளுடனும் உன்னைக் கட்டி இழுத்து வந்தார் என் தந்தை. தொட்டிலில் உன்னைக் கட்டி என்னை விளையாட வைத்த வாலியின் மகன்தான் நான். என் பெயர் அங்கதன். இராமரின் தூதுவனாக இங்கு வந்துள்ளேன்!” என்றான் கம்பீரமாக அங்கதன்.

“இலங்கை மன்னா! நீ செய்வது தவறு. பிராட்டியாரை ஸ்ரீ இராமரிடம் விட்டு விடு. நீயும் அவர் பாதங்களைப் பணி. வீணாக இலங்காபுரியின் அழிவுக்கு அடி எடுத்து வைக்காதே! நான் சொல்வதைச் சற்றுக்கேள்! இல்லையேல் நீ அழிவாய்! உன் தம்பி விபீடணனே இம் மண்ணுக்கு மன்னன் ஆவான் உன் முடிவை மாற்று என அன்பாவும் பண்பாகவும் கூறினான்.

அங்கதன் அங்கதனின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட இலங்கை

மன்னன் கொதிநீர் போலச் சொற்களைக் கொப்பழித்தான். “யார் அங்கே? இழுத்துச் செல்லுங்கள். இந்தத் துரோகியை ! இவனா தூதுவன்? இவனைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி எறியுங்கள்” என உத்தரவிட்டான்.

இலங்கை வீரர்கள் அங்கதனைக் கொல்லப் போரிட்டனர். அவர்களை யெல்லாம் அவன் உதைத்துத் தள்ளி மெலெழுந்தான். மாளிகையின் பின்புற வாசல் கோபுரங்களையும் இடித்து நொருக்கினான். வெளியே பாய்ந்து வானத்தில் பறந்து வந்து ஸ்ரீ இராமபிரானின் பாதங்களில் வணங்கி எழுந்தான். அங்கு நடந்தவற்றை அங்கதன் மூலம் ஸ்ரீ இராமபிரான் அறிந்து கொண்டார். அவர் மனம் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டது.

போர் முடிக்கம் செய்யுமாறு ஆணையிட்டார். முரசங்கள் ஒலித்தன! வீரர்களின் திண்தோள்கள் நிமிர்ந்து புடைத்தன!

கண்களில் வீரம் ஜொலித்தது! மூச்சில் வெற்றி ஆணை தெறித்தது! போர்க்கொடி கம்பீரத்துடன் நிமிர்ந்தது.

“ஓம் ராம் ஸ்ரீ இராம்” மந்திரமாக வீரர்கள் ஜெபித்தனர். போர் தொடங்கிவிட்டது.

சங்குகள் முழங்கின; பேரிகைகள் ஒலித்தன; போருக்கான உத்தரவு பிறந்ததும் இரு பக்க வீரர்களும் ஆர்ப்பரித்தனர். தோள்களைத் தட்டி ஒலி எழுப்பினர். வானரத்தலைவர்கள் நான்கு கோட்டை வாசல்களிலும் அணிவகுத்து நின்றனர். அனுமார்

கோட்டையின் மேற்கு வாசலிலும் அங்கதன் கோட்டையின் தெற்கு வாசலிலும், விபீடணன் வடக்கிலும், நான் கிழக்கு வாசலிலும் அணிவகுத்து முற்றுடை இட்டிருந்தனர். அரக்கர்களும் வானர வீரர்களும் நேருக்குநேர் மோதினர். ஈட்டிகள், கோடிகள், கதாயுதங்கள் ஆகியவற்றின் வீச்சுக்களுக்கும், மோதல் களுக்கும் பெரும் பாறைகள், மரங்களைப் பெயர்த்து எதிர்த் தாக்குதல்களை நடத்தி அரக்கர் களைக் கொன்று குவித்தனர் வானர வீரர்கள்.

அங்கதன் கபரிசனைக் கொன்றான். துன்முகனும் அவனோடு அணிவகுத்து வந்த படையினரும் ஆஞ்சநேயரால் அழித்தொழிக்கப் பட்டனர்.

சுக்கரீவன் வச்சிரமூஷ்டி என்பவனைப் பலி கொண்டான். பிரகஸ்தனை நீலன் கொன்றான்.

நேருக்கு நேர் போர். நெருப்புப் பொறி எழுப்புவது போல உக்கிரம் பெற்றது.

இராவணன் மைந்தன் இந்திர ஜித்து வெற்றியை அணைக்கும் வீர எண்ணத்தோடு போர்க்களம் புகுந்தான். மழை மாரிபோல அம்புகளைச் சரமாரியாக எய்தான். அவன் எய்யும் தெய்வீகம் மிக்க அம்புகளை இராமர் பலம் இழக்கச் செய்தான்.

வீரத்துடன் போரிட்ட அவனது தேரும் கக்குநூறாகியது. உடனே அவன் மாயப் போரைத் தொடக்கினான். இராவணனின் இன்னொரு மகனான

அதிகாயன் இலக்குமணனால் இறந்தான். இச்செய்திகள் இராவணனுக்கு ஆத்திரத்தையும் துன்பத்தையும் கொடுத்தன.

மரவுரி தரித்த இராமன் நடந்து வந்து போரிட வீணைக்கொடி உடைய இலங்கை வேந்தன் ஆயிரம் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் ஊர்ந்து போர்க்களம் புகுந்தான். இராமனின் தெய்வீக ஒளி ஒரு கணம் இராவணனது கண்களில் பட்டு மறைந்தது. இராவணனை எதிர்த்து இலக்குவனும் ஆஞ்சநேயரும் போரிட்டனர்.

இந்திரஜித்து நாக அஸ்திரங்களை வீச இராமபிரான் அவற்றுக்குப் பதிலாக கருட அஸ்திரங்களை வீசினார். தொடர்ந்து அவன் வருண அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து நீரைப் பொழியச் செய்ய இராமபிரான் அக்கினியை ஏவி நீரை வற்றச் செய்தார். கும்பகர்ணனின் மக்களான கும்பன், நிகும்பன் இருவரும் ஜம்பவானால் உயிர் துறந்தனர்.

போர்க் களத்தில் எதிரியான இலக்குமணனின் பக்கத்தில் விபீடணன். இக்காட்சியைக் கண்டதும் இராவணனின் மனம் கொதித்தது; குமுறியது. எடுத்தான் சக்தி ஆயுதத்தை. விடுத்தான் அதனை விபீடணனை நோக்கி. இடி, இடிபெனப் பெரும் சத்தத்துடன் பறந்த அந்த அஸ்திரம் இலக்குமணன் மார்பைத் தாக்கியது.

‘தடா’ லென மூர்ச்சித்துத் தரையில் வீழ்ந்தான் இலக்குமணன்.

“ஒழிந்தான் எதிரி” என அட்டகாசச் சிரிப்போடு அரண்மனை திரும்பினான் இராவணன்.

வீபீடணனைப் தப்பவைக்கவே தன் மார்பை முன் வைத்தான் இலக்குமணன் என்பதை இராவணன் அறியவில்லை, வானர வீரர்கள் கண்ணீர் வடித்தனர். ‘எனக்காக உயிரை ஈந்தாரே’ என விபீடணன் கதறினான்.

எங்கும் ஒரே பரபரப்பு! விடயம் அறிந்த ஆஞ்சநேயர் விரைந்தோடி அங்கு வந்தார். சினங்கொண்டு இராவணன் மீது பாய்ந்தார். அவன் தேரிலிருந்து கீழே விழுந்தான்.

சுக்கிரீவன் இலக்குமணனை இராமபிரானிடம் கொண்டோடினான் சிறிது நேரம் செல்ல அவருக்கு மூர்ச்சை தெளிந்தது. யுத்தமிட ஆயத்தமானார். ஆஞ்சநேயர் இராமரைத் தன் தோள்களில் ஏந்தியிருக்க இராவணன் இன்னோர் தேர் மீது ஏறியுத்தம் புரிந்தான். புதுப்புது ஆயுதங்களை அவன் இராமர் மீது பிரயோகித்தான். அவரது பாணம் யாவற்றையும் வென்றது.

இராவணன் கொடியை இழந்தான் மணி முடியை இழந்தான். கவசம் இழந்தான். வெண் கொற்றக் குடையை இழந்தான். தேரை இழந்தான். வெறும் கையோடு தரையை நோக்கி நாணி நின்றான் இராவணன்.

“ஆயுதம் இல்லாதவனைக் கொல்லல் அறம் அல்ல. எனவே நீ இன்று போ. தொடர்ந்தும் என்னுடன்

போரிட விரும்பினால் நாளை வா” என இராமர் கூறினார். முடி இழந்த இராவணன் நடை தளர அரண்மனையை அடைந்தான்.

மனம் அமைதியை இழந்தது.

தம்பி கும்பகர்ணனை

அழைப்பித்தான்

ஆறு மாதம் அயராது நித்திரையில் மூழ்கிக்கிடந்தவனை மந்திரி யூபாக்ஷன் ஒருவாறு எழுப்பிவிட்டான்.

கும்பகர்ணனுக்குத் தூக்கம் கலைந்தது! சினந்தான்! மந்திரி மூலம் விபரங்கள் யாவும் அறிந்து கோபம் அடைந்தான்.

வானரம் வாலாட்டுவதா?

இதற்கு ஒரு முடிவு வேண்டும்! அண்ணாவுக்கும் நான் உண்ட சோற்றுக்காகக் கடமை செய்ய வேண்டும்! என்ற நோக்குடன் போரிடப் புறப்பட்டான்.

போர்க்களம் அதிர்ந்தது!

மாமலையான கும்பகர்ணன் போரிடத் தொடங்கினான். பயங்கரப் போர்! அங்கதன் கும்பகர்ணனுக்கு முகம் கொடுத்தான்; போர் ஆக்ரோஷமாக நடைபெற்றது. ஆஞ்சநேயர் பாறைகளைப் பெயர்த்து வீசினார். அவை சிறு பந்தாகப் பறந்தன.

குலத்தால் ஆஞ்சநேயரைக் காயப்படுத்தினான் கும்பகர்ணன். தீயைக் கக்கிச் குலத்தை ஒடித்தார்

ஆஞ்சநேயர். இலக்குமணன் ஆஞ்சநேயரின் தோள்களில் இருந்தபடி பாணங்களை வீசினார். அவர் வீரம் எதிரிப் படைகளையும், கலங்களையும் பறித்தது.

கும்பகர்ணன் வீசிய பாறையால் கக்கிரீவன் நினைவு மயங்கினான். சமுத்திரம் கொந்தளிப்பது போல போர் முழக்கங்கள்!

சண்டை தொடர்ந்தது.

இரு பக்கமும் அளவற்ற உயிர் இழப்புக்கள்? தேர்கள் முறிந்தன! ஆயுதங்கள் நொருங்கின! உயிர்கள் பலியாகின! கடும் சண்டை நடந்தது; பல்லாயிரக் கணக்கான வீரர் காய முற்றனர்; பலர் மரணத்தைத் தழுவினர்.

ஸ்ரீ இராமனின் பாணம் கும்பகர்ணனின் உயிரைக் குடித்தது.

மாயப் போர் புரியும் இந்திரஜித்து நாகபாணத்தை வீசினான். இதனால் இலக்குமணன் மூர்ச்சையானான்.

தனக்கு வெற்றி என்ற தோரணையோடு இந்திரஜித்து போர்க்களம் விட்டு அகன்றான்.

இருள் சூழ்ந்தது; அன்றைய போரும் முடிவுற்றது. இலக்குமணனின் நிலைமையைப் பார்த்து யாவரும் பெரும் கவலையுள் மூழ்கினர். ஆஞ்சநேயர், ஸ்ரீ இராமர் சோகத்துள் ஆழ்ந்தனர்.

ஜாம்பவான் மாத்திரம் நிலை குலையாது நின்றார். ஆஞ்சநேயரை அழைத்து “ஆஞ்சநேயா! இளைய பெருமானான இலக்குமணனைப் பிழைக்க வைக்க வழியுண்டு. கவலையுறாதே! சஞ்சீவிமலையிலுள்ள

மூலிகைகளே இதற்கு மருந்து. இலக்குமணன் உயிருக்குத் தீங்கு எதுமில்லை. மூர்ச்சயாகிவிட்ட மயக்கம் தான். தெளிவிக்க வேண்டும். இம் மூலிகைகளின் காற்றுப்பட்டாலே மரணித்தவர்கள் கூட உயிர் பெற்று எழுந்து விடுவர்! அத்தனை சக்தி இம்மூலிகைகளுக்கு உண்டு” என்றார். மூலிகைகளைப் பெற மேரு மலை செல்ல வேண்டும். அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு அவசரஅவசரமாகத் திரும்ப வேண்டும். தாமதிக்கக் கூடாது. இதனைச் செய்யக் கூடிய வல்லமையாரிடம் உண்டு? ஜாம்பவான் தொடர்ந்து யோசனை செய்தார். இதனை வெற்றிகரமாக விரைவில் நிகழ்த்தக் கூடிய வீரவான் அனுமானே எனத் தெளிந்தார்.

ஆஞ்சநேயரிடம் கூறினார். “இமயமலைத் தொடரிலே கைலாசப் பர்வதம், ரிஷப பர்வதம் என்பவற்றின் மத்தியிலே ‘ஒளஷதி’ பர்வதம் உண்டு. இதன் உச்சி முகட்டிலே நான்கு வகையான மூலிகைச் செடிகள் உண்டு. மிருத சஞ்சீவினி, சந்தான கர்ணி, வைசல்யகர்ணி, செளர்ணகர்ணி என்பனவே இம்மூலிகைகள்.

அவை உள்ள இடத்தையும் மூலிகைகளின் விபரம், அடையாளங்களையும் ஆஞ்சநேயரிடம் தெரிவித்தார். இவற்றை எடுத்துக் கொண்டு காற்று வேகத்தில் நேரகாலம் தாழ்த்தாது மிக விரைவில் வந்து சேருமாறு கூறினார்.

ஸ்ரீராம்! ஜெயராம்! என்ற தியானத்துடன் ஸ்ரீஇராமரை வலம்

வந்து வணங்கிய ஆஞ்சநேயர் சஞ்சீவி மலைக்குச் சென்று மூலிகைகள் எடுத்து வரப் புறப்பட்டார்.

ஆஞ்சநேயர் சஞ்சீவி மலைக்குச் செல்லும் செய்தியை ஒற்றர்கள் இலங்கை வேந்தனுக்குத் தெரிவித்தனர். இராவணன் இதனைத் தடுக்க ஒரு தந்திரம் செய்தான். காலநேமி என்ற அரக்கனை அழைத்தான். இராவணன் கட்டளைப் படி, காலநேமி ஒரு முனிவர் வடிவம் கொண்டான். ஆஞ்சநேயர் மேரு மலைக்குச் செல்லும் முன், வழியிலே ஒரு தடாகத்தையும் ஆசிரமம் ஒன்றையும் காலநேமி அமைத்தான். முனிவர் போல அங்கே இருந்தபடி அனுமன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

சடாமுடி, நெற்றியிலே திருநீறு, மாம்பிலே உருத்திராக்கம். காவியுடை போர்த்த முனிவர் வேடத்தில் இருந்த காலநேமியை மேரு மலைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த ஆஞ்சநேயர் சந்தித்தார். முனிவர் ஆஞ்சநேயரைப் பார்த்து, “நீ இங்கு வந்த நோக்கம் நான் அறிவேன். இலக்குமணன் சுகமாக எழுந்து விட்டான். நீ என்னுடன் தங்கியிருந்து இளைப்பாறிய பின் திரும்பிப் போகலாம்” என்றுகூறி தாகம் போக்கக் குடத்துடன் நீரைக் கொடுத்தான். முனிவர் ஞானக் கண்களால் அறிந்திருப்பார் என எண்ணிய

ஆஞ்சநேயர். “எனது தாகத்திற்கு இந்நீர் போதாது. அருகே தடாகம் ஏதாவது உண்டா?” என்றார் ஆஞ்சநேயர். தன் திட்டத்தை ஆஞ்சநேயர் அறிந்து விட்டாரோ எனச் சந்தேகித்த முனிவர் வடிவம் பூண்ட காலநேமி, ‘இலக்குமணன் பிழைத்துக் கொண்டாலும், ஏனையோர் உயிர் பெற வேண்டும் தான். ஆனால் இலகுவில் அதனைச் சாதித்து விடமுடியாது. அங்கே உனக்குப் பல தடைகள் இருக்கும். எதற்கும் பக்கத்தில் உள்ள தடாகத்தில் நீராடி, தாகம் தணித்து வா. நான் உனக்குச் சில மந்திரங்களை உபதேசிப்பேன். அதன் மகிமையால் இலகுவில் சஞ்சீவி மலையை அடைய முடியும்” என்றான்.

ஆஞ்சநேயர் அருகில் உள்ள தடாகத்திற்குச் சென்றார். நீருள் இறங்கினார். முதலை ஒன்று கௌவியது. வாயைப் பிளந்து ஆஞ்சநேயரை விழுங்கியது. அவர் தமையோக சக்தியால் உடலைப் பெருப்பித்தார். முதலை வெடித்துப் பிளந்தது. அனுமன் வெளிப்பட்டார். முதலையின் பிளந்த உடலில் இருந்து அழகிய தேவமங்கை தோன்றினாள். அவள் ஆஞ்சநேயரை வணங்கிப் பின்வருமாறு கூறினாள்:

‘என் அழகில் முனிவர் ஒருவர் மயங்கித் தன் விருப்பப்படி இணங்க வற்புறுத்தினார். நான் மறுத்தேன். கோபத்தால் என்னை முதலையாகச் சபித்து விட்டார். நான் சாபம் நீங்க அவரிடம் கெஞ்சினேன். அவர், இராம

விஷயமாக நீங்கள் வரும் போது என்னைத் தீண்டினால் என் சாபம் நீங்கும் என்று ஆசி கூறினார். அப்படியே நான் சுயஉருவம் பெற்று விட்டேன். உங்களை இங்கு அனுப்பியவன் முனிவரல்ல. இராவணின் சதியால் வந்த காலநேமி’ எனக் கூறி வணங்கி விடை பெற்றாள்.

தடாகத்தில் ஆஞ்சநேயர் நன்கு நீராடினார்.

ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்றார். காலநேமியை அடித்துக் கென்றார். மேரு மலையை நாடிப் பறந்தார்.

சஞ்சீவி மலையில் மூலிகைச் செடிகளைத் தேடினார். அத்தனையும் ஒரே மாதிரியாகவே தெரிந்தது. அத்தனை தெய்வீகம் அச் செடிகளுக்கு. எதைத் தேடுவது எதைப் பிடுங்கி எடுப்பது எனத் தெரியாமல் ஆஞ்சநேயர் தடுமாறினார். நேரமோ பறந்து கொண்டிருந்தது. உடனே அவருக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது.

அந்த மலையை அப்படியே பெயர்த்து எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டால்...!

ஐம்பவான் சரியான மூலிகைகளை அதிலிருந்து பறித் தெடுக்க வசதியாய் இருக்குமே! என்று எண்ணிய ஆஞ்சநேயர் சஞ்சீவி மலையையே பெயர்த்துத் தூக்கிக் கொண்டு வான் வழியே புறப்பட்டார்.

மனம் ஒருமித்து ராம நாமத்தை ஒதியடியே அனுமன் பறந்து கொண்டிருந்தார். தேவைப்பட்ட மூலிகைகள் நிறைந்த மலையையே பெயர்த்து எடுத்து வரும் அனுமனின்

வீரத்தை வெறும் சொற்களில் அடக்க முடியுமா?

அவசரம் ஆக்ரோஷம் ஆத்திரம் யாவும் ஒன்றிணைந்தன.

மனோவேகம் வாயு வேகம் என்பார்களே! அத்தனை வேகத்தில் ஒரு கரத்தில் சஞ்சீவிமலை! மறு கரத்தில் கதாயுதம்!

புயலில் பறக்கும் சருகுபோல ஆஞ்சநேயரின் பறப்பு வேகம் அதிகம் அதிகமாக விசை கூடியது.

சூரிய பகவான் மென் கதிர்களை வீசினான். வாயு புத்திரரின் வயிரமான உடம்பை தழுவி ஆசீர்வதித்தான்.

மயக்கம் அடைந்த இலக்கு மணரின் நிலையை ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்தான் வாயு புத்திரன். வேகம் இன்னும் இன்னும் கூடியது

இலங்காபுரியை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் ஆஞ்சநேயரின் பார்வையில் இலங்கா புரியின் தோற்றம் வெகுதூரத்தே மெல்லிதாகத் தெரிந்தது.

கீழே குளிர்மை போர்த்த நீலக் கடல் அதன் அருகில் ஆர்ப்பரித்து அடங்கும் வெண்ணுரை அலைகள் ஆம்! இந்து சமுத்திரத்தின் முத்தாக விளங்கும் அந்தப் பரந்த இலங்காபுரி ஆஞ்சநேயரின் கண்களில் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இதோ ஒரு கணத்தில் இராம இலக்குமணர் முன் தோன்றுவேன் என்ற எண்ணம் மனதில் உறுதிபெற வேகம் இன்னும் அதிகரித்தது. மூலிகைகளின் சக்தி எங்கும் பரவியது. காற்றிலே இதம் தரும் சுகம் ஏற்பட்டது.

ஆஞ்சநேயர் அவசர அவசரமாக இலங்கா புரியுள் பிரவேசித்தார். அவர் பறந்து வந்த அவசரத்தில் அவர் கரங்களிலே ஏந்திக் கொண்டு வந்த சஞ்சீவிமலையின் சிறு துண்டுகள் கீழே வீழ்ந்தன.

இலங்கைத் தீவின் தென் பாகத்தில் அமைந்துள்ள காலி உணவட்டுண என்ற இடத்தில் கடலில் திட்டுத்திட்டாகச் சிறு சிறு குன்றுகள், செடி கொடிகள் நிறைந்து காணப் படுகின்றன. றுமஸ்கல எனப் பெரிய குன்றை அழைக்கின்றார்கள். அக் குன்றுகளில் அரிய பல மூலிகைகள் காணப்படுகின்றன. சஞ்சீவிமலையை ஆஞ்சநேயப் பெருமான் பெயர்த் தெடுத்து வரும் போது வீழ்ந்த சஞ்சீவிமலைத் துண்டுகளே இவை என்ற ஜீதகம் இன்றும் அப்பகுதியில் நிலவுகிறது. அங்குள்ள அற்புத மருத்துவ குணங் கொண்ட பல மூலிகைச் செடிகள் பல நோய்களுக்கு நல்ல மருந்தாக இன்றும் உதவுகின்றன என்பதை அப்பகுதி மக்களிடமிருந்து அறிய முடிகின்றது. சஞ்சீவிமலை மூலிகைகளின் காற்றுப் பட்டாலே இறந்தவர்கள் உயிர் பெற்று எழுந்து விடுவர் என்ற உண்மை வானர வீரர்கள் யாவரும் அறித்ததே! ஆஞ்சநேயர் மூலிகைகளை எடுத்துவரப் புறப்பட்டு விட்டார் என்பதை அறிந்த இவர்கள் நாற்புறமும் சிதறிக் கிடந்த அரக்கர்களின் உடல்களைக் கடலுள் வீசினர்.

எல்லோரது கண்களும் வடதிசையை நோக்கியபடியேயிருந்தன. ஸ்ரீ இராமபிரான், வீட்டணன், சுக்கிரீவன் ஜாம்பவான் என வீரர்கள் பலரும் ஆஞ்சநேயருடைய வரவைப் பார்த்தபடி சோகமே உருவாக நின்றனர்.

இனிமையான வசந்தம் வீசியது. அதிலே தெய்வீக மூலிகையின் வாசம் 'கமகம்' வென்று பரிமளித்தது. பெரும் மின்னல் அடிப்பது போன்ற ஒளி பளிச்சிட்டுப் பிரகாசித்தது!

சஞ்சீவி மலையை ஏந்தியவாறு ஆஞ்சநேயர் வந்து கொண்டு இருந்தார். மலையை இறக்கிக் கீழே தரையில் வைத்தார். அன்பும் பக்தியும் மிகுந்து பொங்க ஸ்ரீ இராமபிரானின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

மூலிகைச் செடிகள்
செறிந்துள்ள மலையையே பெயர்ந்து வந்துள்ள ஆஞ்சநேயரின் வீரத்தை வியந்தனர். புகழ்ந்தனர். ஜாம்பவான் குறிப்பிட்டுக் கூறிய நால்வகை மூலிகைகளைத் தேடிப்பிடிப்பது சாத்தியம் இல்லை என்பதால் சஞ்சீவி மலையையே அடியோடு பெயர்த்து வந்த காரணத்தை வாயு புத்திரன் விளக்கிக் கூறினார். சஞ்சீவிமலையில் குறிப்பிட்ட மூலிகைகளைத் தேடி எடுப்பதற்கு ஜாம்பவான் முயற்சித்தான். அதற்கு

முன்பே அரு மருந்தான அச்செடிகளின் காற்றுப்படவும் மயக்கத்திலிருந்து இலக்குமணன் தெளிவுற்று எழுந்தான்.

போரில் உயிரிழந்த வானர வீரர்களும் உயிர்பெற்று எழுந்தனர். மயக்கத்திலிருந்தோர் உணர்வு பெற்று விழித்தனர். சோர்வும் தளர்வும் கொண்டிருந்ததோர், கறுகறுப்பும் புத்தூக்கமும் அடைந்தனர். இலக்குமணனும் ஆஞ்சநேயரை இறுகத் தழுவி ஆனந்தம் கொண்டார். இளைய பெருமானின் மகிழ்ச்சியில் இராமர் கலந்து கொண்டு ஆஞ்சநேயருக்கு ஆசீர்வாதம் செய்தார். காரியம் முடிந்ததும் சஞ்சீவிமலையைக் கரத்தில் ஏந்திய ஆஞ்சநேயர் மேருமலையை நோக்கி வானத்தில் எழுந்து பறந்தார்.

சஞ்சீவிமலையை முன்பு இருந்த இடத்திலேயே கொண்டு போய் வைத்தார். அது தரையோடு இணைந்து கொண்டது. இன்னும் பல செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தோடு இலங்காபுரி திரும்பினார்.

இலங்காபுரியில் அரக்கர்கள் ஆடனர், பாடனர்; கூடிக் குடித்துக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர்.

பகைவரை ஒழித்துவிட்டோம் என்ற மகிழ்ச்சியில் கரைபுரண்டு களித்தனர். எதிரி தரப்பில் பேரிகைகள் முழங்கின! வீரர் ஆர்ப்பரிக்கும் கோஷம் வானைப் பிளந்தது! மறுபக்கம் தீச் சுவாலை பற்றியெழுந்தது. இராவணனின் கண்கள் கோபத்தால் அக்கினியாகச் சீறியது! வெற்றிக்களிப்பில் மிதந்

திருந்தோர் ஒற்றர்கள் மூலம் எதிரிகளின் நிலையை உணர்ந்தனர்.

நெஞ்சு படபடத்தது; உள்ளம் பதைபதைத்தது. தந்தையின் ஆவேச நிலையை அவதானித்த இந்திரஜித்து, தான் நிகும்பலைக்குப் போய், பெரும் வேள்வி செய்து மேலும் அருள் பெற்று இராம, லக்குமணரை அழித்து வெற்றி யோடு திரும்புவேன் என சத்தியம் செய்து புறப்பட்டான்.

அரக்கர்கள் உண்மை போன்ற தோற்றம் கொடுக்கும் 'பொய்யான செயல்களில்' ஈடுபடுவதில் வல்லவர்கள். இத்தகைய மாயமான செயலில் வல்லமை மிக்கவன் இந்திரஜித். இவனும் பகைவரை ஏமாற்றத் துணிந்தான். சீதை போல உருவமொன்றைச் செய்தான். தனது தேரில் அதனை ஏற்றிப் போர்க்களம் கொணர்ந்தான். அவளை அழிப்பதற்காக உடைவாளை உருவினான்.

ஆஞ்சநேயர் அவனைத் தடுத்தார். பல புத்திமதிகள் கூறினார். அவன் கேட்கவில்லை. தன் உடைவாளை உருவினான்.

மின்னல் வேகத்தில் ஜானகியைக் கொன்றான்; மாயமாய் மறைந்தான். ஆஞ்சநேயர் திகைத்தார், இக்கொடிய அரக்கனின் கொடுமையை எப்படித் தாங்குவோம் என வேதனையால் துடிதுடித்தபடி இராமனின் முன்னிலையில் பணிந்து நெஞ்சை உருக்கும் இச் செயலைக் கூறினார்.

இராமனும் இலட்சுமணனும் பதைபதைத்தனர். அங்கே விபீடணன் வந்தான். ஆஞ்சநேயரின் செய்தியைக் கேட்டு துடி துடித்துப் போய்நின்ற அண்ணலுக்கும் லட்சுமணனுக்கும் இவையெல்லாம் வெறும் மாயா ஜாலம் என்பதையும் வண்டு உருவம் எடுத்துப் போய் அசோகவனத்தில் தான் சீதையைப் பார்த்து வந்த செய்தியையும் தெரிவித்தார். 'ஆனைக்கும் அடி சறுக்கும்' என்பது போல இந்த மாயை ஜாலத்தைப் பார்த்து நாமும் ஏமாந்தோமே என எண்ணினார் ஆஞ்சநேயர்.

நிகும்பலை தேவாலயத்தில் இறைவனைப் பிரீதி செய்யும் வகையில் அங்கு இந்திரஜித் யாகம் நடத்தினான். அது நிறைவேறினால் அவனுக்கு ஏற்படப்போகும் பராக்கிரமத்தை விபீடணன் இராம பிரானிடம் விளக்கிக் கூறி, அவன் செய்யும் யாகத்தைத் தடுக்கும்படி யோசனை சொன்னான். இதன்படி ஆஞ்சநேயர், லட்சுமணன் இன்னும் பல வீரர்கள் நிகும்பலைக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாயினர்.

வேள்வி சிறப்புற நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. எல்லாச் சிறப்புக்களையும் அருளையும் வீரத்தையும் அளிக்கும் தில்விமமான

இரதம் வேள்வியின் பயனாக அக்கினிக் குண்டத்திலிருந்து கிளப்பியது.

அதனை இந்திரஜித் பெற்றுக் கொண்டால் அவனை அழிப்பது மிக மிகக் கடினம். இதனை உணர்ந்த ஆஞ்சநேயர் ஓமகுண்டத்துள் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்தார். இரதத்தை அழித்தார். இந்திரஜித் ஆத்திரம் மிகுந்து பதறினான். குமுறியபடி கோரமாக யுத்தம் புரிந்தான். ஏனைய வானர வீரரும் சூழ்ந்து கொண்டு போராடினர். சோனாவாழியாக இந்திரஜித் அஸ்திரங்களைப் பொழிந்தான். போர்க் கனல் பறந்தது!

இலக்குமணன் எய்த பாணத்தால் இந்திரஜித் மாண்டான். ஸ்ரீ இராமர் பெருமிதம் கொண்டார். வானர வீரர்களும் ஏனையோரும் வீரக்களிப்பில் வெற்றி முழங்கினர்.

இந்திரஜித் இறந்த செய்தி இராவணனை மிகவும் வருத்தியது. புத்திர பாசம் அவனை வெகுவாக வாட்டியது. சீதையைக் கொன்றால் தன் துயரெல்லாம் மாய்ந்து விடும் என வஞ்சினம் கொண்டான். அன்னையைக் கொல்லத் துணிந்தான். கோபம் பாவம் செய்யுமென மந்திரிமார் தடுத்தனர்.

மகன் பிரிந்த துயரம், எதிரிகளின் வீரம், தனக்கேற்பட்டுள்ள இழப்புக்கள் இவையெல்லாம் சேர்ந்து அவன் நரம்புகளை முறுக்கிவிட்டன. வீரவான், வீரகவசம், தெய்வீகப் படைக்கலங்கள் யாவும் கொண்டு பல ஆயிரம் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில்

போர்க்களம் புகுந்தான். போர் முழங்கியது. பாணங்கள் பறந்தன. மலைகள் மோதின. இரத்தம் ஆறாகப் பெருகியது. வீர ஆவேச மூச்சுக்கள் புயலாக வீசின! ஆஞ்சநேயர் தோள்களில் அமர்ந்தபடி ஸ்ரீ இராமர் போரிட்டார். அவர் தம் வில்லான கோதண்டத்தில் ஏற்றிய நாண் திக்கெட்டும் முழங்கியது. வானைப் பிளந்தது. வாயு வேகத்தில் பறந்து வந்த பாணம் இராவணனுடைய படைக்கலங்கள் யாவற்றையும் சுக்கு நூறாக நொருக்கியது. இராவணனின் இருபது கரங்களும் ஆயுதங்களற்ற வெறுங்கரங்களாகின. இராவணன் நிராயுதபாணியானான்.

தர்ப்பம் நிமிர்ந்தது ஆயுதங்களற்று வெறும் கையோடு நிற்பவனோடு போர் செய்தல் தர்மம் ஆகாது என்பது அக்காலப் போர் நெறி. தோல்வியைத் தழுவி நிற்கும் இராவணனை நோக்கிய அண்ணல், “இராவணா! இன்னும் கூறுகிறேன். இப்போது நீ திரும்பிப் போ, நாளை வா போரிடலாம்” எனக் கூறி அனுப்பினார். அவமானம் இராவணனை ஆட்கொண்டது. வேதனை ஒரு புறம். துக்கம் ஒரு புறம். உடல் கூனிக் குறுகியது. வெறுப்பைச் சுமந்து கொண்டு அரண்மனையை அடைந்தான்.

வீர மங்கல தீபங்களுடன் வழமையில் வரவேற்கும் மனைவி மண்டோதரி சோகம் ததும்ப நின்றாள். வேதனையால் குமுறும் வீரத்தின் வேந்தனான இராவணனை நோக்கி,

“வேதங்கள் கற்றுத் தர்மங்களை அறிந்த தாங்கள் அதர்மத்தைக் கடைப் பிடிக்கலாமா? தேவியை ஸ்ரீ இராமனிடம் சேர்ப்பித்து நீதியை நிலைநாட்டுங்கள் மன்னவா!” எனப் பணிந்து வினயமாக வேண்டினாள். அவள் புத்திமதிகள் எருமை மாட்டில் பொழிந்த மழையாகின. இராவணன் விரக்தியால் துவண்டான். எதிரியால் அழிவதை விட, தானே தன் உயிரைப் போக்கத் துணிந்தான். கடற்கரையை நாடினான். அங்கே உயிரை மாய்க்கச் சித்தமானான்.

அவ்வேளை வானிலே ஒரு ஓசை ஒலித்தது. “நாராயணா! நாராயணா!” என்ற நாம ஜபத்துடன் நாரத முனிவர் அங்கு வந்தார். இராவணன் நிலை கண்டு இரக்கம் கொண்டார். பாதாள உலகின் மன்னன் மயில்ராவணன். அவன் வெகு பராக்கிரமம் மிக்கவன். அவனுடைய உதவியைப் பெற்றால் நீ உய்யலாம்’ என இராவணனுக்கு அவர் புத்தி கூறிச் சென்றார்.

மயில்ராவணனும் அவன் தம்பி ஐராவணனும் மாய வித்தைகளிலும் வல்லவர்கள். இவர்களோடு இராவணனும் சேர்ந்து எதிரிகளை வெல்லச் சதித்திட்டம் தீட்டினர். இவர்களது தீய எண்ணத்தை விபீடணன் அறிந்தான் ஆஞ்சநேயரிடம் யாவற்றையும் அறிவித்தான். இராம, லக்குமணருக்கு எவ்வித கேடும் நேராவண்ணம் ஆஞ்சநேயர் பாதுகாப்பாகத் தொழிற்பட்டார். அவர்கள் ஆழ்ந்த

உறக்கத்தில் இருந்தனர். அவர்களைச் சுற்றித் தனது வாலினால் சுற்றி வளைத்துக் கோட்டை மதில் போலாக்கினார். அதன் மேல் தான் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டார். இக்கோட்டை யினுள்ளே யாரும் புகமுடியாது. மாயாவியான மயில் இராவணன் யாவரையும் மயக்கினான். தகுந்த நேரம் பார்த்து மாயாவி இராம, இலக்குமணரைத் தூக்கிக் கொண்டு பாதாள உலகம் சென்றுவிட்டான். மயக்கம் கலைந்ததும் யாவரும் எழுந்து விழித்தனர். இராம, லக்குமணரைச் காணவில்லை. எங்கும் தேடினர். ஆஞ்சநேயர் யாவற்றையும் உணர்ந்து கொண்டார்.

நீண்டு உயர்ந்து நிழல் பரப்பும் ஒரு பெரிய மரம். அதன் கிளையில் ஆணும் பெண்ணுமாக இரு புறாக்கள் தம் இரையைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டன. ஆண் புறா பெண் புறாவை நோக்கி “அன்பே உனக்கு நாளை நான் விருந்து தரப் போகிறேன். நீ இதுவரை ருசி பார்க்காத நரமாமிசம் நாளை உனக்குக் கிடைக்கும்” என்றது.

மயில்ராவணனும் ஐராவணனும் லட்சுமணரை கவர்ந்து சென்று பாதாள லோகத்தில் வைத்திருக்கிறார்கள். நாளை அவ்விருவரையும் காளிக்குப்

பலி கொடுக்கப் போகிறார்கள். அந்த மானிட இறைச்சியில் ஒரு பங்கை நான் உனக்கு நாளைக் கொண்டு வருகிறேன் என்று ஆண் புறா மேலும் கூறியது. இச் சம்பாஷணை ஆஞ்சநேயருடைய காதில் கேட்டது. ஓகோ யாவும் மாயையின் விளையாட்டு எனத் தெரிந்து கொண்ட அவர் வாயு வேகத்தில் பாதாள உலகை நோக்கிப் பயணமானார். அனல் கக்கும் கோபம் பொங்கத் தன் உடம்பை அச் சிறுவாசலினுள் இலகுவில் புகுந்து செல்லக் கூடிய அளவில் சுருக்கிக் கொண்டார். வாசலூடாக நுழைந்தார். பாதாள உலகத்தை அடைந்தார். பின்பழைமை நிலைக்குத் தனது உடம்பைப் பெரிதாக்கிக் கொண்டார். ஒரு சிறு பாலன் வாயில் காவலனாக நின்று கொண்டு இவர் செல்வதைத் தடுத்தான்.

‘நான் யார் தெரியுமா? என்னைத் தடுத்து நிறுத்தும் பாலகனே! வழியை விடு வீணாக என்னைச் சீண்டாதே’ என்றார் ஆஞ்சநேயர். ‘நான் சிறுவன் தான். ஆனால் நான் யார் தெரியுமா? பலமும் பராக்கிரமமும் மிக்க வீர மாருதியின் புதல்வன். என்னைச் சாதாரணமான குழந்தை என எண்ணினால் நீ ஒழிந்தாய். என் பெயர் மகரத்துவஜன்’ எனக் கூறி மார்பை நிமிர்த்தி நின்றான் அந்தக் காவலனான சிறுவன்.

‘ச்சே மாருதி மைந்தனா? வீண் வார்த்தையாடாதே? பிரமச்சரிய விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் அவரைப் பற்றித் தவறாகப் பேசாதே!’ எனக்

கோபம் படபடக்க அச்சிறுவனைத் தாக்கத் துணிந்தார் ஆஞ்சநேயர். திடீரென அவர் கண்முன்னே ஒரு பெண் தோன்றி ஆஞ்சநேயரின் பாதங்களைப் பணிந்தாள். தலைவரே! என் பெயர் சுவர்ச்சலாதேவி. இக்குழந்தை தங்கள் குமாரனே! முன்பு ஒரு தடவை தாங்கள் சமுத்திரத்தால் சிந்திய வியர்வைத் துளிகளை நான் பருகினேன். அதன் பயனால் என் கருவிலே தோன்றி உருவானவனே இப்பாலகன்.

இவனுடைய பராக்கிரமத்தையும் வீரத்தையும் அவதானித்து அச்சம் கொண்ட மயில்ராவணன் எம்மை அடிமைப்படுத்தவும் வீரதீரத்தை மழுங்கடிக்கவும் இப்படி அடிமையாக்கி வைத்துள்ளான். எமக்குத் தங்களால் விடுதலை வேண்டும் எனப் பணிந்து பேசினாள்.

தனது அறிவுத் திருஷ்டியினால் உண்மையை அறிந்த ஆஞ்சநேயர் மகரத்துவஜனை ஆரத்தழுவி மகிழ்ந்தார். மயில்ராவணனையும் அவன் தம்பியையும் மகரத்துவஜன் வென்று முடிசூட ஆசீர்வதித்த ஆஞ்சநேயர் தான் அங்கு வந்த நோக்கத்தை அவளுக்கு விளக்கமாகச் சொன்னார். இலங்கை வேந்தனைப் போலவே இந்த மயில் இராவணனும் அவன் தம்பியும் நீதி நெறி தவறியவர்கள். சந்திரசேனை என்ற இராம பக்தையான ஒருத்தியின் அழகில் மயங்கி அவளைக் கவர்ந்து வந்து மணம் செய்யுமாறு துன்புறுத்து

கிறார்கள் என்று அவள் கூறக் கேட்ட ஆஞ்சநேயர் மெதுவாகக் காளி கோவினுள் புகுந்தார். கர்ப்பக் கிரகத்திலுள்ள பத்திரகாளி சிலைக்குப் பின்னால் மறைந்து இருந்தார்.

மறுநாள் விடிந்தது. மயில் இராவணனும் ஐராவணனும் இராம, லக்குமணரைப் பலியிடக் காளி கோவிலுக்கு இழுத்து வந்தார்கள். அவர்கள் உள்ளே புகுந்ததும், கர்ப்ப கிரகத்தின் பின் மறைந்திருந்த ஆஞ்சநேயர் அரக்க சகோதரர்கள் மீது அபார சக்தியுடன் பாய்ந்து அவர்களை அடித்து நொருக்கி அழித்தார். இமைப் பொழுதில் இராம லக்குமணரைத் தோளில் சுமந்தபடி கோவிலை விட்டு வெளியேறினார். 'பல அரக்கர்கள் படைபடையாக, அலை அலையாக வந்து தாக்கினர்; போரிட்டனர். அடித்து உதைத்தனர். இராம, லக்குமணரும் துணிச்சலுடன் போரிட்டனர். பல தலைகள் துண்டிக்கப்பட்டன. அடுத்த கணமே மாயையின் வித்தையால் அவை பொருந்திக் கொண்டன. இது இராம லக்குமணரை மட்டுமல்ல ஆஞ்சநேயரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

வெட்ட வெட்டத் தழைக்கும் இந்த மயில் இராவணனும் அவர்களின் சகாக்களுடையதும் உயிர் நிலை எங்கேயுள்ளது என்பதை அறிய ஆவலுற்றார் ஆஞ்சநேயர். சுவர்ச் சலாதேவி குறிப்பிட்ட சந்திரசேனையான இராமபக்தை மயில் இராவணனால்

சிறைப்பட்டிருக்கும் மாளிகைக்குச் சென்றார். அம் மாளிகையின் வாயிலை அடைத்துக் கொண்டு மலைப் பாம்பு ஒன்று சுற்றிக் கிடந்தது. அது பெரும் குகை போன்ற தன் வாயைப் பிழந்து அனலைக் கக்கியபடி கிடந்து. ஆஞ்சநேயர் தன் உடலைச் சுருக்கினார். அப்பாம்பின் வாயிலுள் புகுந்தார். தன் உடலைப் பெரி தாக்கினார். பாம்பின் வயிறு பலூன் போல ஊதி ஊதிப் பெருத்தது. உச்ச நிலையில் வெடித்துப் பிளந்தது. பாம்பு துடித்து இறந்தது. ஆஞ்சநேயர் மாளிகையினுள் நுழைந்தார். இனிமையான தெய்வீக அலை காற்றில் மிதந்து பரந்தது.

* * *

ராமநாம தியானத்தில் சந்திரசேனை மூழ்கியிருந்தாள். ஆஞ்சநேயரும் மனம் உருகி ஐயித்தார். ராம நாமம் கேட்டதும் தியானத்தில் மூழ்கியிருந்த சந்திரசேனை திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள். மங்கள சொரூபனான ஆஞ்சநேயரின் தோற்றம் அவளை மகிழ்ச்சி செய்தது. அவர் பாதங்களைப் பணிந்து நலம் விசாரித்து மகிழ்ந்தாள்.

மயில் இராவணன் தன்னை மணக்கும்படி சிறைப்படுத்தி வைத்திருப்பதையும் தனது மனம் ஸ்ரீ இராம பிரானிடமே சரணடைந்துள்ளது என்பதையும், மயில் இராவணனது உயிர் இருப்பிட இரகசியத்தையும் கூறினாள்.

மயில் இராவணன், அவனது தம்பி ஆகியோரின் மாயத் தோற்றங்களை அழிக்கும் வழி வகைகளைச் சந்திரசேனை சொன்னதோடு ஒரு உறுதி மொழியையும் தரும்படி வேண்டினான்.

அரக்கர்களையெல்லாம் ஒழித்து வெற்றி கொண்டு இராமர் சீதையை மீட்பது திண்ணம். அப்படி அவர் வெற்றிக்களிப்பில், நிற்கும் வேளையில் அவரைத் தரிசித்து மகிழும் பாக்கியத்தை தனக்குத் தரவேண்டும் என்பதே அவளது வேண்டுகோள் இருந்தது.

“தாயே! தங்கள் விருப்பம் நிச்சயம் நிறைவேறும். எனது வாழ்த்துக்கள்!” எனக் கூறிய ஆஞ்சநேயர் மறுபடியும் மயில் இராவணன் ஆகியோரது உயிர்நிலையை அடையும் வழியைப் பற்றிச் சிந்தித்தார்.

பல்லாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ளது அந்தக் கடல். அங்கே தீப்பிழம்பாகப் பளபளத்துக் கொண்டிருக்கும் தீவுத் திடல் அங்கே வாயைப் பிளந்தபடி ஒரு பெரிய குகை. அந்தக் குகையின் மத்தியிலே ஒரு அழகான பெட்டி. அந்தப் பெட்டிக்குள் ரீங்காரமிட்டுச் சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கின்றன ஐந்து கரு வண்டுகள். அவற்றை நெரித்துக் கொன்றால் இந்த மயில் ராவணனாதியோர் மடிந்துவிடுவர். இதுதான் ஆஞ்சநேயர் செய்ய வேண்டிய முக்கிய பணியாக இருந்தது. உடனே தன் இலக்கை எட்ட வானில் எழுந்து பறந்தார். ஐம்புலன்களையும்

கடந்த ஆஞ்சநேயர் நிலம், நீர், தீ என ஐம்பூதங்களையும் வழிபட்டு ஒரே தாவில் கடந்து குகையை அடைந்தார்.

ஒரே நிமிடத்தில் அந்தப் பெட்டியை அவர் கையில் ஏந்தினார். திறந்து பார்த்தால், சந்திரசேனை சொன்ன மாதிரியே வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தன.

இவற்றை ஒரே சமயத்தில் கொல்வதே அவர் செய்ய வேண்டியது. ஒவ்வொன்றாகக் கொல்வதென்பது சற்றுக்கடின மென்பதால் ஒரே க்ஷணத்தில் ஐந்து வண்டுகளையும் கொல்வதற்காக ஆஞ்சநேயர். பஞ்சமுக ஆஞ்சநேயராகத் திருத்தோற்றம் பெற்றுக்கொண்டார்.

ஒரே காலத்தில் ஐந்து வண்டுகளையும் ஐந்து வாய்களில் போட்டுக் கடித்துக் கொன்றுவிட்டார். அத்தோடு ஒழிந்தான் மயில் இராவணனும் அவன் தம்பியும். இனி இவர்கள் மாயைகள் எதுவும் தலையெடுக்க முடியாது. ஆஞ்சநேயரின் அருஞ் செயலைப் புகழ்வதற்கு சிவபெருமான் அவர் முன் தோற்ற மளித்தார். இறைவனைத் துதித்து வணங்கிய ஆஞ்சநேயர் விண் வெளியில் பறந்து வந்து இராம லக்குமணருடைய இருப்பிடம் சேர்ந்தார்.

மயில் இராவணன் உட்பட அரக்கர் பலரும் மாண்டனர். மகரத்து வஜன் மகிழ்ந்தான். சந்திரசேனை ஆனந்தங் கொண்டான். இராமன் மீது சந்திரசேனை கொண்டிருந்த தீராத

பக்தியை ஆஞ்சநேயர் அவரிடம் எடுத்துக்கூறி, அவனைச் சிறையில் இருந்து விடுவித்து இராமனிடம் அழைத்து வந்தார்.

அவள் இராமபிரான் மீது அளவில்லாப் பக்தி கொண்டிருந்ததால். அவருக்கு மாலை சூட்டி மணந்து கொள்ள ஆசைகொண்டாள். அவளது எண்ணத்தை உணர்ந்து கொண்ட இராமர் ஆஞ்சநேயரிடம் தனது பார்வை மூலம் தனது கருத்தைத் தெரிவித்தார். அதனை விளங்கிக் கொண்ட ஆஞ்சநேயர் தனது சக்தியால் சந்திரசேனை தன் கையில் வைத்திருந்த மாலையை நழுவச் செய்து இராமனின் பாதங்களில் விழச் செய்தார். இந்த அவதாரத்தில்தான் ஏகபத்தினி விரதன் என்பதை அவருக்கு விளக்கி அனுக்கிரகம் செய்தார். மகரத் துவஜனை ஸ்ரீ இராமர் பாதாள உலகத்தின் இளவரசானாக்கி அருள் புரிந்தார்.

இராம, லக்குமணரைத் தன் தோள்களில் சுமந்தபடி இலங்கா புரியை நோக்கிப் புறப்பட்டார் ஆஞ்சநேயர். பாதாள உலகில் மயில் இராவணன் ஆகியோர் மாண்ட செய்தியை இராவணன் தூதுவர் மூலம் அறிந்தான். சினத்தில் மூளை கலங்கியது. சீற்றம் கொண்டு எழுந்தான். புஜங்கள் முறுக்கேறின. போர் வெறி புயலானது. படைக் கலங்கள் முழங்கின. வீரப் படைகள் சூழப்போர்க்களம் புறப்பட்டான் இராவணன். பயங்கரப் போர்

மூண்டது. இராம, லக்குமணரும் பாணங்களைத் தொடுத்தனர். அரக்கரும் விட்டுக் கொடுக்காமல் வீரத்தின் உச்சியில் நின்று ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தினர். சுக்கிரீவனும் விருபாட்சனும் தனியே போரிட்டனர். விருபாட்சன் உயிர் துறக்க மகோதரன் எதிர்த்தான். போர் உக்கிரமாக நிகழ்ந்தது.

மகா பார்குவன் வானரப் படைகளைக் கொன்று குவித்தான். மலைமேல் மலை சாய்வது போல அரக்கர் பலர் போரில் மாண்டு சாய்ந்தனர். இராவணன் தன் மாலையால் எதிரிகளின் பாணங்களை முறியடித்தான்.

அரக்கர் மாண்டனர். வானரப் படைகள் உயிரிழந்தன. யானைகள் இறந்தன. குதிரைகள் மடிந்தன. தேர்கள் நொருங்கின.

இராவணனும் லக்குமணனும் தனித்து நின்று போரிட்டனர். அஸ்திரங்கள் இரு திசைகளிலுமிருந்து சரமாரியாகப் பறந்தன. வீணைக்கொடி அறுந்தது. தேர்ப்பாகனும் காயப்பட்டான். இராவணனது வில்லின் நாணும் இற்று அறுந்தது. விபீடணன் இக்காட்சியைக் கண்கொட்டாமல் அவதானித்தபடியே இருந்தான். இதனைக் கண்ணுற்ற அவன் அண்ணனின் இரத்தம் சூடேறியது. ஆத்திரம் கொப்பிழித்தது. கண்கள் தீப்பிழம்பாகின. “உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி போன்றவனே! தொலைந்து போ” எனக் கூறியபடியே ஆயுதம் ஒன்றை வீசினான்.

இலக்குமணன் விபீடணனை நோக்கி வந்து ஆயுதத்தைத் தடுத்து நிறுத்தினான். இப்படியே திரும்பவும் திரும்பவும் தாக்க முற்படவும் இலக்குமணன் எதிர்த்துப் போரிட்டான்.

இப்படியே திரும்பவும் திரும்பவும் விபீடணனை இலக்கு வைத்துத் தாக்க முற்படவும் இலக்குமணன் எதிர்த்துப் போரிட்டான். இராவணன் இரத்தம் அனலாகக் கொதித்தது.

‘சரி உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்!’ எனக் கறுவியபடி இலக்கு மணனுடைய மார்பை இலக்கு வைத்துச் சக்திமிக்க ஆயுதம் ஒன்றை வீசினான். அவன் எண்ணப்படியே இலக்குமணன் மார்பை அந்த ஆயுதம் தாக்கியது. மூர்ச்சையற்றுச் சடாரென நிலத்தில் சாய்ந்தான் இலக்குமணன்.

விபீஷணன் அவரைத் தூக்கி மறுபுறம் கொண்டு சென்றான். திரும்பவும் ஆஞ்சநேயர் விண் வழியாகச் சபரிமலைக்குச் சென்று சஞ்சீவி மலையைத் தூக்கி வந்து இலக்குமணனின் மூர்ச்சையைத் தெளிவித்தார். புதிய தெம்போடும் உற்சாகத்தோடும் இலக்குமணன் மீண்டும் போரிட ஆயத்தமானான்.

தம்பி மூர்ச்சையானதைக் கண்ட இராமர் மின்னலாகப் பாய்ந்து வந்து இராவணனுடன் போரிட்டார். முன்னர் சஞ்சீவி மலையைப் பெயர்த் தெடுத்து வந்து திரும்பக் கொண்டு போய் அதே இடத்தில் வைத்து விட்டு வந்ததனால் ஆஞ்சநேயர் முன்னரைவிட அதிக

பெலமும் உற்சாகமும் கொண்டார். முன்னரைவிட மேலும் சுறுசுறுப்பாக மரங்களையும் பாறைகளையும் பெயர்த் தெறிந்து அரக்கர்களைக் கொன்று குவித்தார்.

போர்க்களம் ஒரே ரணகளமாக, மடிந்தோரும் காயமுற்றோரும் அங்கயீன முற்றோருமாகச் காட்சியளித்தது.

யானையின் பிளிறல், குதிரைகளின் கணைத்தல் போர் கலன்களின் உராய்வுகளும் அடிபடும் ஓசைகளும் காதுகளைப் பிளந்தன. சூரிய ஒளிப் பிரகாசம் போல ஒரு ஒளி எல்லோர் கண்களையும் பறித்தது. தொடர்ந்து பல மணிகளின் ஓசை அங்கு ஒலித்தது.

கோடிக் கணக்கான வைபிரியங்கள், முத்துக்கள், மணிகள் ஜொலிக்க பலள வண்ணத் தேரொன்று போர்க்களம் புகுந்தது.

அத்தேரை ஒட்டி வந்தவன் மாதவி என்ற தேவேந்திரனின் பணிப் பெண்.

அவள் இராமரைப் பணிந்து வணங்கினாள். தான் வந்த செய்தியை இராமரிடம் தெரிவித்தாள். இராவணன் தேர் ஏறிப் போர்க் களம் வந்து இராமரை எதிர்த்துப் போரிடுகிறார். இராமரோ வெறுந்தரையில் நின்று போரிடுகிறார்.

இக்காட்சியைப் பார்த்த இந்திரனுக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. எனவே தான் இராமர் நின்று போரிடுவதற்காக இத்தேரை அனுப்பி வைத்ததாக மாதவி கூறினாள். இராமர் தேரை ஏற்றுக் கொண்டு

அதன் மீது ஏறி நின்று போரிடத் தொடங்கினார். தேர்மீதமர்ந்த ராமர் சரமாரியாக அம்புகளைத் தொடுத்தார்.

இராவணன் அதனை எதிர்த்துத் தன் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தான். இராமரின் தேரின் கொடி அறுந்தது.

ஆஞ்சநேயர் இதனை அவதானித்தார். உடனே பனை மரமொன்றைப் பெயர்த்தெடுத்து வந்தார். அதனை இராமரின் தேரோடு இணைத்தார். தேரின்மீது ஏறித்தானே கொடியாக நின்றார். ஆஞ்சநேயருடைய மதிநுட்பமான செயல் இராமனுக்குப் பெரும் திருப்தியை அளித்தது. இராவணன் சினத்தின் உச்சியில் நின்று போரிட்டான்.

நாகாஸ்திரத்தை ஏவினான். இராமர் பதிலாகக் கருட அஸ்திரத்தை அனுப்பி எதிரியின் வீரியத்தை அடக்கினார். 'சட சட' வெனப் பல அம்புகளைச் சரமாரியாக வீசினார். இராவணன் மயங்கினான்; தேரில் சாய்ந்தான்.

வானர வீரர் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர். மயக்கம் தெளிந்த இராவணன் எழுந்து திரும்பவும் போரிட்டான். மீண்டும் மீண்டும் உக்கிரப் போர் நடந்தது. இராமர் இராவணனின் தலைகளைத் துண்டித்தார்.

அவை வீழ்ந்தன; திரும்பவும் முன் இருந்தது போல உடலோடு வந்து சேர்ந்து ஒட்டிக் கொண்டன. இப்படி இராமர் ஒரு தடவையல்ல பல தடவைகள் - நூற்றியொரு தடவைகள்

அவனின் தலையைத் துண்டித்தும் அவை திரும்பவும் சேர்ந்து கொண்டன.

ஒருவரையொருவர் விட்டுக் கொடுக்காமல், தொடர்ந்து போர் எழு நாட்கள் நடைபெற்றது. முடிவைக் காண முடியவில்லையேயென மனம் தயங்கிய போது இராமருக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது.

"ஆதித்யஹிருதயம்" என்பது ஒரு சுலோகம். இச்சுலோகத்தை அகத்திய முனிவர் இராமருக்கு ஒரு தடவை சொல்லிக் கொடுத்ததை நினைவு படுத்திக் கொண்ட இராமர் அச்சுலோகத்தை மனதார ஜெபித்துக் கொண்டு எட்டாம் நாளான அன்று போர்க்களம் புகுந்தார். இரு பகுதியாரும் மோதத் தொடங்கினர்,

இராமரின் தேர்ச் சாரதியாகப் பணிபுரிந்த மாதவி இராமரிடம் "பிரபு! இன்றைய போர் எட்டாம் நாள் போராகும்.

இராவணனுடைய கடைசிக் காலம் நெருங்கிவிட்டது. எனவே நீங்கள் அதிகம் தாமதியாமல் பிரம்மாஸ்திரத்தை உபயோகியுங்கள் வெற்றி உங்களதே!" என்று பணிந்து நின்றாள். பிரம்மாஸ் திரத்தை அவர் உருவி எடுத்தார்.

பிரமாண்டமான பறவை போன்ற அந்த அஸ்திரம் பெரும் இறக்கை களுடனும், இடி இடிக்கும் ஓசையுடனும் வாளைப்பிளக்கும் சத்தத்துடன் இராமரின் வில்லிலிருந்து 'விகக்' கெனப் புறப்பட்டது.

இராவணன் பதை பதைத்தான். தட்டுத் தடுமாறினான். நெஞ்சங் கலங்கினான். நாச காலம் கிட்டி விட்டதோ என்ற ஏக்கம் அவனின் இதயத்தைக் குடைந்தது.

காற்று வேகத்தில் பறந்து வந்த பிரம்மாஸ்திரம் மார்பைப் பிளந்து துளைத்தது.

இராவணன் பலமிழந்தான்; நம்பிக்கை தளர்ந்தான். அடுத்தடுத்து அனல் வேத்தில் பல அம்புகளை எய்தார் இராமர். வேங்கை போன்ற வீரத் தலைகள் ஒவ்வொன்றாக அறுபட்டு வீர்ந்தன. இறுதியில் பெரும் முண்டமான அவன் உடம்பும் சாய்ந்து வீழ்ந்தது. வீரரதி வீரனான இராவணனின் பருத்த உடம்பைப் பூமாதேவி தாங்கிக் கொள்வதற்கே சுமையாக இருந்தது. இராவணன் மடிந்த செய்தி எங்கும் பரவியது.

பட்டத்து அரசியான மண்டோதரி போர்க்களம் வந்தாள். தலையின் மேல் கைகளை ஒங்கி அடித்து அழுது ஒலமிட்டபடியே போர்க்களத்தில் மாமலையாக மாண்டு போய்க் கிடக்கும் தன் கணவன் மீது வீழ்ந்து அலறினாள். அழுதாள். தன் உயிரையும் அங்கேயே போக்கினாள்.

இராவணன் கொல்லப் பட்டதால் தேவர்கள் மகிழ்ந்தனர்! பூமாரி பொழிந்தனர்! ஏழு கடலும் மகிழ்ச்சியால் பொங்கிப்பூரித்து வெற்றி முழக்கமிட்டது. பதினான்கு உலகங்களிலும் வெற்றிப் பெருமிதம் கொண்டாடப்பட்டது. இந்த

ஆரவாரங்கள் வெற்றி முழக்கங்கள் சீதாதேவியின் செவிகளுக்கும் எட்டின. அங்கும் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம் தான்!

எல்லோரும் இராமரையும் பிரதான காப்பாளனாக விளங்கிய ஆஞ்சநேயரையும் மனப்பூர்வமாக வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர்.

விபீடணன் வேதனைப்பட்டான். அறிவின் நெறி தவறிய அண்ணனின் முடிவால் அவன் கண்ணீர் விட்டான். இராமர் விபீடணனை, அவனது மூத்தோரின் இராவணனின் அந்திமக் கிரியைகளை ஆற்றுவதாக கோரினார்.

குலதர்மப்படி இளையோனான விபீடணன் இராவணன் முதலானோருக்கான இறுதிக் கடன்களை பயபக்தியோடு செய்து முடித்தான். வானர வீரர்கள் வெற்றிக்களியில் விழா எடுத்து மகிழ்ந்தனர். ஆஞ்சநேயர் இராமரையும் லட்சுமணனையும் தன் தோள்களிலே சுமந்து வர ஏனைய வானரத் தலைவர்களும் வீரர்களும் பெரும் பரிவாரங்களாக இவர்களைச் சூழ்ந்து ஊர்வலமாகப் பவனி வந்தனர்.

எல்லோருமே ஊருக்கு வெளியே உள்ள ஓர் அழகிய சோலையில் தங்கினர்.

இராமரின் கட்டளைப்படி சீதாதேவியாரிடம் வெற்றியைத் தெரிவித்து அவரை அழைத்துவர ஆஞ்சநேயர் புறப்பட்டார். வாயு வேகத்தில் அசோக வனத்தை அடைந்தார். அங்கே சீதாதேவியை வணங்கி, இராமரின் வெற்றிச் செய்தியைப் பெருமிதத்துடன் தெரிவித்தார்.

நகரின் வெளியே தாம் அனைவரும் ஓர் சோலையில் தங்கியிருப்பதையும் தேவியை அங்கு அழைத்து வரும்படி இராமர் ஆணை இட்ட மகிழ்வான செய்தியையும் பெருமிதத்தோடு கூறினார்.

சீதையின் முகம் மலர்ச்சியால் விரிந்தது. ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய மௌனமாக இருந்தார். அன்னையின் மௌன நிலையை விளங்கிக் கொள்ளாமல் ஆஞ்சநேயர் அவரது அமைதியின் காரண மென்னவோ என மெதுவாகக் கேட்டுவைத்தார்.

“ஆஞ்சநேயா! நான் மகிழ்வின் உச்சியில் நிற்கிறேன். இந்நிலைக்கு ஆளாக்கிய உனக்கு நாம் எப்படி எம் நன்றியைத் தெரிவிப்பது? உனது பக்தியின் மகிமை, பணிவின் பெருமை, வீரத்தின் மேன்மை இவற்றையெல்லாம் எப்படி வர்ணிப்பது? விளக்குவது? இந்த ஈரேழு உலகங்களுக்கும் ஈடாக முடியாத உனது சிறப்பை நான் நன்கு உணர்ந்து கொண்டேன். உனது பெருமைக்கு நான் தலை வணங்குகின்றேன். உன்னைப் பெரிதும் பாராட்டுகின்றேன்.” என்று தனது நன்றியை உருக்கமாகக் கூறினார் சீதை.

திரும்பவும் அன்னை நன்றிப் பெருக்குடன். “மாருதி மைந்தா! நீ என்றும் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வாயாக! உனது கவனிப்பில் இப்பூவுலகம் வாழட்டும்!” என வாழ்த்தினாள்.

தேவியாரைக் கொடுமைக்கு உள்ளாக்கிய அரக்கியரை அழிக்க முற்பட்டார் ஆஞ்சநேயர்.

அன்னை அவரைத் தடுத்தார். அரக்கியர் தம் அரசனின் ஆணையை நிறைவேற்றினரே தவிர அவர்களாகத் தனக்குத் தொல்லை தர வரவில்லை என்பதை எடுத்துவிளக்கி, அவர்களுக்கு மன்னிப்பு அளித்தார்.

திரிசடை மகிழ்வோடு அழகிய பல்லக்கு ஒன்றைக் கொணர்ந்தான். அதிலே ஏறிக்கொள்ளும்படி சீதையை வேண்டினான். பல்லக்கில் அன்னை சென்று இராமர் இருக்குமிடத்தை அடைந்தாள். பல்லக்கில் இருந்து இறங்கி அண்ணலின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினாள் சீதை. இராமர் க்ஷத்திரியை தாம் முறைப்படி சீதையை அக்கினிப் பிரவேசம் செய்துவர ஆணையிட்டார்.

தீமூட்டப் பெற்றது. சீதை இராமரை மும்முறை வலம் வந்து வணங்கினாள். ஈஸ்வரனையும் தேவர்களையும் மகரிஷிகளையும் வணங்கி அக்கினிக் குண்டத்துள் பாய்ந்தாள் சீதை. அக்கினிக்குள் சீதை பிரவேசித்ததும். தீகுளிர்ந்தது. சீதையை அப்படியே இராமபிரானிடம் ஒப்படைத்து வணங்கினான் அக்கினி தேவன். நெருப்பிலிட்ட பொன் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிப்பது போல தேஜஸ்ஸுடன் விளங்கிய சீதையை இராமர் அணைத்து ஆசீர்வத்திதார்.

இராமர் இலக்குமணனை அழைத்தார். அடுத்து இடம்பெற வேண்டிய கடமைகளை நினைவு படுத்தினார். அவற்றுள் முக்கியமானது விபீடணனின் பட்டாபிஷேகம். அதனை நடத்தி முடிக்கும்படி இலக்குமணனுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

விபீடணன் குழம்பினான். “தாங்களே எனக்கு அனுக்கிரகம் செய்து என்னை வாழ்த்த வேண்டுமே” என்றான். இராமர் தனது 14 வருட விரதத்தை விபீடணனுக்கு நினைவூட்டினார். தான் எந்த நகரத்தினுள்ளும் செல்லக்கூடாது என்பதை அவனுக்குத் தெரியப்படுத்தி அன்பையும் வாழ்த்தையும் கூறியனுப்பினார். “சர்வமங்களமும் சேர்ந்து சுபிட்ச வாழ்வு நிறைய வாழ்வாயாக!” எனப் பல தடவைகள் ஆசீர்வதித்த இராமர் பாதங்களில் விபீடணன் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

மங்கள வாழ்த்துக்கள், வாத்தியங்கள் ஏகோபித்து முழங்க சுபவேளையிலே இலக்குமணன் விபீடணனுக்கு முடி சூட்டிக் கௌரவித்துப் பாராட்டினான். பட்டாபிஷேகம் முடிந்ததும் இராமர் அயோத்தி திரும்ப வேண்டிய அவசியத்தை விபீடணன் உணர்ந்தான்.

இராவணனின் புஷ்பக விமானத்தை எடுத்துவரச் செய்து அதை விபீடணன் இராமபிரானிடம் கையளித்து, அதில் ஏறி அயோத்திக்குச் செல்லுமாறு கேட்டுக் கொண்டான்.

அவனது நன்றியையும் அன்பையும் பாராட்டி மகிழ்ந்த ஸ்ரீ

இராமர், விபீடணன் ஆஞ்சநேயர், சுக்கிரீவன் இன்னும் பல வீரர்களுடனும் புஷ்பக விமானத்தில் பயணிக்க ஆயத்தமானார்.

அப்போது அங்கே ஒரு பெண்ணின் அழு குரல். அனைவரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

விபீடணனுடைய புத்திரி திரிசடை கண்ணீர் ஒழுக ஒடிவந்தாள். சீதையை ஆரத்தழுவி அணைத்துக் கொண்டாள்.

சீதாதேவி திரிசடையைத் தழுவி மகிழ்ந்தார். இராமரிடம்தான் அசோக வனத்தில் சிறை செய்யப்பட்டு இருந்த நேரத்தில் இவளே தனக்கும் அன்பும் ஆறுதலும் அளித்தவள் எனக் கூறி அறிமுகம் செய்தார். இராமர் அவளுக்கு “எல்லா நலன்களும் நிறைக!” என ஆசி கூறினார்.

விண்ணை நோக்கி விமானம் எழுந்தது. விண்ணில் பறந்த விமானம் மெதுவாகச் சேதுக் கரையை அடைந்தது.

விமானத்தில் பயணித்தபோது இராமர் தன் மனைவிக்கு ஒவ்வொரு ஆலயங்களையும் அதன் சிறப்புகளையும் வர்ணித்துக் கூறி வந்ததுபோலவே, வாண வீரர்களின் திறமையால் கட்டப்பெற்ற சேது சத்திர அணையையும் சீதைக்குக் காண்பித்து விளக்கினார். “இத்தனை பெரிய அணையா? இத்தனை விரைவில் எப்படிக் கட்டி முடிக்கப்பெற்றது?” எனத் தன் வியப்பை வினாவாக்கிப் பிறமித்தார் அண்ணை.

சேது சமுத்திரத்தின் இயற்கை அழகை யாவரும் ரசித்து மகிழ்ந்தனர்.

பிரம்ம குலத்தில் தோன்றிய இன்னொரு உயிரை அழித்தால் பிரம்மஹத்தி தோஷம் சேரும். அத்தோஷத்தை நீக்குவதற்கும் பரிகாரம் உண்டு.

சாஸ்திரங்கள் இவற்றை எப்படி நிவர்த்தி செய்வது என வழி காட்டுகின்றன. அதன்படி நாம் சமுத்திரக் கரையில் சிவபூசை செய்வோம் என்ற தனது எண்ணத்தை இராமர் தெரிவித்தார்.

சிவபூசைக்கான சிவலிங்கத்தை எப்படிப் பெறுவது? யோசித்தார் இராமர்.

ஆஞ்சநேயரைப் பார்த்து ஆஞ்சநேயா! நீ காசிக்குப் போ. அங்கிருந்து சிவலிங்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு வா எனத் தெரிவித்தார்.

காசிக்குச் சென்ற மாருதி பணிவோடு இறைவனைப் பணிந்து வணங்கித் தான் வந்த நோக்கத்தை விவரித்துப் பெருமானுக்குத் தெரிவித்தார்.

சிவபெருமான் சிவலிங்கத்தை வாயு மைந்தனான மாருதியிடம் கையளித்தார். மாருதி சிவலிங்கத்தைப் பெற்றுக் கண்ணில் ஒற்றியபடி சேது சமுத்திரக் கரை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

அங்கே மலர்கள் குவிந்தன. தீப தூப ஆராதனைகளுடனான பூஜைக் குரிய ஆயத்தங்கள் யாவும் நிறைவு பெற்றிருந்தன. முகூர்த்த வேளை கிட்டியது.

ஆஞ்சநேயரோ வந்தபாடாக இல்லை. ஆனால் இராமர் முகூர்த்த வேளையைக் கடக்க விரும்பவில்லை.

உடனே சீதையை அழைத்தார். மணலால் லிங்கம் ஒன்றை உருவாக்கிப் பூஜைக்கு உதவுமாறு பணித்தார். சீதையும் இராமரின் வேண்டு கோளுக் கிணங்க சேது சமுத்திரக் கரையிலே செறிந்து கிடந்த மணலில் சிவலிங்கம் ஒன்றை உருவாக்கினாள். அச்சிவ லிங்கத்தைப் பீடத்திலே எழுந்தருள் பண்ணிய ஸ்ரீ இராமர் பயபக்தியோடு பூஜையை ஆரம்பித்தார். சாஸ்திர விதிகளின் படியே சிவபூஜை தொடங்கப் பெற்று பக்தியூர்வமாக நடைபெற்றுது.

கற்பூர ஆரத்தி செய்து பூஜை முடிவுறுந் தறுவாயில் வானிலிருந்து கரங்களில் சிவலிங்கத்தை ஏந்தியபடி வந்து குதித்தார் ஆஞ்சநேயர். அவர் மனதிலே சிறு துயர ரேகை படர்ந்தது.

முகூர்த்த நேரத்தைத் தவற விடுவது பிழை. அதனால்தான் சேது சமுத்திர மண்ணினால் லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து பூஜையைத் தொடங்கி நமது தவறுகளுக்கான பிராயச்சித்தத்தைச் செய்து கொண்டோம். இம் மணலால் ஆன லிங்கத்தை எடுத்து ஒரு புறத்தில் வைத்துவிடு. நீ காசி ஷேத்திரத்தில் இருந்து கொணர்ந்த சிவலிங்கத்தை இந்தப் பீடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்வோம்” என்றார் இராமர்.

ஆஞ்சநேயரின் மனத் துன்பம் மறைந்தது. மகிழ்ச்சி பொங்கியது. அவர் மணலினால் செய்துள்ள லிங்கத்தைப் பெயர்த்தார். என்ன ஆச்சரியம்! இந்தப் பெரிய பலசாலியான வீரனுக்கு மணலால் ஆன அச்சிறு லிங்கம் சிறிது கூட அசையவில்லை. ஆஞ்சநேயர் வியப்பில் ஆழ்ந்தார். இச்சந்தர்ப்பத்திலும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் ஆஞ்சநேயரைச் சோதனையில் ஆழ்த்தத் திருவுளம் கொண்டார். மணலால் ஆன லிங்கமானாலும் பாறைபோல நிலத்தோடு இறுகிப் போய் அசையா திருப்பதே அவர் திருவுள நோக்கமாக இருந்தது.

தம் புஜபலத்தை நன்கு உபயோகித்துத் திரும்பவும் திரும்பவும் மணலால் செய்யப்பட்ட அச் சிவ லிங்கத்தைப் பெயர்க்க முயன்றார். ஒரு தடவை, இரு தடவைகள் முயன்றும் முடியவில்லை. திரும்பவும் திரும்பவும் பல தடவைகள் முழு மூச்சுடன் ஆக்ரோஷமாகச் செயற்பட்டார். முடியவே முடியவில்லை. தனது நீண்ட பருத்த வாலினால் சிவலிங்கத்தைச் சுற்றி இழுத்தார். ஆனால் மயிரிழை கூட அதனை அசைக்க முடியவில்லை.

தோல்வியையே காணாத ஆஞ்சநேயர் துவண்டார். ஆஞ்சநேயரின் முயற்சியைப் பாராட்டி அகமகிழ்ந்த ஸ்ரீ இராமர் ஆஞ்சநேயரிடம் “சீதையால் உருவாக்கப்பெற்ற அந்த லிங்கம் அவ்விடத்திலேயே இருக்கட்டும். நீ

கொணர்ந்த விசுவநாத லிங்கத்தை வட திசையிலே பிரதிஷ்டை செய்” எனக் கூறினார்.

“நாம் போரில் வெற்றி பெற்றோம். அதற்குப் பலருடைய உதவிகளும் கிடைத்தன. எனினும் கடைசி நேரத்தில் நாம் அகத்திய முனிவர் உபதேசித்த “ஆதித்திய ஹிருதயம்” என்ற சுலோகத்தையே ஜபம் செய்தோம். எனவே நீ பிரதிஷ்டை செய்த இந்த விசுவரிஸ்கத்திற்கு அகத்திய முனிவரின் ஸ்லோக நினைவாக அகஸ்தீஸ்வரர் என்ற திருநாமத்துடன் இந்த லிங்கத்தைப் பக்தர்கள் வழிபாடு செய்ய வேண்டும்” எனத் தனது மன விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார் இராமர்.

ஆஞ்சநேயர் காசிவிசுவநாதரிடம் பெற்றுபெற்ற லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து மகிழ்ந்தார். அந்த லிங்கத்திற்கு இராமபிரான் அகஸ்தீஸ்வரர் என நாமகரணம் சூட்டினார். இன்னும் இந்த லிங்கம் யாவராலும் போற்றி வழிபட்டு வரப்படுகின்றது.

யாவரும் சேது சமுத்திரத்தில் நீராடி சிவதரிசனமும் பெற்றனர். இராமர் தம்முடன் வந்தோர் அனைவரும் தம்மைச் சூழ்ந்துவர சித்திரகூட

மலைக்குச் சென்றார். அங்கே பாரத்து
வாஜர் என்ற மாமுனிவர் எழுந்தருளி
யிருந்தார். இராமர், சீதை இலட்சுமணன்,
ஆஞ்சநேயர், சுக்கிரீவன் யாவரையும்
அம்முனிவர் ஆசீர்வதித்து உபசரித்தார்.
அன்றோடு அவர்களுடைய பதினான்கு
ஆண்டு வனவாசம் முடிவடைந்தது.
தமது உறுதியின்படி பதினான்கு வருட
வனவாசம் நிறைவுற்ற மறுநாளே பரதன்
இருக்கும் நந்திக் கிராமத்திற்கு
வருவதாகக் கூறியிருந்ததை இராமர்
நினைவு கூர்ந்தார்.

ஒரு நாள் கூட தாமதித்தால் கூட
பரதன் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்து
உயிரை மாய்த்துவிடுவான் என்பதையும்
இராமர் அறிவார். எனவே அவர்
ஆஞ்சநேயரை அழைத்தார்.

பரதனிடம் சென்று தன்
வெற்றியையும் வருகையையும்
தெரிவிக்குமாறு கட்டளையிட்டார்.

மகிழ்ச்சி பொங்கப் பரதனைக்
காண நந்திக் கிராமம் நோக்கி வானில்
பறந்தார். மலைகளைத் தாவிச் செல்லும்
வழியில் சிருங்க சிரியைக் கண்டார்.
அங்கே இராமரைத் துதித்தபடி
வாழ்க்கை நடாத்தும் குகனைச்
சந்தித்தார். இராமரின் வெற்றியையும்
வீச் செயல்களையும் விபரமாக
விளக்கினார். இதனைக் கேட்ட குகன்
மகிழ்ந்து இராமரை நினைந்து
வணங்கினான்.

நேர அவகாசத்தையோசித்து
ஆஞ்சநேயர் அவசர அவசரமாக நந்திக்

கிராமத்தை நோக்கித் தமது பயணத்தைத்
தொடர்ந்தார்.

தீ மூட்டப்பட்டது. அக்கினி
சுவாலையாக - பெரு நெருப்பாக
மூண்டு எரிந்தது. பதின்தான்கு
ஆண்டுகள் பறந்தேபோயின. காட்டிற்குச்
சென்ற ஸ்ரீ இராமபிரான் இன்னும்
திரும்பவில்லை. இத்தனை
ஆண்டுகளும் பரதன் தன்
அண்ணனான ஸ்ரீ இராமபிரானின்
பாதுகைகளையே பூஜித்தபடி
இராமநாம சிந்தையோடு நாட்டைப்
பாதுகாத்து வந்தான். அண்ணாவின்
வருகை பொய்ப்பின் தான் தீயில்
மூழ்குவது நிச்சயம் என்ற முடிவுடனே
பரதன் தீ மூட்ட உத்தர விட்டான்.
பரதனின் பாதையிலேயே தானும்
சென்று தன் உயிரை மாய்க்கவே தம்பி
சத்துருக்களும் துணிந்தான்.

பரதனின் பக்தியையும்
உறுதியையும் கண்ணுற்ற மக்கள் நெடி
துயிர்த்தனர்! கண்ணீர் வடித்தனர். ஸ்ரீ
இராமபிரான் வரமாட்டாரா! வந்ததும்
பிறரின் துயரையும் எமது வாட்டத்தையும்
நீக்க மாட்டாரா என ஏங்கினர்;
வருந்தினர்

கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை
ஆகிய அன்னையரும் பரதனுக்கு
எவ்வளவோ ஆறுதல் கூறினர்.

அமைதிப்படுத்தினர். ஆனால் பரதனோ தான் கொண்ட முடிவை மாற்றவோ தள்ளிப்போடவோ சிறிதும் இசைய வில்லை. அன்னையர் அழுது புலம்பினர்.

பரதன் அக்கினி பகவானை வழிபட்டான். மூன்று தடவைகள் மூண்டு கனன்று கொண்டிருக்கும் தீயை வலம் வந்தான். இரு கரங்களையும் சிரசின் மீது கூப்பினான். வாய் ஸ்ரீ ராம் ஜெயராம் என ராம நாமத்தையே உச்சரித்த படியிருந்தது. அவன் தீயுள் குதிக்க எத்தனிக்கவும் வானில் ஓர் பேரொளி பளிச்சிட்டு எங்கும் பிரகாசித்தது. அந்த ஒளியோடு நந்திக் கிராமமே மயிர்க் கூச்செறியும் வகையில் ஒரு ஒசை பேரொளியாக வானில் மிதந்து வந்தது.

‘ஸ்ரீ ராம்..... ஸ்ரீ ராம்..... ஸ்ரீ ராம்’ எல்லோருடைய காதுகளிலும் இந்த ஸ்ரீ ராம் என்ற ஒலி புதிய தெம்பையும் புதிய உணர்வையும் ஊட்டியது. உடம்பு சிலிர்த்து மகிழ்ந்தது.

திண்மையும், திடகாத்திரமும், ஒளியும், பக்தியும், நிறைந்த உருவினனாய் வானினின்றும் தரையை நோக்கிக் குதித்தார் ஆஞ்சநேயர். ‘இதோ! வருகிறார் ஸ்ரீ இராமபிரான், இதோ! வந்து கொண்டிருக்கிறார் அயோத்தி மன்னன்! இதோ வருகிறார் மூவுலகின் நாயகன்’ என அகமகிழ்ந்து ஆரவாரித்த படியே தரையில் இறங்கினார். பரதனைத் தொழுது வணங்கினார்.

மக்கள் மகிழ்ந்தனர். ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினர். பரதனுக்கோ மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை. ‘அண்ணா வந்துவிட்டாரா?’ வேதநாயகன் வந்துவிட்டாரா! அண்ணல் வந்து விட்டாரா?’ என ஆர்வத்தோடு வினவினான். நல்ல செய்தி சொன்ன ஆஞ்சநேயரை அன்போடு கட்டி அணைத்தான். ஆனந்தங் கொண்டான். அனுமன் மீது அன்பு மிக்கவனானான்.

தன்மீது பெருமதிப்பும் பாசமும் காண்பிக்கும் பரதனிடம் ஆஞ்சநேயர் தன்னை அறிமுகம் செய்தார்.

‘பிரபுவே! நான் ஆஞ்சநேயன் எனும் நாமம் கொண்டவன் ஸ்ரீ இராமபிரானின் தூதுவன். மகாப் பிரபுவான ஸ்ரீ இராமச்சந்திர மூர்த்தியின் பாதார விந்தங்களிலே பணிபுரியும் பேறுபெற்றவன். அம்மகா பிரபுவுக்குச் சேவை செய்வதே எனது பாக்கியம் எனக் கொண்டவன் நான். அவரையே இடைவிடாது மனம் மொழி மெய்களால் பிரார்த்திப்பவன். எமது மகாப்பிரபு, அவரது தேவியாரோடும், தம்பியாரோடும் நாளை இங்கு வந்து சேருவர் என்பதைத் தங்களுக்கு முன்னரே தெரிவிப்பதற்காக அவர்களின் தூதுவனாகத் தங்களிடம் வந்துள்ளேன். எங்கே அண்ணல் வரச் சிறிது காலதாமதமாகினால் குறிப்பிட்ட கால எல்லை கடந்துவிட்டதே என நீங்கள் துயர் அடைவீர்கள். அதனைத் தடுத்து அண்ணரின் வருகையைத் தெரிவிக்கும்

இனிய செய்தியைத் தங்களிடம் உறுதிப்படுத்தவே அவசர அவசரமாக நான் முதலில் வருகை தந்தேன். அண்ணலின் செய்தி உண்மையானது உறுதியானது!” எனக் கூறிப் பரதனைப் பணிந்தார்.

ஸ்ரீ இராமபிரான் சீதாப் பிராட்டியாரோடும் இளவல் இலட்சுமணனோடும் வருகை தரும் செய்தி பரதனுக்கு அளவற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தது.

மகனின் பிரிவால் சோர்வுற்று அழுது புலம்பிய அன்னையர் மூவரும் அகமகிழ்ந்தனர். பரதனும் தூதுவந்து செய்தி சொன்ன ஆஞ்சநேயரைப் பலவாறும் புகழ்ந்தான். பாராட்டினான். அன்பைத் தெரிவித்துக் கட்டியணைத்துக் களிப்புக் கொண்டான்.

சித்திரகூட மலையைவிட்டுச் சென்றபின் இத்தனை வருடங்களாக எவ்வித நிகழ்வுகளையுமே பரதன் ஆதியோர் அறிந்திருக்கவில்லை. பரஸ் பரம் அன்பு பொங்கிப் பிரவகிக்கும் இவ்வேளையிலே, சீதா தேவியின் பிரிவு, இராம இராவண யுத்தம், ஆகிய முழு நிகழ்ச்சிகளையும் வரலாறுகளையும் ஆஞ்சநேயர் கூறக்கேட்ட பரதன் வியப்புற்றான்.

‘இத்தனை சாதாரண தோற்றத்தை உடைய ஆஞ்சநேயரால் பெரிதாக எதனைத்தான் சாதிக்க முடியும்? இது பெரும் விந்தையாக நம்ப முடியாமல் இருக்கின்றதே!’ என வரலாறுகளைக்

கேட்டுக் கொண்டிருந்தோர் சலன முற்றினர். ஐயம் கொண்டனர். அவர்களுடைய முகத் தோற்றமும் உணர்வுகளும் இவற்றை வெளிப்படுத்தின. ஆஞ்சநேயர் இவர்களுடைய நிலையை நன்கு புரிந்து கொண்டார். எனவே அவர்களுக்குத் தனது பராக்கிரமத்தையும் தீர்த்தையும் காண்பிக்க உறுதிபூண்டார். பெரிது பெரிது பெரிதாகத் தமது உருவத்தைப் பெருப்பித்துத் தமது விஸ்வரூபத்தை அங்கு கூடியிருந்தவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தார்.

ஆனந்தம்! அற்புதம்! அதிசயம்! என எல்லோரும் பக்தியூர்வமாக பஜபல பராக்கிரமம் கொண்ட ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயப் பெருமானின் விஸ்வரூபத்தைத் தரிசித்து, வியப்பினாலும் பக்தியினாலும் கரங் கூப்பித் தொழுதனர்

ஸ்ரீ ராம பக்தனுக்கு ஜே

ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயப் பெருமானுக்கு ஜே! ஸ்ரீ வாயு புத்திரனுக்கு ஜே! என்ற ஜெயகோஷம் வாணைப் பிளந்தது. பரதன் மாத்திரமன்றி மக்கள் அனைவருமே ஆஞ்சநேயப் பெருமான் மீது பக்தி கொண்ட பித்தராக ஆஞ்சநேயர் புகழ்பாடுவதில் பரவச முற்றினர். மகிழ்ந்தனர்.

ஆஞ்சநேயரைப் பேருருவமாகத் தரிசிப்பதிலேயே அடியார்களுக்கு அவர்களின் மனதில் பக்தி, தைரியம், துணிவு, பயம், திருப்தி, நம்பிக்கை முதலியவை ஏற்படுவதை அறிய முடிகின்றது. அவரின் சாதாரணமான சிறிய தோற்றம் அவர்களுக்குத் திருப்தி அளிப்பதில்லை. கண்களையும் மனத்தையும் நிறைப்பவராக அவரின் விஸ்வரூபமே திகழ்கின்றது. கையில் கதாயுதத்தை ஏந்திய வண்ணம் 'நாமிருக்கப் பயமேன்? எனப் பக்தர்களுக்கு அபயம் அளித்து எல்லாப் பிணிகளையும் துயரங்களையும் நீக்குவவராக நிற்கும் காட்சி எத்தனை தைரியத்தை அளிக்கின்றது?

கும்பிட்ட கோலத்தில், பணிவும் பவ்வியமும் பொலிய அடியார்களுகளை நீக்கும் அடியார்க்கும் அடியாராக அவர் நிற்கும் கோலம் மனதுக்கு மகிழ்ச்சியையும் தெம்பையும் அடியார்க்கு அளிக்கிறது!

இதன் காரணமாகப் போலும் இன்று தமிழ் நாட்டில் பல தலங்களில் ஆஞ்சநேயப் பெருமானின் உருவத்தைப் பேருருவாக அமைத்து வழிபாடாற்றி வருகின்றனர்.

நாமக்கல்லில் உள்ள புகழ் பெற்ற தலத்தில் 18 அடி உயரத்தில் ஆஞ்சநேயர் காட்சி அளித்து அருள் புரிகின்றார். காஞ்சிபுரம் கங்கை கொண்டான் மண்டபத்தில் மற்றொரு விஸ்வரூப தரிசனக் கோலம்! சுசீந்திரம் தாணுமாலாயன் ஆலயத்தில் கூப்பிய

கைகளுடன் கருனை பொழியும் கண்களுடன் திகழும் மிக உயரமான ஆஜானுபாகுவான தோற்றத்தில் பெருங்காட்சி! செஞ்சிமலைக் கோட்டையில் குன்றின் மீது நின்ற திருக்கோலத்தில் அருளாட்சி புரியும் பெருந்தோற்றம்! தாராபுரத்தில் எட்டடி மூர்த்தியாக நிற்கும் திருக்கோலம், கோயம்புத்தூரிலிருந்து மருதமலை செல்லும் வழியில் பதினொரு அடி மூல மூர்த்தியாக அருள் புரியும் கண் கொள்ளாக் காட்சி! சென்னையை அடுத்துள்ள புற நகரான நங்கை நல்லூரில் கூப்பிய கரங்களுடன் எழுந்தருளி நிற்கும் ஆஞ்சநேயப் பெருமான் முப்பத்திரெண்டு அடி உயர் விஸ்வரூபமாகக் காட்சி அளிக்கின்றார்.

எங்கள் நாட்டிலும் அவர் விஸ்வரூபதரிசனம் அளிக்கும் தனிப் பெருங் கோவிலொன்று உருவாகி விட்டது. அதுவும் இராமாயண காலத்தில் முதன் முதலில் அனுமனின் திருப் பாதங்கள் பட்ட புனித மலையொன்றில்.

இந்து சமயத்திலே மலைகள் பெரும்பாலும் மேன்மையும் மகிமையும் கொண்டவையாகக் கருதப்படுகின்றன. உறுதிக்கும் உயர்வுக்கும் பராக்கிர மத்திற்கும் மலையை ஒப்பிடுவர். உலக நாயகனான சிவன் உமையாளோடும் இமயமலையில் உறைகின்றான் என்ற நம்பிக்கை இந்துக்களிடையே வேத புராண இதிகாசங்களாலும் நிலைப் படுத்தப்பட்டு நிலவி வருகிறது. திருவண்ணாமலையில் திருக் கார்த்திகைத் தினம் சிறப்பாகக்

கொண்டாடப்படும் ஜோதிலிங்கத் தலமாக சிவன் வழிபடப்பட்டு வருகின்றார். திருப்பதி ஆலயம் ஏழுமலையான் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. ஏழு மலைகளோடு சேர்ந்து நடுவே வெங்கடாசலபதி ஆலயம் அமைந்துள்ளது. பெருந்தொகையான பக்தர்கள் தினமும் வழிபாடு செய்வது நேர்த்திக் கடன்களை நிறைவேற்று வதுமான இவ்வாலயம் மிகப் பிரபலம் பெற்று விளங்குகிறது. இப்படியே பழனிமலை. திருப்பரங்குன்றம், மருதமலை என மலையின் உச்சியிலே புகழ் பெற்று விளங்கும் முருகன் ஆலயங்களும் சிறப்புற்று விளங்குகின்றன.

இலங்கையிலும் திருகோணமலையிலே "கோணபாமலையமர்ந்தாரே" எனப் போற்றிப் பாடப் பெற்ற புராதன சிவஸ்தலமும், கதிரமலையிலே கதிர்காமக் கந்தன் ஆலயமும் சிறப்புற்று விளங்குகின்றன. இலங்கையின் வடபாகத்திலே கீரிமலை என்றொரு குன்று இருந்ததாகவும் அங்கே நகுல முனிவர் என்பவர் தவஞ்செய்து அருள் பெற்றதாலும் நகுலேஸ்வரம் என்றொரு புராதன சிவஸ்தலம் புகழ்பெற்று விளங்குகிறது. காந்தமலை உகந்த மலையென முருகக் தலங்களினால் புகழ்பெற்ற இடங்களும் உள்ளன.

சிவனொளிபாதமலை மிகப் பிரசித்தமானது. அங்குள்ள பாதச் சுவட்டினை இந்துக்கள் சிவனுடைய தென்றும், கிறிஸ்தவர்கள் ஆதாமுடைய தென்றும், பௌத்தர்கள் புத்த

பெருமானுடையதென்றும் நம்பிக்கையுடன் தரிசித்து வழி பாடாற்றுகின்றனர். இன்னொரு மலையும் இப்பொழுது கீர்த்தியும் பிரபலமும் பெறத் துவங்கி விட்டது. நுவரெலியா மாவட்டத்தில் கண்டி - நுவரெலியா பிரதான வீதியின் 48வது கி.மீ.கல்லை ஒட்டி னாற் போல் அமைந்திருப்பது வெவண்டன்மலை. அங்கே பதினெட்டு அடி உயரத்தில் பத்மபீடத்துடன் பக்த அனுமனை மூலமூர்த்தியாக கொண்டு மலை உச்சியிலே இருந்து அருள் பாலிக்கும் ஆலயம் சிறப்புற்று விளங்குகின்றது. இவ்வாலயம் இலங்கையிலேயே பிரமாண்டமான மூலமூர்த்தியைக் கொண்டுள்ள ஆலயமாகத் திகழ்வது பெருஞ் சிறப்பாக அஃவந்துள்ளது இப் பெருமானின் அருளைப் பெற்றுங் வதற்காக அங்கு அடியார்கள் பெருங் கூட்டங்கூட்டமாக அடிக்கடி திரள் வதைக் காணமுடிகின்றது.

இம்மலையிலிருந்து 16 கி. மீ. தூரத்தில்தான் இராமாயண காலத்துடன் தொடர்புள்ள அசோகவனம், சீதாளிய, இராவணன் எல்ல என்ற சரித்திரப் பெருமை மிக்க இடங்களுமுள்ளன. வெவண்டன் மலையின் புராதனமும், புனிதமும், மாண்பும் மீண்டும் வெளியே அறிய வருவதற்குக் காரணமான சம்பவமும் உண்டு. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழ இனையில்லா ஆன்மீக ஞானி குருதேவர் சுவாமி சின்மயானந்தர் 1980 ல் ரம்பொடைப் பகுதிக்கு விஜயம் மேற்கொண்டபோது

இவ்விடத்தின் தன்மையினால் மிகவும் ஈர்க்கப்பெற்றார். இவ்விடத்தில் ஆன்மீக நிலையம் ஒன்று அமைய வேண்டும் என திருவுள்ளம் கொண்டார். மகான்கள் ஞான திருவுள்ளம் கொண்டவர்கள் அல்லவா? இவ்விடத்தின் பண்டைப் பெருமையை அவர் உணர்ந்திருப்பார் போலும்! அவரின் திருவுள்ளப்படி இலங்கை சின்மய மிஷன் இம்மலையில் பத்து ஏக்கர் நிலத்தை அரசிடமிருந்து கொள்வனவு செய்தது.

எதற்கும் ஒரு வேளை வர வேண்டும் என்பர் இறை நம்பிக்கை உள்ளோர். ஆன்மீக நிலையத்துக்கு முன்னோடியாக அங்கு ஆஞ்சநேயர் ஆலயம் அமைப்பதற்கான வேளை 1997லேயே ஏற்பட்டது.

உலகச் சின்மய இயக்க ஆன்மீகத் தலைவராக விளங்கும் தவத்திரு சுவாமி தேஜோமயானந்தா அவர்கள் இவ்விடத்தைத் தரிசித்த பின் ஆலயம் அமைப்பதற்கு ஆசி வழங்கினார்.

மலை உச்சியில் மூன்றாண்டு கால முயற்சியில் மூன்று கோடி ரூபா செலவில் இப்பெருங் கோயில் அமைக்கப்பெற்று பதினெட்டு அடி உயரமான விஸ்வரூப பக்த அனுமன் அங்கு 2001 ஏப்ரல் மாதம் 8ம் ஆம் திகதி பிரதிஷ்டா கும்பாபிஷேகம் காண்கிறார்.

அடியார்கள் அவர் முன் நின்று கைகூப்பித் தொழுவதற்கு முன்னரே, அடியார்க்கெல்லாம் எளியவனான

அவர் தாமே அடியவர்களுக்குக் கைகூப்பி நின்று - அருள் பாலிக்கும் அந்த விஸ்வரூப பக்த அனுமனின் கம்பீரம்தான் என்னே? கருணை என்னே! அழகென்னே! அருட்திறன் தான் என்னே! என்னே!

நந்திக் கிராமத்தில் பரதனும், சுற்றமும் மக்களும் பக்திபரவசமுற்றுப் பேரானந்தம் கொண்டனர். அனுமனைப் பாராட்டி பக்திப் பரவசங் கொண்டு அண்ணல் இராமபிரானின் வருகைக்காக அவர்கள் வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருந்தனர்.

ஆஞ்சநேயரின் விஸ்வரூப தரிசனத்தைக் கண்ட அனைவரும் அகமகிழ்ந்தனர். தம்மை அறியாது ஆடிப்பாடினர். தமக்கு மேலே, தாம் அடைய முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கும் சுவர்க்க உலகத்தை - இன்பம் நிறைந்த உலகத்தைக் கண்டு அனுபவித்த மகிழ்ச்சி மனதை நிறைவித்தது.

ஆஞ்சநேயருக்கான ஜெய கோஷம் அலை அலையாகக் காற்றில் மிதந்து தவழ்ந்தது.

‘கடினமானது’, ‘இயலாது’ எனும் விஷயங்களை மிக இலகுவில் சிறப்பாகச் சாதிக்கக் கூடிய வலிமை மிக்க ஆஞ்சநேயர் தன் பிரமாண்டமான பெரிய விஸ்வரூபத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டார். சாதாரண பழைய ரூபத்திற்கே தன்னை ஆக்கினார்.

அருகே நின்ற பரதன் ஆனந்தம் மிக ஆஞ்சநேயரைக் கட்டியனைத்தான். மகிழ்ச்சியில் மிதந்தான். அவரது அன்பைப் போற்றிப் பாராட்டி வாழ்த்தினான்.

அத்து நிகழவிருக்கும் இனிப்பான செய்தி ஸ்ரீ இராம பிரானுடைய வருகை.

நந்திச் கிராமம் புது எழுச்சி கொண்டது. மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கின. மாவிலைத் தோரணங்கள் மலர்கள், மாலைகள் அலங்காரங்களெனப் புதுமணப்பெண் போல அவ்வூரே எழில் வீசிப் பொலிந்தது. வாசல்கள் வீதிகள் எல்லாம் வண்ணக் கோலங்கள்! வாழை கமுகு, தீப, தூபங்கள் என யாவும் புது மெருகூட்டின.

பூரண சூம்பங்கள், மலர் அலங்கார வளைவுகள், வரவேற்புக்கான கம்பீரத்தை ஊட்டின.

வானில் பறந்து வந்த புஷ்பக விமானங்களை மெது வாகத் தரையைச் சேர்ந்தன.

அதிலிருந்து ஸ்ரீ இராமரும் சீதாதேவியாரும் இளையபெருமானும் இறங்கியதும், இமைக்காதிருந்த விழிகளுடன் இரு கரங்களையும் சிரமேற் கூப்பியபடி ராம் ராம் என்ற நாம ஜபத்தோடு நின்ற பரதன் ஒடிப்போய் அண்ணாவின் சாவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினான். இராமபிரான் தம்பியை அன்போடும் ஆர்வத்தோடும் இறுகக் கட்டியனைத்துத் தழுவிப்படி வாழ்த்தினார்.

பதினான்கு ஆண்டுகள் தான் வழிபட்டு வந்த ஸ்ரீ இராமபிரானின் திருவடிகளை அவரது பாதங்களில் இணைத்து திரும்பவும் வணங்கி மகிழ்ந்தான் பரதன்.

அன்னையர் மூவரையும் அளப்பரிய ஆனந்தத்தோடு ஸ்ரீ இராமபிரானும், தேவியாரும், இலக்கு மணனும் வணங்கி ஆசி பெற்றனர்.

இன்னிசை வாத்தியங்கள் முழங்கின!

ஸ்ரீ இராமபிரானுக்கு ஜே!

சீதாதேவியாருக்கு ஜே!

ஸ்ரீ இலட்சுமணனுக்கு ஜே! என்ற ஜெய கோஷங்கள் வாளை முட்டின. எங்கும் மகிழ்ச்சி! எங்கும் ஆனந்தம்! எங்கும் ஒரே ஆரவாரம்!

ஸ்ரீ இராமன் சுக்கிரீவனையும் ஏனையோரையும் பரதனுக்கும், அன்னைய ருக்கும், ஏனைய பிரதானிகளுக்கும் அறிமுகம் செய்ததோடு, முன்னர் நடந்த விஷயங்களையும் கூறினார்.

ஸ்ரீ இராமன் பரதனிடமிருந்த ராஜ்ய பாரத்தைத் தான் முன் குறிப்பிட்டபடி திரும்பப்பெற்றுக்கொள்ள அயோத்திக்குப் புறப்பட்டார்.

அயோத்திக்கு நகரம் சில ஆண்டுகளின் பின் விழாக்கோலம் பூண்டது.

யாழ், வீணை, சலங்கை மணி என இன்னிசை எங்கும் பரவியது.

பூரண சூம்பங்கள் மங்கல வரவு முழங்கின! வேத பாராயணம் ஒலித்தது. மக்கள் மகிழ்வு ஆரவாரத்தில்

திழைத்தனர். அயோத்தி புதுப்பொலிவு பெற்றுத் திகழ்ந்தது. அயோத்தியின் நான்கு வீதிகளிலும் குதிரை, யானை, தேர், அணிப் படைகளென நான்கு படைகளும் குழந்திருந்தன.

வீதிகளெல்லாம் விழாக்கோலம்!

பன்னீர், சவ்வாது, சந்தனக்குளம் பெல்லாம் வீதிகள் முழுதும் தெளிக்கப் பெற்று மாக்கோலங்களும், வர்ணப் பொடிக்கோலங்களும் வண்ணவண்ணமாக அழகூட்டின.

வாழை, கமுகு, மாவிலைத் தோரணங்கள் மலர் வளைவுத் தொங்கல்களுடன் அலங்கரித்தன.

மாட மாளிகைகளெல்லாம் வரிசைவரிசையாக விளக்குகள் ஒளி உமிழ்ந்து தேவலோகமாகத் தோற்றம் காட்டின.

இசைக் கருவிகள் ஒன்றோடொன்று போட்டி போட்டு முழங்கின!

சிற்பங்கள், சித்திரங்கள் மண்டபங்களுக்கு எழிலூட்டின.

மக்கள் பொன்னும் மணியும் பட்டும் பீதாம்பரமும் உடுத்தி ஆடிப் பாடி மகிழ்ந்தனர்.

சாஸ்திரிகள் வேத கோஷம் முழங்கினர்.

ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்கான ஏழு கடல் தீர்த்தத்தையும் சப்த நதிகளின் தீர்த்தத்தையும் பொற் குடங்களில் ஏந்திக்கொணர்ந்து சேர்த்தார் ஆஞ்சநேயர்.

சீதாதேவியார் பொன்னும், மணியும், பட்டும் பூண்டு அவ்வண்ணமே ஸ்ரீ இராமரும் பல்வேறு வகையான முத்து, பவளம், வைரங்கள், பட்டாடைகள் என்பவற்றால் அலங்காரம் செய்து, இருவருமாகப் பட்டாபிஷேகம் நடைபெறவுள்ள சபைக்கு எழுந்தருளினர்.

இசைகள் முழங்கின: வேத கோஷங்கள் வாளைப் பிளந்தன. தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர். இராம நாம ஜபம் சபையில் ஒலித்த படியே இருந்தது.

முனிவர்கள், வேத விற்பன்னர்கள் யாவரும் ஒன்றாக இணைந்திருந்து இம் மங்கல காரியத்தை பக்தி, சிரத்தையுடன் விதிப்படி சடங்குகளை நிகழ்த்தினர்.

நல்ல சுபவேளையில் வசிஷ்ட முனிவர் ஸ்ரீ இராமபிரானுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்தார். அவ்வேளையிலே ஸ்ரீ லக்ஷ்மணன் வெண்கொற்றைக் குடையை - அறம்பொருந்திய அரசாட்சியின் நிழலிலே மக்களை ஆளுவோம் என்பதன் அடையாளமாக - குடையைத் தாங்கினார்.

ஸ்ரீ இராமபிரான், சீதாதேவியார் இருவருக்கும் இரு பக்கங்களிலும் ஸ்ரீ இராமபிரானின் தம்பிகளான பரதனும் சத்துருக்களும் நின்று சாமரம் வீசினர்.

ஆஞ்சநேயர் ஸ்ரீ இராமனின் பாதுகைகளைத் தலையிலே தாங்கியபடி ராம நாமத்தைப் பாராயணம் செய்து கொண்டு அவரது அடிகளிலே பக்திப் பெருமிதராக மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ இராமர் அந்தணர்களுக்குக் கோதானம், பூதானம் என்பவற்றைச் செய்தார்.

மற்றும் ஏனையோருக்கு பரிசுகளும், பாராட்டுகளும் பட்டுகளும் பொன்மணிகளுமெனக் கொடுத்து ஆசீர்வதித்தார். ஆஞ்சநேயர் தமது உண்மையான தொண்டராக அமைந்து, தமது வெற்றிக்கு உறுதுணையாக ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் விளங்கி, அவர் புரிந்த வீரசாகசங்களையும், பராக்கிரமங்களையும், பக்தியையும் எண்ணிப்பார்த்த இராமபிரானுக்கு, நன்றிப் பெருக்கால் கண்களில் நீர் முட்டியது. நா தழு தழுதத்தது.

தமது பாதங்களின் கீழ் மெய் மறந்து அமர்ந்திருந்த பக்த, அனுமனை அழைத்து ஆரத்தழவி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார் இராமர். தான் அணிந்திருந்த முத்துமணி மாலையை சீதா தேவியாரிடம் கொடுக்க அவர் அந்த முத்துமாலையை ஆஞ்சநேயப் பெருமானுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தார்.

ஆஞ்சநேயர் அளப்பிலா மகிழ்ச்சியடைந்தார். தன் கண்களில் பக்தியோடு அதனை ஒற்றிக் கொண்ட பின் அதனை அணிந்து கொண்டார்.

அவ்வேளையிலே, ஸ்ரீ இராமர் ஆஞ்சநேயரிடம் அவர் விரும்பிய வரங்களைக் கேட்குமாறு பணித்தார். இதனைக் கேட்டதும் ஆஞ்சநேயருக்கு மகிழ்ச்சி கடல்அலை போல் பெருகியது. ஐயனை வணங்கிக் கரங்கூப்பித் தொழுதபடியே, “நான் கேட்பவற்றை

யெல்லாம் நீ அருள வேண்டும் பிரபு” என்று கூறிப் பணிவாக,

“பிரபோ! நான் உனது அன்புக்கு என்றென்றும் அடிமை, எனது அன்பிற்கு உரியவரான தாங்கள், தேவியாருடன் என்றென்றும், சதாகாலமும் என்னுடைய நெஞ்சிலே இருக்க வேண்டும் என்பது ஒன்று. அடுத்தது, எந்நேரமும் சதாசர்வ காலமும் தங்கள் திருநாமத்தையே நான் ஐபித்துக் கொண்டிருக்கும் பெரும் பேற்றை எமக்குத் தந்தருள வேண்டும் ஐயா, இன்னுமொன்று கேட்க விரும்புகின்றேன். அதாவது எங்கெங்கெல்லாம் மகாப் பிரபுவாகிய தங்களது சரிதம், புகழ் போற்றிப் பாடப்படுகின்றதோ அவ் விடங்களிலெல்லாம் நான் இருந்து அவற்றைக் கேட்டு இன்புற்று மகிழ எனக்கு அருள் புரியவேண்டும். இவையே எளியேனாகிய யான் தங்களிடம் இரந்து கேட்க விரும்புவது” என்று மிக்க பணிவோடு வேண்டினார்.

ஆஞ்சநேயர் கேட்ட வரங்களை அருளி ஸ்ரீ இராமர் அவரை ஆசீர்வதித்தார். அத்தோடு, ஏற்கனவே பிராட்டியார் ஆஞ்சநேயரை என்றும் சிரஞ்ஜீவியாக வாழ்வாயாக! என அனுக்கிரகம் செய்திருந்தார். இச் சந்தர்ப்பத்தில் ஸ்ரீ இராமரும் ஆஞ்சநேயர் என்றென்றும் சிரஞ்ஜீவியாக வாழ தனது ஆசிகளையும் அருளினார். ஆஞ்சநேயர் பெரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

பட்டாபிஷேக விழா கோலாகலமாக நிறைவேறியது. மக்கள் மனம் மகிழ்ச்சியால் பொங்கிவழிந்தது.

இராமபிரான் பூவுலகில் அவதரித்த கடமைகள் நிறைவேறி விட்டதால், அயோத்தி அரசை வாரிசுகளிடம் கைஅளித்து விட்டு, தமது அவதாரத்தை நிறைவு செய்ய விரும்பினார்.

அனுமனை அழைத்து “நீ விரும்பியபடி என்றும் சிரஞ்ஜீவியாக வாழ்ந்து கொண்டிரு. எக்காலத்திலும் நாம் உன் இதயத்திலேயே இருப்போம். நீ எண்ணுகிற போதெல்லாம் உனக்கு காட்சி தருவோம்” என பக்த அனுமனை வாழ்த்தி விடைபெற்றார்.

ஆஞ்சநேயப் பெருமான், இராம பிரானையும், சீதாபிராட்டியையும் வலம் வந்து பலமுறை இராம நாமத்தை உச்சரித்தபடி சேது சமுத்திரக்கரையை வந்தடைந்து தியானத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

அவர் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். துவாபர யுகத்திலும், கலியுகத்திலும், ஆதரவ தேடி அன்புடன் அவரை அணுகிய வர்களுக்குப் புரிந்த உதவிகள் எண்ணிறந்தவை.

புத்தி, பலம், புகழ், உறுதி, துணிவு, ஆரோக்கியம், சொல்வன்மை, வெற்றி என்பவற்றின் உருவாகத்திகழும் பக்த அனுமனை வழிபட்டு, அவரின் குணங்களை நாமும் பெற்று, வாழ்க்கையில் முன்னேறுவோமாக!

